

รักร้าย ทายมาเพื่อ ของผม

เขียน : พกามร
ปก : Dream D - Lazy

รักร้ายนายมาเฟียของผม

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 948 หน้า

ราคา 599 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วน
หนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือเผยแพร่
ด้วยวิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็น
ลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

Contacts

เฟซบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

อีเมลล์ : Namsuwan.nampaka@gmail.com

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุขไม่ได้ อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และ เข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม่ค้าอย่างน้ำสุวรรณ ขาย อาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณเชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้ตัวอักษรบนเนื้อ กระดาษมาความหมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็น ตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพ ความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วย อารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมชื่นไม่เท่าหนึ่งคนรักษ์

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

บทที่ 1 เห็นคาเดียว

-----นาย-----

ผมชื่อ 'นาย' ปีนี้อายุยี่สิบหกปี มองภาพรวมภายนอกของผมหากไม่ได้พูดคุยหรือสัมผัสใกล้ชิด ผมก็คือผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง แต่ในมุมมองของเพื่อนสนิทคนชิดใกล้ ผมเป็นชายรักชายที่ไม่มองหญิง และมีแฟนที่รักกันดีมากชื่อแซม

ในเช้าวันนี้ผมขับรถมาถึงที่หมายในคอนโดฯ หอแห่งหนึ่ง ขับรถมาตลอดทั้งคืนเพื่อที่จะกลับมาหาคนรัก วันนี้เป็นวันเกิดของแซม เราคบกันมาเข้าปีที่หกแล้ว ครอบครัวของผมรักและเอ็นดูแซมมาก เราเป็นชายรักชายที่รักกันดีจนเพื่อนอีกจำ เพราะคนอื่น ๆ เส้นทางความรักดูจะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ผิดกับผมและแซมที่ไปได้ดีมากอย่างไม่น่าเชื่อ

จะไม่ดีก็ตรงที่พ่อแม่ของแซมไม่ค่อยยอมรับผมเท่าไร เพราะพวกท่านอยากจะให้แซมมีภรรยาที่ท้องได้ มากกว่าชายที่ไม่มีมดลูกอย่างผม แต่คนเรามันเลือกเกิดไม่ได้ ผมเองก็อยากมีลูกเหมือนกัน แต่ผมก็คงนอนกับผู้หญิงไม่ได้แน่ ผมเลือกที่จะรักผู้ชายแล้วนี่ ทำยังไงผมก็กลับใจไม่ได้แน่นอน

แซมเองก็เช่นกัน! เราเคยคุยกันว่าเดินเส้นทางนี้มานานเกินกว่าที่จะกลับใจ แต่แซมเคยมีแฟนเป็นผู้หญิงนะ ส่วนผมมีแซมเป็นแฟนคนแรก แซมเป็นรักแรกของผมที่ทำให้ผมรู้ตัวว่าแตกต่างจากผู้ชายทั่วไป เริ่มจากไม่รู้รู้สึกอะไรเลยเวลามองผู้หญิง แต่เวลาที่มองผู้ชายผมกลับรู้สึกสนใจมาก หลังจากที่ผมรู้ตัวเราก็คบกันมาจนถึงทุกวันนี้เลย มันเนิ่นนานจนคิดว่านี่เป็นรักแท้ไปแล้ว

วันนี้เป็นวันพิเศษของแซม ผมมีงานที่ต่างจังหวัดกับบริษัทเล็ก ๆ ของตัวเองที่กำลังก่อร่างสร้างตัว แต่ผมโกหกว่าจะกลับในอีกสองวัน เป็นลูกค้าคนสำคัญที่ขัดไม่ได้จึงทำให้เราไม่ได้อยู่ด้วยกันในวันเกิดปีนี้ แซมก็เสียใจมากที่ผมไม่ได้อยู่ในวันเกิดของเขา หารู้ไม่ว่าผมกำลังจะแอบกลับมาพร้อมกับของขวัญที่แซมอยากได้ กระเป๋าแบรนด์หนึ่งราคาหลักแสน ผมใช้เงินเก็บทั้งปีเพื่อวันนี้เลย เพราะอะไรล่ะ ถ้าไม่ใช่เพราะผมรักเขา

สองมือของผมยกกล่องของขวัญในมือขึ้นมาดูอย่างภูมิใจ แซมต้องดีใจมากแน่ ๆ กับของขวัญชิ้นนี้ ของขวัญสุดพิเศษของผมที่

จะให้กับคนที่รัก เราอาจไม่ได้หวานกันมาก แต่เราก็รักและมีความรู้สึกดี ๆ ให้กันเสมอ

ผมเสียบการ์ดเพื่อปลดประตูคอนโดฯ ของแซม ที่นี้จัดว่าเป็นคอนโดฯ ที่หรูมาก แต่แซมบอกว่าขายงานกับลูกค้าคนสำคัญได้ ได้เงินพิเศษที่สามารถซื้อคอนโดฯ นี้ได้ ส่วนคอนโดฯ ของผมจัดว่าอยู่ในขนาดกลางที่ค่อนข้างไปทางขนาดเล็ก เพราะผมไม่อยากจะพุ่มเพื่อผลประโยชน์ให้บริษัทของตัวเองโตไปข้างหน้าให้ได้

ผมเข้าไปในห้องพร้อมกับบรอยยิ้มและของขวัญในมือ ตอนนีแซมคงยังไม่ตื่นเพราะมันเข้านมาก แต่เมื่อผมหมุนร่างกายเข้ามาในห้องก็ต้องตกใจจนหน้าซีดเล็กน้อย เมื่อผมเจอเข้ากับร่องเท้าสั้นสูงสีแดงสด

สิ่งที่เห็นทำให้ผมตกใจ แต่ก็คิดว่าอาจจะเป็นของมะนาวที่เคยพูดว่าอยากมานอนคอนโดฯ ใหม่ และอีกคนที่น่าจะเป็นไปได้ก็คือแฟนของวรุฑิที่ต้องทำตัวแมนมีแฟนเป็นหญิง ก่อนที่จะย้ายมาอยู่คอนโดฯ นี้วรุฑิก็เคยพาแฟนมานอนที่ห้องของแซมบ่อย ๆ ครั่งนี้ก็ น่าจะเป็นไปได้

ผมปลอบใจตัวเองก่อนที่จะเดินเข้าไปด้านในที่ค่อนข้างหรรหรร ก้าวได้เพียงสามก้าวก็ต้องซาวบไปทั้งตัว เมื่อผมเห็นจี-สตริงของผู้หญิงกองม้วนอยู่กับพื้น ถัดไปข้างโซฟาเป็นเลื้อยชั้นในสีเดียวกับ

จี-สตริงขึ้นน้อย ยังมีกระโปรง และข้าวของที่กระจัดกระจายราวกับ
ผ่านมรสุม

"โอ้ว.. อ๊าส์ เสียวมมากเลยคะแฮม อ๊าส์ ๗"

ดับ!! ดับ!!

ของขวัญที่อยู่ในมือของผมตกลงสู่พื้นเมื่อหูได้ยินเสียงคราง
กระเส้าเล็ดลอดออกมาจากห้องนอน มีเสียงเนื้อกระทบเนื้อที่ผมรู้สึก
ว่าบีบหัวใจมาก เสียงนั้นเรียกชื่อของแฮมชัดเจน เรียกพร้อมกับเสียง
ครางอย่างทรมาน มันทำให้ผมกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก
ราวกับลูกมะนาวลูกใหญ่ติดอยู่ที่ลำคอ

"อริ๊าส์ ๗ อริ๊าย เสียวเหลือเกิน"

มือทั้งสองข้างของผมเย็นสนิท ผมกลัวเหลือเกิน กลัวมาก
หวังว่ามันจะไม่เป็นไปอย่างที่ผมคิด สายตาของผมจ้องมองไปที่บาน
ประตูห้องนอน มันปิดไม่สนิทด้วยซ้ำ ผมหอบหายใจลงคอหนัก ๆ
และรวบรวมความกล้าตรงดิ่งไปที่ห้องนอนนั้น ก่อนที่จะเปิดประตูเข้า
ไปทันทีอย่างเต็มแรง

ปัง!!!

บานประตูกระแทกเข้ากับผนังจนเกิดเสียงพร้อมกับภาพที่
ปรากฏแก่สายตา ภาพที่ผมเห็นคือแฮม..ชายที่ผมรัก แฮมกำลังสอด
ใส่ความเป็นชายในช่องทางรักของผู้หญิงที่นอนราบกับที่นอนที่ผม
เคยนอน

ร่างกายแข็งแรงของแซมกำลังกระแทกกระทั้นเข้าไปในความสาวอย่างเร้าร้อน มีเสียงของเธอคนนั้นครางกระเส่าไม่เป็นศัพท์อย่างทรมาณก่อนที่มันจะหยุดลงแน่นิ่งเมื่อผมอย่างกรายเข้ามา

ภาพที่เห็นทำให้ผมเหมือนถูกมีดนับล้าน ๆ เล่มแทงเข้ามาที่หัวใจจนกระอักเลือดออกมา ไม่ต่างไปจากร่างกายที่กำลังถูกผลักลงไปในเหวลึกที่คงจะตายอย่างเดี่ยวเท่านั้น

"นาย... ไหนบอกอีกสองวันกลับไง!!" แซมตกใจมากเมื่อเห็นผม เขาพยายามจะตรงเข้ามาหาแต่ถูกผู้หญิงที่ร่างกายเปลือยเปล่าไม่ต่างกันกดรัดเอาไว้ ภาพเหล่านั้นทำให้ผมรู้สึกมีนงงราวกับตีมเหล็กเข้าไปหนักมาก จะร้องไห้ก็ร้องไม่ออก จะทำอะไรสักอย่างก็จับต้นชนปลายไม่ได้ ไม่รู้เลยว่าผมควรจะต้องทำอะไร

"นี่นะเธอ ผู้ชายที่แซมบอกว่าคบอยู่" ผู้หญิงคนนั้นมองมายังผมตั้งแต่หัวจรดเท้า สายตาที่บ่งบอกว่าเธอถูกผมมาก

"เลว!!" นี่เป็นประโยคเดียวที่ผมเปล่งเสียงพูดออกไปได้ ประโยคเดียวเท่านั้นจริง ๆ สองขาเหมือนจะพยุ่งร่างกายตัวเองไว้ไม่อยู่แล้ว

"นาย ขอแซมอธิบาย" แซมพยายามจะเข้ามาหาผมอีกครั้ง แต่คราวนี้ผู้หญิงคนนั้นผลักแซมจนล้มไปกับที่นอนขนาดคิงไซส์

"จะต้องอธิบายอะไรอีก!" ผู้หญิงคนนั้นตวาดเสียง เธอผละออกจากร่างกายของแซมไปหาผ้าเช็ดตัว ปกปิดร่างกายที่คิดว่าเธอ

ไม่ได้รู้สึกอายเท่าไรแล้วจึงเดินเข้ามาหาผม "รู้แล้วก็ดี จะได้เลิกยุ่งกับแซมซะ แล้วก็รู้เอาไว้ด้วย!! เดือนหน้าฉันกับแซมเราจะแต่งงานกันแล้ว! ถ้าฉลาดพอก็เลิกยุ่งกับผัวฉัน"

"แต่งงาน!" ผมถามในขณะที่ไม่รู้ว่าน้ำตาไหลออกมาตอนไหน มันไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

"เราขอโทษนาย"

"ขอโทษเหรอ" ผมเจ็บมากกับคำขอโทษของแซม เจ็บอย่างที่ไม่เคยเป็น นี่นับเป็นการรอกหักครั้งแรกของผมที่ยอมรับว่าเจ็บเหลือเกิน ผมทนอยู่กับความรู้สึกแบบนี้ไม่ไหวจนต้องวิ่งออกมาจากห้อง ซึ่งรู้สึกว่ารังเกียจและน่าขยะแขยงมาก ภาพเหล่านั้นยังติดตามความรู้สึกเจ็บยังติดอยู่ที่ใจ

ผมวิ่งออกไปจากห้องอย่างรวดเร็วที่สุด ไม่สนใจอะไรแล้วในตอนนั้น ทุกอย่างโดยรอบดับมืดไปหมด มือหนึ่งของผมปาดน้ำตาและวิ่งเข้าไปในลิฟต์ที่กำลังจะปิดในไม่ช้า มีมือหนาของใครบางคนป้อนเอาไว้ให้มันเปิดรับผมเข้าไป ผมแอบซิดด้านในของลิฟต์ร้องไห้อย่างอดทนไม่ได้อีกแล้ว ผมคงได้มาที่นี่เป็นครั้งสุดท้าย ไม่จำเป็นต้องแคร้วว่าใครจะจดจำผม

ครี๊ด!!! ครี๊ด!!!

โทรศัพท์ของผมดังขึ้นแทรกเสียงร้องไห้ที่พยายามจะร้องไห้เบาที่สุด แต่เมื่อเห็นว่าคนที่โทรเข้ามาคือวรุณน้ำตาของผมนก็ยิ่งหลั่งไหลออกมา

“ฮือ ฮือ ฮือ แซมนอกใจกู แซมมันเอาผู้หญิงคนอื่น ฮือ ฮือ แซมมันไม่รักกูแล้ว” ผมพุ่มพ่ายบอกเล่ากับเพื่อนอย่างไม่อาย คิดโกรธที่ชั้นนี้อยู่สูงถึงชั้นที่หกสิบห้า เมื่อไหร่จะลงไปถึงชั้นล่างสักที

(“ใจเย็น จะเป็นไปได้ไง ใครบอกมึง”) ขนาดเพื่อนยังไม่เชื่อว่ามันจะเป็นเรื่องจริง รักกันดีจะเป็นจะตาย สุดท้ายก็ถูกทรยศหักหลัง

“ไม่มีใครบอกกูหรอก ฮือ ฮือ กูเห็นกับตา ฮือ ฮือ กูเห็นมันกำลังเอากับผู้หญิงอื่น บนเตียงที่มันเคยเอากับกู ฮือ ฮือ ใจรักกูเจ็บจังเลย ฮือ ฮือ กูเจ็บจะตายแล้ว ฮือ ฮือ กูเจ็บจะตายแล้ว” ผมร้องไห้ใจจะขาดทรุดร่างกายลงกับพื้น สิ่งที่มองเห็นเลือนรางคือรองเท้าหนังสีดำเงาที่ก็ไม่รู้ว่าของใคร

บทที่ 2 ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

-----เหนือ-----

ผมชื่อเหนือ อายุสามสิบปี ผมเป็นประธานบริษัท เป็นเจ้าของกิจการ เป็นทุกอย่างมากมายที่พ่อจะยึดเยียดให้ โดยที่พี่ชายของผมเลือกเส้นทางศิลปะตัดขาดออกไปเลย ตัดขาดจากทุกอย่างที่พ่อขีดเส้นเอาไว้ ทั้งธุรกิจสี่เทาที่เกือบจะดำมืด หรืองานสะอาดที่เอาไว้ตบตาตำรวจ

ผมปกครองทุกอย่างอย่างเด็ดขาด ปัญหาและทุกสิ่งที่ไม่แบกรับทำให้ผมโตเกินกว่าคนทั่วไป หรือสามารถสั่งฆ่าใครเลยก็ได้เมื่อเกิดการทำผิด

คอนโดฯ หวังใจกลางเมืองซึ่งห้องของผมจะใหญ่ที่สุด กินพื้นที่เกือบครึ่งหนึ่งของชั้นนี้ เป็นที่ที่ผมชอบมาพักผ่อนจากงานที่เครียด

ทำงานหนักผมใช้ความเงียบบำบัด แต่ความหงุดหงิดหรือความโกรธ นอกเหนือจากความตายของคนที่ทำผิด ก็ยังมีเช็ทซ์ที่มันสามารถช่วย บำบัดได้

“คุณเหนื่อยครับ คุณเขียนพลาอยากให้ไปพบครับ” พันรบ ลูกน้องคนสนิทของผมเอ่ยบอกในระดับเสียงที่ไม่ดังมาก พันรบ ทำงานกับผมมานาน ทำให้รู้ใจและสนิทกับผมที่สุด รวมถึงรสนิยม ความต้องการในการระบายอารมณ์ที่มีระดับความแตกต่างกัน ออกไป

ส่วนเขียนพลาที่พันรบเอ่ยก็คือแม่ของผมเอง และหากให้เดาว่า แม่อยากจะคุยกับผมเรื่องอะไร ก็เดาไม่ยาก เพราะมันก็น่าจะเป็น เรื่องการหาผู้หญิงมาให้กับผม เพราะท่านอยากให้ผมแต่งงานอีกครั้ง หลังจากทีอดีตภรรยาตายไปเมื่อปีก่อน

หลังจากได้ฟังสิ่งที่ลูกน้องบอกผมไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียง ลูกออกจากเก้าอี้ตัวยาวที่นั่งเอนตัวในความเงียบมากกว่าสองชั่วโมง แล้ว สองเท้าก้าวตรงไปยังบานประตูที่มีบอดีการ์ดสองคนเปิดประตู ให้ เดินตรงไปยังลิฟต์ซึ่งก็มีการ์ดอีกสองคนประจำอยู่ ชีวิตของผมมี ค่า ไม่ว่าจะทำอะไรก็จะมีคนล้อมหน้าล้อมหลัง หลายคนมักจำกัด ความตัวตนของผมว่า ‘มาเฟีย’

แต่ในระหว่างที่ผมเข้าไปในลิฟต์ก็มีผู้ชายคนหนึ่งวิ่งตรงมา ชายคนนั้นสูงราวร้อยแปดสิบได้ แต่ก็ยังสูงน้อยกว่าผมและพันรบที่

สูงหนึ่งร้อยเก้าสิบ ผู้ชายคนนั้นวิ่งตรงมายังลิฟต์ด้วยอาการร้องไห้ ร้องไห้ การดิ้นรนพยายามจะเข้าไปป้องกันไม่ให้เข้ามาในลิฟต์ที่ผมอยู่ตอนนี้ แต่ผมยกมือห้ามไว้อย่างไม่มีเหตุผล อีกทั้งยังเอามือป้องลิฟต์ไม่ให้เปิดเพื่อให้ชายคนนั้นได้ลงไปด้วย

สิ่งที่ผมเห็นหลังจากที่ลิฟต์ชั้นที่หกสิบห้าปิดลงคือผู้ชายคนนั้นยืนชิดก่าแวงลิฟต์ด้านในสุด หันหน้าเข้าหาผนังและร้องไห้สะอึกสะอื้น ลักษณะพยายามจะเก็บเสียงแต่ก็ดูจะเก็บไม่ได้

ครี๊ด!!! ครี๊ด!!!

“ฮือ ฮือ รุธิ ฮือ แซมนอกใจกู แซมมันเอาผู้หญิงคนอื่น ฮือ ฮือ แซมมันไม่รักกูแล้ว”

ผู้ชายคนนั้นกดรับสายที่โทรเข้ามา ร้องไห้ฟูมฟายบอกถึงใครคนหนึ่งที่น่าอกใจ แต่ชื่อที่เอ่ยออกมาบ่งบอกว่าเป็นชาย มันทำให้ผมรู้สึกสนใจอย่างไม่มีเหตุผล ทั้งที่ยังเห็นหน้าไม่ชัดแต่กลับสนใจเสียได้ ยิ่งเสียงสะอื้นที่ปนกระเสือกกลับยิ่งรู้สึกสนใจ

“ไม่มีใครบอกกูหรอก ฮือ ฮือ กูเห็นกับตา ฮือ ฮือ กูเห็นมันกำลังเอากับผู้หญิงอื่น บนเตียงที่มันเคยเอากับกู ฮือ ฮือ ไร้อธิกู่เจ็บจังเลย ฮือ ฮือ กูเจ็บจะตายแล้ว ฮือ ฮือ กูเจ็บจะตายแล้ว”

ฟังแล้วก็ทำให้ผมรู้สึกเจ็บตามไปด้วยอย่างไม่รู้ตัว แต่ผมไม่เคยได้มีโอกาสแสดงความอ่อนแอออกมาด้วยการร้องไห้ ย้อนไปเมื่อ

ปีก่อนผมเองก็ถูกภรรยาที่รักหักหลัง เธอพาผู้ชายมานอนในห้องนอน
ของผม

สิ่งที่เกิดขึ้นวันนั้นนับว่าเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ กระสุนปืนเพียง
สองนัดก็จบสิ้นปัญหา แต่ความเจ็บปวดที่อยู่ใใจไม่ได้จางหายไป
เลย มันยังคงวนเวียนอยู่ในใจกับคนที่เรารักหักหลังเราได้ มันเจ็บ
เจียนตายจริง ๆ อย่างน้อยผู้ชายคนนี้ก็ยังมีโชคดีที่ได้ระบายมันออกมา
ด้วยน้ำตา

“ให้ผมลากออกไปไหมครับ” พันรบเอ่ยถามเมื่อเขาเห็นว่าผม
หันไปมองคนที่กำลังร้องไห้ คงคิดว่าผมหงุดหงิดจึงได้เอ่ยถาม

“ไม่ต้อง” ผมพูดเสียงราบเรียบเป็นการออกคำสั่ง พันรบได้ฟัง
ดังนั้นจึงได้เดินถอยหลังไปชิดกับผนังของลิฟต์ด้านหลัง

หลังจากที่ผมพูดประโยคนั้นภายในลิฟต์ก็มีแค่เพียงเสียง
ร้องไห้และการบอกล่าถั่งถึงความเจ็บปวด มากไปกว่านั้นคือผมได้รู้ว่า
ผู้ชายคนนี้ชื่อ นาย จนกระทั่งลิฟต์เปิดที่ชั้นหนึ่งผู้ชายที่ชื่อนายก็วิ่ง
ร้องไห้ออกไปทันที

เวลาผ่านไปผมได้เดินทางมาถึงที่คฤหาสน์สุดหรู ความจริงผมก็พักที่นี่ แต่เวลานี้คุณเทียนพาหรือแม่ของผมอยู่ จึงไม่ค่อยได้เข้ามาเท่าไรหรอก แม้ผมจะไม่ค่อยสนใจแต่ก็ไม่ชอบให้ใครเข้ามาวุ่นวายในชีวิต คงต้องรอให้บินกลับ

“ทำไมคุณเห็นอึ้งถึงไม่让我จัดการผู้ชายคนนั้นล่ะครับ” พันรบเอ่ยถามระหว่างที่ผมกำลังก้าวเท้าเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ ผู้ชายคนนั้นที่พันรบถามก็ฉายใบหน้าขาวนวลแต่อมแดงด้วยคราบน้ำตาลเสียงร้องไห้กระเส่าอย่างเจ็บปวดเข้ามาในความคิด

“ไม่รู้สิ” ผมตอบและเดินไปข้างหน้า เรื่องนี้ดูจะเป็นเรื่องแรกที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับผม ปกติแล้วผมจะไม่ชอบให้ใครเข้ามาวุ่นวาย ยิ่งเสียงที่ดังเข้ามาอย่างรำคาญยิ่งจะทำให้หงุดหงิด

สองเท้าของผมก้าวเข้าไปในบ้านก่อนที่จะตรงไปยังห้องที่แม่ของผมนั่งอยู่ นั่งลงบนโซฟาตรงข้ามกับแม่โดยไม่ได้เอ่ยพูด เพราะผมไม่มีธุระอะไรที่จะพูด เมื่อถูกเรียกมาจึงเพียงแค่ฟัง แต่คนที่อยู่ในห้องนี้ไม่ได้มีเพียงแค่แม่ เมื่อสายตาของผมมองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังจับจ้องมองผมแบบตาไม่กะพริบ

“มาสิที่ แม่จะแนะนำให้คุณรู้จักกับน้องลิลา นะ” หางตาของผมหันมองไปยังคนที่แม่แนะนำเล็กน้อย แต่เพียงแค่วินาทีเดียวผมก็ละสายตากลับ เธอก็แค่ผู้หญิงธรรมดา หากนอนข้ามคืนชั่วคราวชั่วคราวก็คงได้อยู่ แต่หากจะให้ตบแต่งมาเป็นเมียคงไม่มีทาง

“สวัสดิ์คะพี่เหนื่อ” ผู้หญิงที่ชื่อลีลาขยับเข้ามาใกล้ผม แต่ก็ยังอยู่ในระยะห่าง “ลีลาได้ยินชื่อพี่เหนื่อนานแล้วนะคะ ไม่คิดว่าตัวจริงจะหล่อแบบนี้ คือลีลา...”

“เท่านี้ใช้ไหมครับ” ผมยืนขึ้นเต็มความสูงเมื่อคิดว่าฐานะที่แม่ต้องการจบลงแล้ว ก่อนจะมาก็คิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระอยู่แล้ว เมื่อมาถึงก็ไร้สาระจนไม่น่าตัดสินใจมาแต่แรก

“เหนื่อ! คุยกับน้องก่อน”

“ผมยังไม่คิดที่จะแต่งงาน” ผมพูดโดยไม่ได้มีความหมายว่าบอกแค่เพียงแม่ แต่เป็นการบอกกับผู้หญิงที่ชื่อลีลาให้ออกไปจากชีวิตของผมเสีย

“เหนื่อ!! จะจมปลักอะไรกับผู้หญิงที่มันตายไปแล้วอย่างเพียงรดา” คำพูดของแม่ทำให้ผมหันไปมองหน้าแม่อย่างเอาเรื่อง หากคนที่พูดไม่ใช่แม่ ผมแน่ใจว่าอาจเป็นมือหรือไม้ก็เป็นที่จะต้องทำอะไรสักอย่าง แต่แค่ดวงตาของแม่ก็ทำให้แม่รู้แล้วว่าผมรู้สึกอย่างไร

ผมไม่ได้อาลัยอาวรณ์ในความรักของเธอ แต่ผมรู้สึกรังเกียจในความรู้สึกนั้น ชีวิตของเธอที่ตายไปด้วยน้ำมือของผมก็ไม่ได้รู้สึกเสียดายด้วย กลับยิ่งรู้สึกว่ามันน้อยไป เธอน่าจะตายช้า ๆ กว่านี้

“แม่ก็แค่...”

ผมเดินออกจากห้องที่แม่อยู่ก่อนที่จะคุมตัวเองไม่ได้ แม่กำลังทำให้ผมหงุดหงิดมาก และแม่รู้ตัวดี ยิ่งผมพูดน้อยมากเท่าไรหรือนั้นหมายความว่าผมกำลังไม่พอใจถึงขีดสุด

“ผมจะให้คุณเตรียมเด็กเอาไว้ให้ที่ห้องของผับเอเด้นนะครับ” ผมเดินกลับมาที่รถและพยักหน้ากับพันรป สิ่งเดียวที่จะระบายความหงุดหงิดออกไปจากตัวผมได้คือการปลดปล่อยอย่างบ้าคลั่ง จากใครสักคนที่รองรับผมได้

บทที่ 3 ฉันทองการที่ระบาย

-----นาย-----

ความเศร้าและความเครียดถาโถมเข้ามาหาผมแบบพร้อม ๆ กัน อย่างน้อยในนาที่ที่รู้สึกว่าคุณชีวิตดิ่งลงต่ำสุด ใจั้วรุธิก็โทรเข้ามาพอดี ไม่อย่างนั้นอารมณ์เศร้าอาจทำให้ผมพาชีวิตตัวเองลงเหวไปแล้ว หรือไม่ก็กระโดดสะพานฆ่าตัวตาย

“กินหน่อยเถอะไอ้ นาย” ใจั้วรุธิเลื่อนถ้วยถ้วยเดี่ยวมาตรงหน้าของผม ตอนนี้อยู่ที่คอนโดฯ ตัวเองพร้อมกับสภาพที่ร้องไห้จนไม่มีน้ำตาที่จะร้อง และถ้วยเดี่ยวที่มันออกไปซื้อผมก็ไม่อยากกิน ไม่อยากกินอะไรทั้งนั้นในนาที่นี้

“กูเข้าใจเลยว่ามึงเศร้า แต่มึงจำตอนที่ปลอบกูได้ไหม ตอนที่กูถูกผู้ชายเตะ มึงบอกกูว่าไง ทำตัวให้สวย ให้มันเสียตายสิ ไซ้ใหม่!” คำ

ที่เคยพูดปลอบใจเพื่อนหวนกลับมาปลอบตัวเอง แต่ให้ตายสิ ผมเพิ่ง
เข้าใจนาทีนี้เองว่าคำพูดเหล่านั้นมันไม่มีประโยชน์ ไม่ได้ช่วยอะไรเลย
มันก็แค่คำพูดโลกสวยที่อยากจะทำให้คนนอกหักอาการดีขึ้นก็เท่านั้น

“ทำไมกูไม่เคยสงสัยว่าแซมจะนอกใจกู่วะ” ผมเอ่ยถาม
ตอนนี้ความเจ็บปวดมันด้านชา เหมือนอยากจะร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตาที่
จะไหลออกมาแล้ว มันคงไหลออกมาจนหมดตัวแล้วแน่

“มึงไว้ใจง”

“.....” ผมพยักหน้า มันก็จริงอย่างที่ไอ้วรุธิพูด ความไว้ใจ
และเชื่อใจสำคัญกับความรัก แต่มันก็เป็นดาบสองคมที่ย้อนกลับมา
ทำร้ายเราจนได้ ทำร้ายจนแทบจะไม่เหลือใจจะไปต่อ “กูอยากลืม
เมื่อสองวันก่อนมึงบอกว่ามีผ้าอะไรนะ ที่มึงได้เด็กกลับห้อง กูอยาก
ได้สักคน”

“เอาจริง...” ไอ้วรุธิถาม “ผ้าเอเด้น เป็นผ้าในตึกเอเด้นที่มี
ห้องพักให้พร้อม สวรรค์ของชายรักชายเลย เขวากันว่าใครโชคดีก็จะ
ได้พาคุณเหนือ มาเฟียขาโหดขึ้นห้องเลยนะเว้ย”

“เหนือไหน” ผมไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน “แต่มึงไม่ต้องเล่า
หรอก พากูไปก็พอ กูอยากสนุก กูอยากลืม กูอยากเมา”

นั่นเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่ผมบอกกับเพื่อน พวกเราก็จัดการแต่งตัว
เพื่อไปยังผ้าเอเด้นที่ไอ้วรุธิบอก ผ้าที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงราวกับร้าน
สะดวกซื้อ และมันก็เป็นผ้าที่มีเม็ดเงินมากมายหลังไหลเข้ามาซื้อ

ผู้ชายไปนอนด้วย ฝันที่ไม่ต่างไปจากแสงสีได้แสงอาทิตย์ แต่เต็มไปด้วยชายประเภทเดียวกันเท่านั้นที่เข้ามาได้

เมื่อเข้ามาด้านในผมก็พบว่ามันเป็นสวรรค์จริง ๆ ผู้ชายบางคนแทบจะดูไม่ออกว่าเป็นชายรักชาย แต่เข้ามาด้านในกลับพบว่าเขากำลังกอดจูบกับผู้ชายด้วยกันอย่างเร่าร้อน บางมุมก็เป็นผู้ชายที่มีเพียงกางเกงในตัวเดียวเดินไปกับเสา มีกะเทยที่แต่งตัวเป็นหญิงและแก๊งกวางที่กำลังให้ความสนใจ ส่วนผมกับไอ้วรุธเมื่อเข้ามาในด้านในก็ได้รับความสนใจจากหลายคนที่มา

“กูว่ามึงดาวเลยนะเนี่ย เขามองมึงตาเป็นมันเลย” ไอ้วรุธสะกิดผมเมื่อผู้ชายร่างหนาน้ำขนเข้ามาดมผม เขาเป็นหนุ่มฝรั่งที่ดูน่าลึ้มลอง หากแต่ผมกลับไม่รู้สึกสนใจเท่าไรเลย

“กูไม่ชอบแบบนี้” ผมพูดปฏิเสธยกแก้วเหล้าเข้าปาก ถึงจะพูดว่าอยากจะลองอะไรใหม่ ๆ แต่เอาตามความเป็นจริง การที่เราเพิ่งจะออกหักมานั้นไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะยอมรับกับคนอื่นได้ในคืนเดียวแน่นอน

“ไม่ลองไม่รู้ ไม่เสียหายอะไรนี้ ใส่ตุง!” วรุธกระซิบ

“ไม่เอา ห้องที่มึงเปิดให้กูห้องอะไรนะ กูว่ากูอยากนอน”

“มาอย่าไม่ได้ยี่สิบนาทีจะไปนอนแล้ว นี่ยังไม่หกโมงเย็นเลยนะ นาย ใจเย็นก่อน” มือหนาของไอ้วรุธรั้งให้ผมนั่งลง มันไม่ได้สนุกอย่างที่คิด หากไม่มีอารมณ์ออกหักเป็นแผลติดหัวใจมา ผมคิดว่าผมคงมองที่นี้เป็นสวรรค์จริง ๆ แต่ตอนนี้มันไม่ได้ใจ

“กูร้องให้มาหนักง โขกู่ไปนอนเถอะ” คำพูดของผมคล้ายจะ
ขอร้อง

“อ่า...โอเค! ห้องB6016” คีร์การ์ดไบหนึ่งถูกส่งมาให้กับผม
“แต่กูเปิดสองห้องนะ มึงเอาห้องนี้ไป บรรยากาศดี วิวสวย มองเห็น
วิวทะเลด้วย เผื่อว่าจะอารมณ์ดีขึ้น ส่วนกูขอขึ้นสวรรค์ก่อนและจะดำ
ลงนรกไปหา มึงเลย”

ผมพยักหน้าเบา ๆ นรกรออย่างที่มีมันคิดนั้นแหละ ขนาดคำพูด
ของไอ้วรุฑิที่เคยทำให้ผมหัวเราะได้ตลอดก็ยังไม่ออกเลย

หลังจากเดินหาห้องไม่นานผมก็ได้เจอห้องสมใจ เป็นอย่าง
ที่ไอ้วรุฑิได้บอกเอาไว้ เป็นห้องที่สวยและบรรยากาศดีจริง ๆ ผมเปิด
ผ้าม่านจนสุดทั้งสองด้าน เป็นเตียงที่สามารถมองเห็นแสงของพระ
อาทิตย์ที่กำลังจะตกดินสวยงามมาก ห้องกว้างกว่าคอนโดฯ ผมเสีย
อีก ไอ้วรุฑิคงหมดเงินไปหลายบาทเพื่อจะให้ผมได้ดีมด้ากับบรรยากาศ
ดี ๆ แบบนี้ อย่างน้อยในเวลาที่แยะผมก็ได้เจอกับเพื่อนที่ดี

เดินสำรวจทั่วห้องแล้วจึงได้ลงไปแช่น้ำอุ่นของอ่างจากุซซี่
ความอุ่นของน้ำทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลายได้มากทีเดียว แต่เพียงเสี้ยว
จิตใจภาพของแซมที่กำลังเฝ้ากับผู้หญิงอื่นต่อหน้าต่อตาก็คปรากฏเข้า
มาในความคิด ภาพนั้นทำให้ผมที่กำลังหลับตาอย่างมีความสุขต้อง
ลืมตาโพล่ง

“ทำไมต้องไปสนใจด้วยนะ ลืมไปซะ ชีวิตเรายังเดินไปข้างหน้า” ผมพยายามบอกตัวเอง

แก๊ก...แก๊ก!!!

เสียงบางอย่างดังขึ้นในห้องของผม นี่แสดงว่าไอ้รุทกลับมาแล้ว ไหนบอกว่าเปิดเอาไว้อีกห้อง และบอกว่าจะไปขึ้นสวรรค์ก่อนทำไมถึงได้มาเร็วจัง

ผมก็ไม่ได้สนใจหลับตาแช่น้ำอุ่นต่อไป ผมดูไปตามเนื้อตัวของตัวเองและพยายามจะสะกดจิตบอกตัวเองว่าควรที่จะรักตัวเอง ผมต้องรักตัวเอง กอดตัวเองมาก ๆ และรักตัวเองให้มากขึ้นได้แล้ว

“ฉันต้องการที่ระบาย ออกมาได้แล้ว!!!” ผมลืมตาโพลงเมื่อได้ยินเสียงของคนที่อยู่นอกห้องน้ำ เป็นเสียงเข้ม ๆ ที่แทบจะจินตนาการว่าเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่และดูดุดัน เสียงที่ไม่มีทางเป็นไอ้รุท

แต่เดี๋ยวนะ..ทำไมเขาพูดว่าต้องการที่ระบาย หรือว่าจะมีคนเข้าห้องผิด คิดได้ดังนั้นผมก็รีบลุกขึ้นจากอ่างคว่ำเอาผ้าเช็ดตัวมาพันไว้ที่ช่วงล่าง เดินออกจากห้องน้ำไม่ได้ตระหนกอะไร

แต่เมื่อบานประตูห้องน้ำเปิดออกผมก็พบเข้ากับควันนุหรีที่พัดเข้ามาปะทะหน้าแรง ๆ ควันของมันทำให้ผมสลักทันที แต่ไม่ทันจะได้อำปากพูดอะไร ความจริงคือยังไม่ทันจะลืมตาเพื่อมองให้แน่ใจว่าเป็นใครด้วยซ้ำ ร่างกายของผมก็ถูกรวบเหวี่ยงลอยไปบนที่นอนอย่างเต็มแรง

ผมจุกมากกับแรงเหวี่ยงมากกระทกบนเตียงแต่พยายามตั้ง
หลัก พยายามจะลุกนั่งแต่ก็ต้องชะงักเมื่อชายร่างสูงใหญ่ที่ร่างกาย
เปลือยเปล่าปรีเข้ามาประชิด ตรงเข้ามาจูบชิดริมฝีปากของผมอย่าง
รุนแรง กลิ่นนุหรือคละคลุ้งเข้ามาในปากจนแทบจะสำลัก แต่มันก็
ระคนไปด้วยรสจูบที่รุนแรงเฝ้าร้อน

บทที่ 4 จะไม่เล่าโลมผมหน่อยเหรออ

-----เหนือ-----

"เอาคีย์การ์ดมา" ผมหยุดเดินที่หน้าประตูลิฟต์และเอ่ยเสียงราบเรียบออกไป ด้วยเพราะผมไม่ต้องการให้ใครเดินไปส่ง อารมณ์ของผมตอนนี้มันอยากจะระบายด้วยการฆ่าใครสักคน หากคนที่พันรบเตรียมเอาไว้เป็นผู้หญิง ผมรับรองว่าเธอได้ตายคามือของผมแน่

"ให้ผมเดินไปส่งดีกว่าครับ" พันรบไม่ยอมให้คีย์การ์ดกับผม แต่เมื่อผมนิ่งไม่ได้ตอบอะไร สุดท้ายแล้วก็ต้องส่งมันมาให้ "ชั้นที่หก ห้อง B6016 ครับ"

"ห้ามใครรบกวน" สั่งเพียงเท่านั้นผมก็เดินตรงไปยังลิฟต์

ใช้เวลาไม่นานก็มาถึงห้องเป้าหมายที่พันรอบบอกเอาไว้ สิ่งที
พบเมื่ออย่างกรายเข้ามาคือแสงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า
ความรู้สึกหงุดหงิดในตอนแรกลดไปได้มากทีเดียว บนเตียงขนาด
กว้างมีเสื่อที่เตี้ยและกางเกงยีนส์เข้มวางอยู่ ดูจากขนาดของเสื่อผ้าแล้ว
ก็น่าจะตัวเล็กกว่าผมมาก อีกทั้งยังมีคนเดียว แต่อย่างน้อยก็เป็น
ผู้ชายที่น่าจะรองรับอารมณ์ผมได้

'อยู่ในห้องน้ำสินะ' ผมได้ยินเสียงของน้ำดังออกมา คนที่พัน
รอบเตรียมมารอบนี้แตกต่างจากคนก่อน ๆ ปกติต้องคอยมาประจบ
เอาไว้ สั่งให้อาบค่อยอาบ สั่งให้ทำอะไรก็ค่อยทำ แต่น้ำอาบน้ำร้อนเสีย
ด้วย

และคงเป็นเพราะแสงอาทิตย์ที่ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้น ผมจึงไม่ได้
เข้าไปลากคอเคื่องระบายอารมณ์ออกมาจัดการในเดี๋ยวนี้อันนี้ รู้สึก
หายใจได้โล่งเมื่อมองแสงอาทิตย์อุ่น ๆ นี้

ผมถอดนาฬิกาข้อมือและปลดกระดุมเสื้อออกทีละเม็ด ถอด
มันโยนเอาไว้ที่ปลายเตียงอย่างไม่ได้ใส่ใจ หลังจากนั้นจึงหยิบบุนหรี
ขึ้นมาสูบ สายตามองไกลไปยังดวงอาทิตย์ที่ค่อย ๆ ลับไปอย่าง
เชื่องช้า จนมวนบุนหรีที่สูบหมดไปแล้วแต่คนที่อยู่ในห้องน้ำก็ยังไม่
ออกมา

คิวเหนือดวงตาของผมขมวดเล็กน้อยมองไปยังบานประตูที่
ปิดไม่สนิท ผมจัดการถอดเสื่อผ้าออกจากตัวจนหมดและหมายจะ

ตรงเข้าไปในห้องน้ำ แต่ก็รู้สึกขัดใจที่ทำไมผมจะต้องเป็นฝ่ายเข้าไปหา นั่นคือเครื่องระบายอารมณ์ ไม่จำเป็นที่ผมจะต้องใส่ใจ

ผมหยิบบุหรี่ยืนมาสูบอีกมวน คราวนี้ความหงุดหงิดที่หายไปกลับมาอีกครั้ง และมันทำให้ผมสูบบุหรี่แรง ๆ เข้าปอดก่อนที่จะเอ่ยเรียกคนด้านใน

"ฉันต้องการที่ระบาย ออกมาได้แล้ว!! " ผมพูดอย่างหงุดหงิด หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงคล้ายคนที่กำลังลุกออกจากอ่างน้ำ มีเสียงทำอะไรบางอย่างก่อนที่บานประตูจะค่อย ๆ เปิด

เมื่อร่างกายของชายที่ตัวเล็กกว่าผม โดยมีความสูงระดับคางเห็นจะได้ออกมาจากห้องน้ำ ผมก็พ่นควันบุหรี่ยีห้อหน้าแรง ๆ คล้ายจะบอกว่ามันได้ทำให้ผมโกรธแล้ว หลังจากนั้นก็จับร่างชาวโพลนที่มีผ้าเช็ดตัวพันช่วงล่างใส่เตียงอย่างไม่ปราณี

โยนบุหรี่ยีห้อในที่เขี่ยบุหรี่ยีห้อแล้วก็ตามเข้าไปคาบคร่อมกระแทกปากจูบอย่างรุนแรงด้วยความต้องการ ยิ่งเห็นผิวขาวอมชมพูแล้วยิ่งกระตุ้นอารมณ์ดิบเถื่อนที่ผมกดเก็บเอาไว้

ผมล็อกแขนผู้ชายได้ร่างเอาไว้เหนือหัวพลงกดจูบหนัก ๆ ลงที่ปากอวบอิมซึ่งไม่มีสิทธิ์ทัดทาน

" อือ~ " คนได้ร่างของผมตื่นลุกขลุกอยู่ในอกคล้ายกับกำลังจะหมดลมหายใจ แต่ยิ่งชัดขึ้นผมก็ยิ่งเพิ่มความรุนแรงด้วยการทั้งจูบและกัตรีมฝีปากนั้น

ส่งลิ้นเข้าไปทักทายในโพรงปากที่เริ่มต่อต้านน้อยลง แรก ๆ เหมือนจะไม่ยอมแต่เมื่อนิ่งลงก็จวบตอบสนองอย่างรวดเร็ว เป็นจูบที่ดุเดือดอย่างที่ผมไม่เคยจูบกับใคร มีเสียงครางต่ำในลำคอเล็ดลอดออกมา

“อืม~ อีวฟ~” เรียวลิ้นของผมและชายใต้ร่างตัวดปลายลิ้นอย่างไม่มีใครยอมใคร แต่ให้ตายสิ มันยิ่งย้ำกับผมว่าไอ้หมอนี้ถึงใจมาก อยากจะรู้จริง ๆ ว่าหากถูกผมกระแทกความเป็นชายเข้าไปจะครางได้ขนาดไหน

สองมือที่อยู่เหนือหัวซึ่งถูกกดล็อกเอาไว้พยายามดิ้นออก ผมจึงยอมปล่อยเป็นอิสระ สองมือนั้นโอบรอบลำคอของผมและดึงรั้งเข้าหาอย่างเรียกร้อง ผมซักจะชอบไอ้คนนี้แล้วสิ บางจังหวะก็เหมือนจะสู้ แต่บางเวลาก็เหมือนจะโหยหาเรียกร้องราวกับลูกแมว

ละออกจากริมฝีปากที่ผมตักตวงอย่างไม่ปราณี แสงไฟในห้องสาดส่องร่างขาวทำให้เห็นว่าปากของมันบวมแดงทันตา แต่ผมไม่ได้สนใจมากซุกใช้ไปตามซอกคอและสอดลิ้นกายชายที่รู้สึกแตกต่าง มันไม่มีน้ำหอมเจือปนแต่ก็น่าจะเพราะเพิ่งผ่านการอาบน้ำ แต่ก็คล้ายว่าเคยได้กลิ่นแบบนี้ที่ไหน ผมทั้งจูบ ทั้งดูด กัดไปตามเนื้อผิวจนแดงไปหมด

“นาย...” ผมพูดออกมาเบา ๆ เมื่อชันตัวลุกหมายจะกระชากผ้าเช็ดตัวที่ขวางกั้น แต่ใบหน้าของผู้ชายตรงหน้าคือคนเดียวกับคนที่

ผมเจอในลิปต์วันนี้ ถึงจะไม่ได้จดจำหน้าให้ชัดแต่ก็แน่ใจว่าเป็นคนเดียวกัน

"คุณ.." คนใต้ร่างพูดเสียงแผ่ว

"เหนือ! ฉันชื่อเหนือ" ผมพูดแล้วก็กระซอกผ้าเช็ดตัวออกจากตัวคนใต้ร่าง ความเป็นชายที่ก็จัดว่าไม่ได้ใหญ่มากปรากฏแก่สายตาเหมือนว่านายจะอายเล็กน้อยในเสี้ยววินาที แต่สีหน้านั้นก็หายไปอย่างรวดเร็ว

และที่น่าแปลกคือทำไมผมรู้สึกถึงความหงุดหงิดทั้งหมดหายไปจนหมดสิ้น ทั้งที่ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลยด้วยซ้ำ แคร้รู้ว่าคนที่อยู่ใต้ร่างคือใครเท่านั้นเอง

"อะ..หมายถึงคุณเป็นใคร เข้ามาห้องนี้" ร่างกายของนายพยายามที่จะดิ้นออกไปจากการคาบคร่อมของผม แต่มีหรือที่ผมจะปล่อยไปง่าย ๆ มือหนาของผมกดคอเอาไว้ก่อนที่จะกระแทกริมฝีปากจูบอย่างรุนแรง เมื่อกี่ยังตอบสนองคืออยู่เลยตอนนี้ทำเป็นดินหนีเสียแล้ว

"ฮัส..หายใจไม่ออก" คนใต้ร่างดิ้นและร้องประท้วง แต่สีหน้าของความทรมานที่หน้าตาแดงก่ำก็ทำให้ผมปล่อยเป็นอิสระ นายอ้าปากรับอากาศในทันทีหลังจากที่ผมปล่อยมือ แต่ในจังหวะเดียวกันผมก็บีบปากสอดความเป็นชายเข้าไปในปากของเขา

ความต้องการของผมพลุ่งพล่านกว่าเดิมเมื่อคนที่อยู่ตรงหน้าคือ นาย แต่ไม่ใช่เพราะความหงุดหงิด เป็นความต้องการเสียมากกว่าที่ไม่ได้รู้ว่าเพราะอะไร มันไม่ได้ต้องการแค่อยากจะเอาให้จบ ๆ ทั่วไป

แก่นกายที่ใหญ่เกินขนาดสอดเข้าไปในปากของนายและกระแทกซ้ำ ๆ หน้าตาของนายเหมือนจะสลัดออกมาในตอนแรก สองมือพยายามประทุ้งผลึกผมออก แต่ผมก็จับมือยึดไว้พร้อมกับกระแทกเข้าหาคอหอยจนแทบจะสุด

"ทำหน้าที่ของนายซะ อีร่าส์~" ผมกระแทกความเป็นชายเข้าไปในปากที่เหมือนจะไม่เต็มใจในตอนแรก แต่ไม่นานริมฝีปากอิมที่แดงเล็กน้อยเพราะถูกผมกัดจนได้เลือดก็เริ่มที่จะทำงานด้วยตัวเอง จนผมครางต่ำออกมาอย่างพอใจและปล่อยมือที่จับยึดเอาไว้

ดวงตาของนายมองมาที่ผมเล็กน้อย นายใช้ปากสอดเข้าสอดออกกับความยาวของผม และนายก็ใช้ปากได้เก่งมากทีเดียว เก่งมากจนบางจังหวะผมกระแทกเข้าไปจนสุดลำ

"อืม... อีร่าส์.." ผมครางออกมาอย่างพอใจกับการใช้ปากที่ดีมากของนาย คนที่นอนหงายและอ้าปากให้ผมกระแทกแบบนี้ไม่เคยมีใครทำได้ดีมาก่อน บางคนถูกผมบีบคอจนเจียนตายและเป็นฝ่ายกระแทกใส่เอง แต่นายแตกต่าง เขามีวิธีโลมล้ำจนผมกำลังจะแตกคาปากของเขา

“อ้อ~ ดีมาก อี้~อืม” และในที่สุดผมก็แตกใส่ปากของนาย น้ำขาวขุ่นฉีดเข้าไปในปากของนายโดยที่ผมไม่ยอมเอาออก ผมบิบบปากและบังคับให้นายกลืนมันลงไปให้หมด มองเห็นคนใต้ร่างที่ใช้ลิ้นเลียริมฝีปากแล้วรู้สึกต้องการเป็นทวิ ทำไมวันนี้พันรบจัดหาคคนได้ถูกใจผมขนาดนี้กัน

“ทำดีนี่ ฉันทชอบ” ผมใช้ปลายนิ้วขีดคราบขาวที่ติดอยู่ตรงคางของนาย ก่อนจะส่งปลายนิ้วให้นายดูด ภาพริมฝีปากแดง ๆ ที่อ้ารับทำให้ผมกระซากร่างกายของนายเหวี่ยงไปนอนขวางกับเตียง ใบหน้าของนายตกใจเล็กน้อย แต่ช่วยไม่ได้..ใครใช้ให้ตัวเล็กกว่าผมกัน จับเหวี่ยงไปทางไหนก็ได้หมด

ผมจัดการจับสองขาแยกกว้างจนเห็นช่องทางสี่ขมพุ่มน่มน่ามอง ผมจับจ้องมองมันก่อนที่จะมองหน้าเจ้าของ สายตาที่ไม่ได้เอียงอายบ่งบอกว่าต้องการ แต่ก็มีควมไม่พร้อมในแววดตาที่หวาดหวั่นเมื่อคู่สายตามองมาที่แกนกายของผมที่ใหญ่เกินกว่าช่องทางจะรับได้แน่ แต่มีหรือว่าผมจะสนใจ

“จะไม่เล่าโลมผมหน่อยหรือ เราก็ต้องสนุกไปด้วยกันไหม” นายเอ่ยพูดเมื่อผมจับแกนกายรูตสามสี่ที่ มันกำลังที่จะแทรกเข้าไปในกายของนายแล้ว ไม่เคยมีใครกล้าเรียกร้องให้ผมเล่าโลมมาก่อนทุกคนก็แค่คนที่ถูกเรียกมาเพื่อรองรับอารมณ์ ให้ความสุขกับผม ไม่ใช่เอาความสุขจากผม “ผมคิดว่าเราต้องสนุกด้วยกันสิ”

บทที่ 5 เรียกชื่อฉัน เรียกฉันว่าเหนือ

-----เหนือ-----

ผมจ้องมองนายเด็กน้อยก่อนที่จะปล่อยขาทั้งสองข้างของนายที่ยึดเอาไว้ ในตอนแรกผมยึดและแยกมันกว้างพร้อมที่จะกระแทกกระทั้นด้วยความกำหนดต้องการ แต่สุดท้ายผมก็ยอมปล่อยไปโดยง่ายเพื่อทำตามที่นายเรียกร้อง นายมันแน่ที่เรียกร้องอะไรจากผมได้

เราประกบปากจูบกันอย่างเฝ้าร้อนอีกครั้ง คราวนี้นายทั้งจูบตอบสนองและใช้มือรูดแก่นกายของผมอย่างรวดเร็ว อีกมือก็โอบรัดลำคอของผมเข้าไปหาเพื่อให้เราได้ดูตื้นที่มันและกัน สองร่างกายของชายที่กำลังประกบจูบกลับไปมากับพื้นนอน

มือหนาของผมจับแก่นกายของนายที่ไม่ได้ใหญ่มาก ผมจับรวดเร็วเร็วเช่นเดียวกับที่นายทำ จูบที่ร้อนแรง และมือที่ทำงานอย่างไม่ยอมกัน มันทำให้ในห้องเต็มไปด้วยเสียงครางต่ำแห่งความพอใจ ผมไม่เคยรู้สึกพอใจใครเท่านี้มาก่อนเลย นายมันแน่!

นิ้วกลางของผมว่าวนช่องทางนุ่มหยุ่นที่ขมิบตอดรัดพันที่ที่ผมสัมผัส และเมื่อผมสอดปลายนิ้วเข้าไปก็ทำให้นายห่อตัวเล็กน้อย นายกัดปากของผมเมื่อนิ้วมันทำงานซ้ำ ๆ เป็นจูบที่คละคลุ้งไปด้วยรสเลือดสร้างอรรถรสได้มากอย่างไม่น่าเชื่อ

“เสียวหเรอ” ผมถามในระยะใกล้เมื่อละจากริมฝีปากของนาย สีหน้าและแววตาที่เคลิบเคลิ้มมันบอกว่านายกำลังเสียวและต้องการ แต่คำถามของผมกลับมีแววตาที่ไม่พอใจส่งกลับมา

เมื่อไม่ได้คำตอบ ผมที่ละจากริมฝีปากก็ขบเขม้ไปตามซอกคอของนายจนแดงเป็นจ้ำ ขบกัดจนเป็นรอยฟันไปทั่วร่างจนถึงหัวนม ปลายนิ้วที่สอดใส่กระแทกเข้าออกและหมุนวนแรง ๆ มันเรียกเสียงครางกระเส่าจากนายได้ดีทีเดียว

“อ๊าส์~ อืม...ใจเย็นสิ!!” นายครางประท้วงเมื่อผมเพิ่มจำนวนนิ้วจากหนึ่งเป็นสาม กระแทกเข้าออกพร้อมกับกัดหัวนมอมชมพูล่อตาอย่างแรง ผมแกล้งทำเป็นไม่สนใจและกดกระแทกซ้ำ ๆ แค่นิ้วนี้ยังร้องขนาดนี้ แล้วถ้าแก่นกายของผมที่ใหญ่กว่าจะร้องขนาดไหน

“อึก ฮึส...ฮึม~” สองขากว้างถูกแยกออกโดยที่ผมไม่ได้เป็นคนกระทำ นายกำลังเชื้อเชิญและบอกให้ผมทำอะไรสักอย่างต่อความทรมานตอนนี้ แน่แน่นอนว่าผมอยากจะกระแทกนายด้วยดุ้นรักของผมจะแยะ

เมื่อนายเชื้อเชิญแบบนี้ผมก็รีบจذفแก่นกายอย่างไม่รอช้า

“โอ้ว~...จุก คุณใจเย็นสิ” นายห่อตัวเมื่อผมกดกระแทกเข้าไปที่เดียวมิดลำ มันเข้าไปอย่างยากลำบากแต่ผมก็รุนแรงอย่างไม่ปรานี ผมไม่เคยปรานีกับใคร แต่เท่าที่กระทำกับนายก็ไม่เคยทำกับใครแล้ว

“ฮึส~ เสียวเป็นบ้า” ผมสับถอกออกมาด้วยความเสียวที่ช่องทางบีบรัด มันเป็นเพราะของผมใหญ่เกินไป หรือเพราะของนายเล็กเกินไปกันแน่ ใบหน้าของนายในตอนนี้อย่างกำลังทรมานและต้องการในเวลาเดียวกัน มือสองข้างกอบกำผ้าปูที่นอนเอาไว้แน่น ริมฝีปากกัดเข้าหากันจนเป็นเส้นตรง

“อึก!! จุก!” ผมจับสองขาของนายแยกกว้างลอยขึ้นสูง มันถูกกดเข้าหาตัวของนายเป็นการยกสะโพกให้สูงเด่นรองรับการกระแทกของผม และทุกจังหวะของการกระแทกก็เต็มไปด้วยเสียงครวญครางอย่างได้อารมณ์ “ฮึส ๗ ~ จุก ฮึส ๗”

แก่นกายที่ใหญ่เกินกว่ามาตรฐานรูดเข้าออกช่องทางด้านหลังของนายเร็ว ผมเน้นจังหวะแน่น ๆ เข้าออกเจียนสุดจนนายสะดุ้งและภาพที่มองก็น่ามองอย่างที่สุด

ต๊ับ!! ต๊ับ!! ต๊ับ!!

เสียงเนื้อกระทบเนื้อดังไปทั่วห้อง มันดังสอดประสานกับเสียงครางของนายเลยก็ว่าได้ ผมเองก็รู้สึกพอใจอย่างมาก เรียกได้ว่าไม่เคยมีใครทำให้ผมรู้สึกพอใจเท่านี้มาก่อนเลย

“โอ้ว~ อ๊า ๆ อึ๊ก ๆ ซืด~...เสียวมาก อ๊าส์ ๆ”

“เรียกชื่อฉัน เรียกฉันว่าเหนือ” ผมสั่งพร้อมกับการกดกระทบกันอย่างไม่ปรานี ผมควบคุมตัวเองต่อไปไม่ได้อีกแล้ว มันต้องการที่จะปลดปล่อย ยิ่งได้เห็นสีหน้าที่เหมือนจะทรมานและเสียงครางที่ดังไปทั่วห้อง มันก็ยิ่งกระตุ้นให้ผมบ้าคลั่งกระทบกระทบอย่างเอาเป็นเอาตาย รวากับเสียงครางของนายคือน้ำมันที่กำลังราดลงไปนกงองไฟอย่างผม

“อ๊าส์ ๆ เหนือ โอ้ว~...มันมากเลยเหนือ อ๊ะ! อ๊าส์!” รวากับนี่คือยาชั้นดีที่กำลังทำให้ผมบ้าคลั่งไปกว่าเดิม นายจะรู้ไหมว่าการครางแบบนี้ไม่ต่างไปจากการฆ่าตัวเอง ผมกดขาทั้งสองข้างของนายแรงขึ้นจนแทบจะไปจรดกับพื้นทีนอน ผมกดกระทบเร็วเร็วจนเกิดเสียงเนื้อกระทบเนื้อหนัก ๆ

“เจ็บขา โอ้ว~...อึ๊ก!!” ร่างกายของนายถูกผมเหวี่ยงจนแทบจะตกจากเตียง หลังจากนั้นผมก็ยืนกับพื้นและลากตัวของนายมาอยู่ในท่าโค้งโค้ง ขาข้างหนึ่งของนายพาดกับเตียงแยกกว้าง ก่อนที่ผมจะ

กดกระแทกแก่นกายเข้าไปในช่องทางด้านหลังนายที่อ้ารับ ความใหญ่โตของผมทำให้ช่องทางสี่ซมพูนนั้นบอบช้ำมากทีเดียว

ผมสอดเข้าไปและถอดถอนออกมาจนสุด หลังจากนั้นก็กดเข้าไปอย่างเต็มแรงทำเอาเสียงครางของนายขาดห้วง แต่มันได้อารมณ์ผมมาก

“ฮะ! เหนือ..เสียว!”

“ฮะส์ อืม~” ผมกระแทกสวบแหวเข้าหาช่องทางของนาย ผมโน้มตัวเข้าไปกอดนายจากด้านหลังและจูบไปตามแผ่นหลังนั้นอย่างไม่รู้ตัว ยิ่งรู้สึกว่านายร้องอย่างพอใจมากเท่าไร ผมก็ยิ่งอยากจะทำให้นายครวญครางอย่างทรมานมากเท่านั้น ผมคงต้องยอมรับว่าไม่เคยเจอกับใครแล้วรู้สึกมีความสุขมากเท่านี้

“เหนือ ผมเสียวจะตายแล้ว อริ๊ส ะ” แรงกระแทกของผมเร็วมากกว่าเดิมไปหลายเท่า ผมจับรั้งสะโพกของคนใต้ร่างสาดกระแทกอย่างเต็มแรง ผมกำลังจะถึงฝั่งฝันที่ไม่อยากจะถอดถอนกายไปจากนายเลย “ฮะ! ฮะส์! จะไม่ไหวแล้ว อึก! อริ๊ส~...”

“อึก...ฮะ!!” ผมฉีดพ่นน้ำขาวชุ่นเข้าไปในร่างกายของนาย ดูเหมือนว่านายก็จะเสร็จสมไปพร้อมกับผมด้วย ผมเพิ่งรู้ตัวเดี๋ยวนี้เองว่าไม่ได้ใส่ถุงยาง อารมณ์ที่พาไปทำให้ผมขาดสติ จากที่ทุกครั้งจะต้องป้องกันตัวเอง แต่ทำไมนะ ทำไมผมถึงรู้สึกว่านะไม่ระวังเจียนายเลย

ร่างกายของนายนอนหมอบราบไปกับพื้นที่นอน ท่าทางของนายที่ยังแยกขากว้างข้างหนึ่งยันอยู่กับพื้น ช่องทางสี่ชมพูหยุ่นขมิบ รีดน้ำรักรจากแก่นกายของผมเป็นจิ้งหหวะ เมื่อผมถอดถอนแก่นกาย ออกก็พบว่าน้ำสีชาวุ่นไหลออกมาอย่างนำมองในช่องทางด้านหลัง ที่อ้าคล้ายจะรอรับการกระแทกอีกรอบ ส่วนผมยืนเต็มความสูงรู้สึก โลงสบายตัวอย่างมาก

“เหนือ คุณเถื่อนเป็นบ้า” นายพูดโดยที่ไม่ได้หันมาหาผม “แล้วคุณรู้ไหมว่าคุณเป็นผู้ชายคนที่สองของผม”

ร่างกายของนายพลิกขึ้นไปบนเตียง นายยังนอนหงายอย่าง หอบเหนื่อย ออกขาวชมพูแต่เต็มไปด้วยรอยแดงเป็นจ้ำกระเพื่อมไป ตามแรงหายใจ และผมค่อย ๆ ผมจำเรื่องของนายได้แล้ว นายถูก ทرحศหักหลัง จากแฟนของเขาที่ไปเอา กับผู้หญิงคนอื่น เขาเองเห็น มั่นกับตา นั่นคือสิ่งที่ผมจำได้จากสิ่งที่เขาพูดกับปลายสายในลิปต์

แต่ทำไมผมถึงจำเรื่องของนายได้กัน หรือเพราะมันเป็นเรื่อง ที่ คล้ายกับเรื่องที่ผมเผชิญมา มันถึงได้ยังอยู่ในความทรงจำของผม

“แต่ไม่น่าเชื่อเลย ในนาที่ที่คุณกำลังเอาผม หน้าของแฟนเก่า แม่งลึ่มไปหมดเลย” นายยิ้มออกมาพร้อมกับลุกขึ้นนั่ง เซ็กซ์ของผม ทำให้นายลึ่มแฟนเก่าได้อย่างนั้นหรือ และรอยยิ้มของนายในสภาพ ที่ร่างกายไร้ซึ่งเสื้อผ้าปกปิดก็ดูสวยงามละลายใจผมมากอย่างไม่รู้ตัว

ร่างกายของนายชัยบเข้ามาหาผมที่อยู่ข้างเตียง เขาลงจากเตียงช้า ๆ ก่อนที่จะนั่งคุกเข่าตรงหน้าของผม ผมยังยืนนิ่งและจ้องมองนายโดยไม่ได้พูดอะไร ไม่รู้ว่านายกำลังทำอะไรด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่รู้คือสายตาของผมได้มองนายอย่างเต็มตา ร่างกายที่ขาวไปทั้งตัวและมีรอยกัดของผมไปทั่วร่าง ตั้งแต่ปาก คอ ออก ไปจนหน้าท้อง ภาพเหล่านั้นมันปั่นป่วนอารมณ์ได้ดีมากเลย

นายคุกเข่าลงตรงหน้าของผมก่อนที่จะเอามือมารูดแก่นกายของผมที่คล้ายจะหัลบไหลแต่ก็ไม่ใช่ เพียงมือของนายสัมผัสมัน มันก็ตื่นและผกาดในทันที ความเสียวซ่าแล่นพลุ่งพล่านไปทั้งตัว

“ไม่คิดเลยว่าเพื่อนของผมจะส่งเด็กในร้านที่เอามันขนาดนี้มาให้” นายพูดแล้วก็ใช้ปากโอบอมไปกับแก่นกายของผม นายใช้ปากรูดไปตามความยาวของท่อนเนื้อที่ต้องการเข้าสู่สนามรอบอีกครั้ง สายตาของนายเงยหน้ามองผมพร้อมกับปากที่รูด มือก็กอบกำลำเอ็นของผมช่วยอย่างชำนาญ

คำพูดของนายคล้ายจะบอกว่าผมคือเด็กในฉบับเอเด็นที่ถูกส่งขึ้นมา มันทำให้หัวสมองของผมสงสัยในเวลาอันสั้น นายเองไม่ใช่เหรอที่เป็นเด็กในร้านที่ถูกส่งมาหาผม ทำไมถึงพูดแบบนี้ออกมาได้

ปลายลิ้นของนายไล่เลียตั้งแต่โคนของลำเอ็นขึ้นมาถึงส่วนหัวที่บานออก จากนั้นก็โอบอมเข้าไปจนมิดในโพรงปากที่อุ่นร้อน รูดเข้า

ออกไปตามความยาว ในบางจังหวะก็เงยหน้ามองผมด้วยสายตาที่ไม่
แน่ใจว่ามันคือเซ็กซ์หรือทำทนาย

บ๊วฟ! อืม!

เสียงของริมฝีปากที่รูดไปกับท่อนเอ็นทำให้ผมสอดปลายนิ้ว
เข้าไปกับไรผมของนายอย่างเอ็นดู จ้องมองเขาใช้ปากกับความเป็น
ชายของผม นายทำได้ดีมาก ยิ่งตอนที่เขาเอาลิ้นเลียรูดไปตามรอย
หยักยิ่งทำให้ผมเอ็นดูพร้อมกับความรู้สึกอยากฆ่านายให้ตายคา
เตียงไปพร้อมกัน

บทที่ 6 จะโทษว่าฉันรุนแรงไม่ได้นะ

-----นาย-----

ผมนอนราบกับเตียงขนาดใหญ่ที่รู้สึกว่าร่างกายแทบจะหมดเรี่ยวหมดแรง หลังจากที่ผมผ่านมรสุมรักกับชายแปลกหน้าที่ไอ้วรุธิส่งมาให้ คงเป็นความหวังดีของมันที่ส่งผู้ชายที่โคตรจะเอามั่นมาให้ เอาซะผมหมดแรงและพูดอะไรไม่ออก ผมยังจำได้ดีถึงวินาทีที่แก่นกายที่รู้สึกว่าจะใหญ่มากแทรกเข้ามาในตัว ตอนนั้นผมคิดว่ามันคงเข้าไม่ได้แน่ แต่สุดท้ายมันก็เข้ามาได้ด้วยการบังคับของเหนือ

เหนือเป็นชื่อของผู้ชายที่ดิบเถื่อนจนแทบจะลืมหายใจ และเขาก็กำลังยืมมองผมด้วยร่างกายที่เปลือยเปล่า ร่างกายที่ไร้ซึ่งเสื้อผ้าปกปิด ตอนนี้องที่ผมได้เห็นรอยสักบนร่างกายของเหนือชัด ๆ

ในตอนแรกผมเหมือนจะเห็นว่ามิแต่ไม่ได้รู้สึกว่ามันสวยงาม แต่
ในตอนนี่ที่เห็นผมรู้สึกว่ามันนอกจากมันจะสวยและมันยังดูเท่เข้ากับ
เห็นอย่างมาก

สายตาของผมมองต่ำไปที่แกนกลางลำตัวของเหนื่อ เป็น
แกนกายที่พ่นน้ำรักรออกมาสองรอบแล้วก็ยังรู้สึกว่ามันไม่รู้จัก
หลับไหล ผมหันไปมองเล็กน้อยและก็เกิดความเสียวซ่าขึ้นมาอย่าง
ไม่รู้ตัว

นี่ผมต้องออกหูกจนบ้าไปแล้วแน่ ๆ ที่กำลังต้องการชายแปลก
หน้ามาเติมเต็มตัวเอง แกมเหนื่อยังไม่ได้ใส่ถุงยางอีกด้วย

ผมลงจากเตียงไปนั่งคุกเข่าตรงหน้าของเหนื่อ จ้องมองความ
เป็นชายที่รู้สึกอยากจะปลุกมันให้ตื่น อยากจะให้มันเข้ามาในกาย
ของผมอีกครั้ง ทั้งที่เจ็บจากความใหญ่โตที่กระแทกกระทั้นเข้ามาแบบ
ดิบเถื่อน แต่ก็เสียวจนใจแทบขาดตายในเวลาเดียวกัน

“ไม่คิดเลยว่าเพื่อนของผมจะส่งเด็กในร้านที่เอามันขนาดนี้มา
ให้” ผมพูดแล้วก็ใช้ปลายลิ้นแตะลงที่หัวบานใหญ่ มีน้ำสีขาวขุ่นเยิ้ม
ออกมาเล็กน้อย ผมค่อย ๆ เลี้ยวและกลืนมันลงไปในห้องราวกับนี่คือ
น้ำหวาน จากนั้นก็โอบอมไปกับแกนกายของเหนื่อที่ต้องอ้าปากกว้าง
เพื่อรองรับ

ผมใช้ปากดูดไปตามความยาวของท่อนเนื้อที่มันแข็งสู้ปาก
ของผมมาก ๆ ผมเงยหน้ามองเหนื่อเล็กน้อย ใบหน้าของเขาค่อย ๆ

ยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม สายตาจืดจาง ปากก็พูดอย่างไม่ลดละ มือก็กอบกำลำ
เอ็นช่วยรูดไปกับความยาวอย่างสนุก

ปลายลิ้นของผมไล่เลียตั้งแต่โคนของลำเอ็นขึ้นไปถึงส่วนหัวที่
บานออก จากนั้นก็โอบรอบเข้าไปจนมิดในโพรงปากที่อุ่นร้อนซำ ๆ รูด
เข้าออกไปตามความยาว ในบางจังหวะก็เงยหน้ามองเหนือด้วย
สายตาที่อยากจะให้เขาทำอะไรสักอย่างกับความต้องการของผม
ตอนนี้

ทำไมผมหยุดความต้องการของตัวเองไม่ได้ ยิ่งแก่นภายใน
ปากที่ผมกำลังโอบรัดโยกสวจนจังหวะเข้ามา ยิ่งรู้สึกปรารถนาให้มัน
แทรกแทงเข้ามาในตัวของผม

บ๊วฟ! อืม!

เสียงของริมฝีปากของผมรูดไปกับท่อนเอ็นแข็งร้อนราวกับมัน
คือไอศกรีมแท่งโปรด ผมแทบจะลิ้มไอศกรีมแท่งเดิมที่เคยดูดเลียและ
คิดว่ามันอร่อยที่สุด ไม่คิดเลยว่าวันนี้ไอ้วรุธิจะเอาแท่งใหม่ที่อร่อย
กว่ามาให้ลิ้มลอง

แต่ในจังหวะที่ผมกำลังใช้ปากรูดอย่างเอาจริง มือหนาของ
เหนือก็สอดปลายนิ้วเข้าไปกับไรผมของผม มันทำให้ผมรู้สึกขนลุก
พร้อมกับความอบอุ่นไปโดยไม่รู้ตัว ยิ่งเขากดนิ้วที่หัวของผมเบา ๆ
มีแรงกระแทกเข้ามาในโพรงปากของผมเล็ก ๆ มันก็ยิ่งทำให้ผม

เหมือนกับเด็กที่ถูกเียนยอ ผมใช้ปากโอบอมแก่นกายของเหนืออย่าง
เอาเป็นเอาตาย

“อืม~..อืม~ บ๊วฟ! อ๊ะ!” ผมที่กำลังใช้ปากและมีมือรูดไปกับ
ความเป็นชายที่ทั้งใหญ่ทั้งยาวเป็นต้องหยุดชะงัก เมื่อมือที่ลูบหัว
พร้อมกับกดนวดเปลี่ยนเป็นกระซากผมจนแขนหงายไปด้านหลัง
แก่นกายที่หลุดออกจากปากทำให้ผมรู้สึกเสียดายมันขึ้นมา

“นายกำลังทำให้ฉันทนไม่ไหว...” เสียงของเหนือแหบขาน เขา
ก้มหน้าเข้ามาใกล้ก่อนที่จะกระแทกริมฝีปากเข้ามาจูบผมอย่างแรง
การกระทำของเขาแต่ละครั้งเชื่อมโยงรกราวกับแซ่ที่ฟาดลงมาบนเนื้อ
ผิว มันทั้งแสบร้อนและเสียวซ่าไปพร้อมกัน

ผมจูบตอบสนองเกาะเกี่ยวเลียลิ้นอย่างไม่ยอมแพ้ ร่างกาย
ของผมถูกแขนเดียวของเหนือโอบขึ้นมาบนเตียง ก่อนที่ร่างกายจะถูก
ผลักให้นอนหงายไปกับที่นอนสปริงชั้นดี มีร่างกายของเหนือตามมา
ประชิดและยกขาข้างหนึ่งของผมแยกกว้างพาดกับขาของเขาไว้ มัน
ทำให้ผมเสียววูบที่ช่องทางด้านหลัง ด้วยความรู้สึกที่ว่า...สิ่งที่
ปรารถนาต้องการกำลังจะสมหวังแล้ว

“จะโทษว่าฉันรุนแรงไม่ได้นะ”

“ผมไม่โทษคุณแน่นอนเหนือ มันเป็นหน้าที่ของคุณนี่..อึก!!!”
แก่นกายที่มันพองตัวอย่างเต็มที่ซึ่งก่อนหน้านี้ปากของผมได้
ครอบครอง ตอนนี้มันสอดกระแทกเข้ามาในช่องทางของผมแบบเต็ม

แรงและทีเดียว ไม่เพียงเท่านั้น! เมื่อเห็นอกระแทกเข้ามาอย่างไม่ยั้ง
หลังจากสอดใส่เร็วเร็ว

เขาดิบเถื่อนแต่ก็เร้าใจอย่างที่ผมไม่เคยพานพบ คบกับแซม
มาหลายปีผมไม่เคยนอกใจมีคนอื่น รักแซมคนเดียว มีแค่แซมคน
เดียว ผมจึงไม่เคยรู้ว่าผู้ชายคนอื่นมันเร้าร้อนและถึงใจมากกว่าแซม
เป็นไหน ๆ หรือเรื่องเลวทรามที่แซมทำกับผมก็เพื่อให้ผมได้มาเจอกับ
ใครที่ดีกว่ากันแน่

ต๊ับ! ต๊ับ! ต๊ับ!

“ฮัส~ อ๊ก! จะ... จุกดีจริง ฮ๊ะ! อ๊ก!” ผมพูดไม่เป็นเสียงเมื่อ
สะโพกของเหนืออกระแทกกระทั้นเข้ามาในกายของผมนอย่างกับปืนกล
เขาดูแข็งแรงมากและไม่ว่าจะออกแรงแค่ไหนก็รู้สึกว่าจะไม่ลดละ ยิ่ง
ผมได้เห็นหน้าท้องที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไบหน้าหล่อคมที่หากไม่ยิ้ม
ก็รู้สึกว่าคุณและน่ากลัวมาก ผมเพิ่งมาสังเกตได้ตอนนี้ในเวลาอันสั้น
ทุกอย่างในตัวเขาเรียกได้ว่าเพอร์เฟกต์ ไม่น่าจะมาเป็นเด็กในร้านเอ
เด็นได้เลย

“นายอาจตายคามือฉัน ฮัส~..ฮ๊ะ!” เหนือครางต่ำ ผมรู้สึกว่าคุณ
เขาพอใจและกำลังบ้าเลือดเมื่อได้ยินเสียงครางของผม

“ผมอยากตาย เอาสิ อ๊ก! ฮัส! จุกเป็นบ้า”

“ชอบจุก ๆ จั๊นหรือ อวิ๊ว~”

ร่างกายของผมเสียววูบเมื่อเนื้อถอดถอนแค้นกายออกไป
จากตัวของผม ความรู้สึกคล้ายกับกำลังเสียดายช่วงเวลานั้น แต่ยังไม่ทันจะได้หอบหายใจเข้าปอด ความใหญ่โตของแค้นกายของเนื้อ
ก็สาดกระแทกเข้ามาในตัวของผมอย่างเต็มแรง

มันจุกมาก จุกจนผมลืมหงุดหงิดหัวใจไปเลย!

“จุกพอไหม” เนื้อถามพร้อมกับก้มลงมาจุกผม แต่ขาของผม
ที่พาดอยู่ที่ป่าของเนื้อก็ถูกกดกว้างรองรับแค้นกายที่ยังสาด
กระแทกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เขามันฝึบที่ป่าเถื่อนและไร้อารมณ์ได้
เนื้อใครจริง ๆ

“อืม~ จิวฟ...อริ๊ส! อ้าส!” ทั้งรสจุกและรสของกระแทก
กระทุ้งเข้ามาในกายแทบจะแยกความเสียวชานไม่ถูก ยิ่งถูกกดขา
กว้างก็ยิ่งรู้สึกว่าตื้นเอ็นของเนื้อเข้ามาในกายลึกกว่าเดิม เสียว
กว่าเดิม และใจจะขาดกว่าเดิม

ต๊ับ! ต๊ับ! ต๊ับ!

“อ้าส ๆ อ้าก!”

“ทำไมเอามันขนาดนี้วะ” สะโพกของเนื้อสาดกระแทกเข้ามา
ในตัวของผมจนแทบจะลืมหายใจ มือหนึ่งของเขาจับรูตไปกับแค้น
กายของผม มันยังทำให้ผมครางกระเส้าจนควบคุมเสียงไม่ได้

“อ้าก ๆ เนื้อ..อริ๊ส~ ไม่ไหวแล้ว...อริ๊ส!!!” เอวที่สวบ
กระแทกเข้ามา มือที่รัวเร็ว มันบีบรัดให้ผมปลดปล่อยความเป็นตัวตน

ออกมาก่อนเหนือเสียอีก ผมเห็นรอยยิ้มร้าย ๆ ของเหนือพร้อมกับแรง
กระแทก รวมไปถึงมือที่รัดเอาน้ำรักรอกจากแก่นกายของผมนั่งรูด
อย่างต่อเนื่อง

เหนือยังสวบเคียวกระแทกต่อไปราวกับพายุ แต่ผมรู้สึกว่าเขา
กำลังจะเสร็จใจในไม่ช้า เขาก็ดริมฝีปากแน่น สะโพกรัดกระแทกเร็ว
กว่าเดิม แรงจังหวะอีกสองสามครั้งก่อนที่เขาจะถึงจุดหมาย

“ฮะ! อีราส์!! อ้าปาก” เหนือออกคำสั่ง และผมก็อ้าปากรับเอา
แห่งร้อนที่ออกจากร่างกายของผมเข้าไปในปาก มันสวบกระแทกใน
ปากของผมสองสามครั้งและพุ่งน้ำรักรเข้าไปในคอกดินลงท้องของผม
ไป

บทที่ 7 เอามันจนแทบจะล้มตาย

-----นาย-----

เช้าวันใหม่ ผมลืมตาตื่นขึ้นมาในเวลาที่ยามมืดแล้ว
ฝ่าม่านของบานกระจกที่เปิดเอาไว้ตั้งแต่เมื่อวาน สาดเอา
แสงอาทิตย์เข้ามาในห้อง ร่างกายของผมบอบช้ำระบมไปทั่วตัว ผม
กับเหนือเอากันไม่รู้กี่รอบในค่ำคืน เราแทบไม่ได้พูดคุยกันเลย ทั้งผม
และเหนือต่างเต็มไปด้วยความต้องการที่มากจนเกินพอดี

แต่ในเช้าวันนี้บนเตียงของผมไร้ซึ่งเงาของเหนือ แม้เพียง
เสื้อผ้าของเขาก็ไม่มีสักชิ้น สิ่งที่ผมทำได้คือการพยายามลุกขึ้น ชันตัว
นั่งพร้อมกับความรู้สึกเจ็บที่ช่องทางด้านหลัง ทั้งที่เอากับแถมมาตั้ง
หลายปีก็ยังไม่รู้สึกระบมเท่านี้ แต่กับเหนือนี้แทบจะพรากวิญญูณ
ออกไปจากร่างกายของผมเลยทีเดียว

“คนอะไรวะ เอาเก่งเป็นบ้า!” ผมพูดออกมาได้เพียงเท่านั้น ก่อนจะลุกไปเข้าห้องน้ำ ไม่รู้ว่่าป่านนี้ไอ้วรุธิรอดผมแล้วหรือเปล่า คงต้องรีบไปอาบน้ำและจัดการตัวเอง

ผมพาตัวเองเข้ามาในห้องน้ำและก็ต้องตกใจกับภาพที่เห็น ร่างกายของตัวเองในกระจกเต็มไปด้วยรอยแดงเป็นจ้ำ ตั้งแต่ลำคอลากลงไปจนถึงหน้าท้อง แทบทุกที่ที่เห็นเลือด กัด ฝากรอยคม ฟันเอาไว้กับเนื้อผิวของผม

“เถื่อนชะมัด แต่เร้าใจฉิบหาย!!” นั่นเป็นสิ่งเดียวที่จำกัดความเป็นตัวตนของเหนือได้ เพียงแค่คิดก็ทำให้ภาพร่างกายที่แข็งแรงเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อกลับเข้ามาในความคิดของผม ร่างกายที่โหมกระหน่ำราวกับปืนกล กระแทกกระทั่งเข้ามาในตัวของผมราวกับสัตว์ป่าที่อดอยากมาเป็นแรมปี

ผมใช้เวลาไม่นานในการอาบน้ำและจัดการกับตัวเอง เตรียมตัวกับสายตาคนอื่นไว้เรียบร้อยด้วยการติดกระดุมคอจนถึงเม็ดบนถึงเหนือจะเป็นคนที่ไอ้วรุธิส่งมา แต่ก็ไม่อยากให้มันแซวที่ผมอกหักไม่ถึงวันก็เจอกับผู้ชายอื่นทั้งคืน

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นก่อนที่ผมจะเดินไปเปิด คนที่เคาะประตูคือไอ้วรุธิ เมื่อบานประตูเปิดออกมันก็แทรกตัวเข้ามาในห้องคล้ายกับกำลังหาใคร

“มึงหาใครรึ?”

“คุณเหนือไง!!!” วรุณีหันมาตอบ มันเดินไปเปิดประตูห้องน้ำ ก็มมองใต้เตียง เปิดหลังมาน ทุกที่ในห้องที่คิดว่าอะไรสักอย่างจะซ่อนได้ “เมื่อคืนนี้คุณเหนืออยู่ในห้องนี้ใช่ไหมหนาย เอ็ม...หรือว่าจะอยู่ห้องอื่น คิดไปเองหรือวะ”

“คุณเหนือ? เหนือ? ก็คนที่มึงส่งมาไม่ใช่หรือ?” ผมตอบอย่างไม่ใส่ใจ และหันไปจัดระเบียบบคอเสื้อของตัวเองให้เข้าที่ สายตามองไปในกระจกเพราะไม่อยากให้รอยแดงที่เหนือทิ้งเอาไว้มีใครมองเห็น

“ส่งอะไรมา เมื่อคืนกูไม่ได้ส่งใครมาเลย กูกำลังจะเดินมาหา มึง ดึกมากแล้ว น่าจะห้าทุ่มได้ กูเห็นบอดีการ์ดของคุณเหนือยื่นอยู่ที่หน้าห้องมึง ทั้งชั้นนี้แทบจะไม่มีใครกล้าเดินเข้ามา สุดท้ายกูเลยต้องมาเข้าเนีย แต่เอ๊ะ!!” ไข้วรุณีหยุดพูดเพียงเท่านั้นก่อนที่มันจะมองหน้าผมในกระจก ผมเองก็นิ่งจนแทบจะเป็นหินเมื่อคิดตามคำที่เพื่อนพูด

วรุณีไม่ได้ส่งใครมา แล้วคนที่เอากับผมเมื่อคืนจนแทบจะตายคาเตียงเป็นใคร คนที่อยู่ในชั้นนี้คือคุณเหนืออะไรที่มันพูด อย่าบอกนะว่าผู้ชายที่เอาโคตรมันนั่นคือคุณเหนือ!!!!

“มึงบอกว่ากูส่งใครมา อย่าบอกนะว่า...” ผมพยักหน้าเบา ๆ อย่างคนสติเลือนลอย “เขาเข้ามาเอามึงหรือ ที่มึงอารมณ์ดีไม่พุ่มพวยเข้านี่เพราะ...”

“มึงอย่าถามกูเยอะเลย มึงบอกเขาเป็นมาเฟียไม่ใช่หรอ” ผมคิดขึ้นมาได้ ว่าแล้วทำไมคูดับเถื่อนโหดได้ใจขนาดนั้น พอคิดว่า เป็นมาเฟีย รอยสักของเขาที่คิดว่าเท่ก็ดูน่ากลัวขึ้นมาทันใด นี่ผมถูก มาเฟียเอาหรอเนี่ย และโคตรเอามั่นเลย

“ใช่ ตีกัน ฝ่าเบเด้น และธุรกิจมากมายก็เป็นของเขา เขารวย มาก!! แต่เขากันว่ามั่นเป็นแค่ฉากบังหน้า ธุรกิจมืดของเขาที่ กฎหมายไม่สามารถเอาผิดได้ ที่สำคัญ...เขาว่าคุณเหนือเนี่ย ช่าง ภรรยาตัวเองตายกับมือ” ร่างกายของผมเย็นเยือกเมื่อวรุธิพุดมาถึง ตอนนี้อยู่แค่ธุรกิจผิดกฎหมายก็ไม่อยากจะไปยุ่งแล้ว นี่ยังฆ่าคน ตายอีกหรอ ทำไมน่ากลัวจังเลย และการที่คนคนหนึ่งจะฆ่าภรรยา ตายกับมือได้ เขาก็คงไม่มีหัวใจแล้วแหละ

“กูว่าเราออกไปจากที่นี่เถอะ เขาคงเข้าห้องผิด ไม่งั้นคงไม่เข้ามาเอากูหรอ” หากประเมินจากทุกอย่างทั้งหน้าตาและรูปร่าง เงิน ทองที่มีมากมายจะซื้อใครก็ได้เท่าที่พอใจ มีหรือว่าเขาจะเข้ามาเอา คนแปลกหน้าที่ไม่รู้จัก ที่สำคัญคือ...เมื่อคืนเขาไม่ได้ใช้ถุงยางเลย ปล่อยในเข้าไปในตัวของผมหลายครั้ง เมามันจนแทบจะล้มตาย

ผมกับวรุธีร์บอกจากตึกเอเดิน เราคุยกันเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่มากนัก วรุธีเองก็เริ่มเป็นห่วงที่ผมเข้าไปข้องเกี่ยวกับมาเฟีย ปากมันบอกว่ายากจะหิวคุณเหนือเข้าห้อง แต่มันบอกว่ายากกิน แค่ไหนก็จะไม่เอาชีวิตเข้าไปเสี่ยง เรื่องของมาเฟียเหนือทำเอาผมสั่น เรื่องของแซมไปเลย คิดอย่างเดียวว่าผมจะถูกฆ่าทิ้งไหมเท่านั้น

เราแยกกันที่หน้าบริษัทของผมโดยให้วรุธีเป็นคนมาส่ง ผมไม่ได้เอารถไป ด้วยเพราะร้องให้อย่างหนักมันจึงบริการด้วยการขับรถ มาส่ง มันแยกตัวไปทำงานซึ่งมันเป็นนายแบบที่ต้องคือฟลุคแมน ส่วนผมก็เดินเข้าบริษัทด้วยความอึดโรยมาก

บริษัทของผมเป็นบริษัทขนาดเล็กที่รับออกแบบสินค้าต่าง ๆ มีลูกน้องเพียงแค่สิบคนเท่านั้น มันอยู่ในช่วงก่อร่างสร้างตัว กำลังเป็นรูปเป็นร่างได้ดีเลยละ งานของเราพยายามเอาใจใส่ลูกค้า ให้เป็นการบอกต่อจนได้รับความไว้วางใจ

“พี่นายคะ! แฟนเพลงของเราโดนด่ายับเลยคะพี่” ลูกกวาด ผู้ช่วยของผมซึ่งทำหน้าที่ควบคุมในเรื่องการออกแบบวิ่งเข้ามาหาผม หน้าตาตื่น ผมที่กำลังจะเอื้อมมือไปเปิดประตูเข้าห้องทำงานเป็นต้องหยุดชะงัก

“ด่าเรื่องอะไรล่ะ?”

“มีคนหนึ่งออกมาแฉว่าเราลอกเลียนแบบสินค้าแบรนด์อื่น ในโซเชียลเลยรุมด่าว่าเราไม่มีสมองคิดเอง ลูกค้ารายใหม่เห็นข่าวก็เชื่อ

พากันยกเลิกโปรเจกต์หมดเลยพี่ ที่สำคัญคือ... ลูกค้าของเราที่สินค้ามีปัญหาจะฟ้องเรียกค่าเสียหายสิบล้าน”

“สิบล้าน!!!” ผมตกใจจนแทบช็อก ตอนนี่แสนเดียวก็ให้มีติดตัวเถอะ เสียเงินซื้อกระเป๋าไปอย่างไง ๆ จะเอาเงินที่ไหน

ลูกกวาดส่งแล็บที่อบในมือมาให้กับผม ในข่าวและคอมเมนต์วิจารณ์แรงมาก แต่มันไม่น่าจะเป็นไปได้ งานชิ้นนั้นลูกกวาดและสมหญิงช่วยกันคิดถึงสามวัน เราไม่ได้ลอกใครแน่

“งานชิ้นนี้เราไม่ได้ก๊อปใคร แต่ทำไมมันถึงเหมือนกับอีกแบรนด์อย่างกับถอดกันออกมาแบบนี้ ขนาดมุมซ้ายที่สมหญิงเพิ่มเข้าไปเพื่อลดปัญหาความชื้นของผลิตภัณฑ์ก็ยิ่งเหมือนกัน กวาดไม่ได้ก๊อปงานใครมานะ กวาดกับหญิงช่วยกันคิดจริง ๆ ค่ะ”

“พี่เชื่อ” ผมตอบสั้น ๆ และรู้สึกปวดหัวมาก ทั้งร่างกายที่อ่อนเพลียและหัวสมองที่ไม่โลดแล่น “ให้ธนูเช็กให้ทีว่าข่าวมาจากที่ไหน บริษัทที่เหมือนกับของลูกค้าเราเป็นใคร อีกสองชั่วโมงประชุมนะ”

“ได้ค่ะ”

ทั้งผมและลูกกวาดแยกกันไปคนละทาง ผมตรงเข้าไปในห้องและนั่งลงบนเก้าอี้เบาะหนา เริ่มต้นจากการถูกผู้ชายที่รักหักหลัง ตามมาด้วยนอนกับมาเพียที่โหดที่สุดในประเทศ ถัดมาก็จะเป็น

บริษัทที่น่าจะเอาตัวไม่รอดเพราะถูกฟ้องเรียกค่าเสียหายสิบล้าน ปีนี้เป็นปีชงของผมหรือเปล่าล่ะ

ผมล้วงหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าก่อนที่จะกดเปิดเครื่องเป็นครั้งแรกหลังจากเกิดเรื่อง เพราะแถมพยายามที่จะโทรหาผมตลอดเวลา ผมไม่อยากฟังคำอธิบายอะไรจากแถมอีกแล้ว ให้มันจบไปแบบนี้ดีที่สุดแล้ว

LINE!!

แถม : อยากได้กระเป๋าไปขายช่วยบริษัทไหม

ข้อความที่แจ้งเตือนมาที่หน้าจอทำให้ผมขมวดคิ้วเข้าหากัน ข้อความที่บ่งบอกว่าคนส่งคือแถม แต่จากข้อความมั่นใจได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าคนที่ส่งไม่ใช่แถมแน่ และมันก็ทำให้ผมเปิดอ่านข้อความที่มีก่อนหน้านั้นหลายสิบข้อความ

แถม : แถมอยากอธิบายนะ แคมไม่ได้ตั้งใจจะให้แบบนี้ รีบสายแถมหน่อยนะ

แถม : แคมรู้ว่าแคมผิด แต่แคมรักนายนะ

แถม : ออกมาเจอแคมได้ไหม

แถม : เลิกยุ่งกับแคมซะ ไม่อย่างนั้นจะหาว่าฉันไม่เตือน ที่ผ่านมามีฉันใจดีมามากพอแล้ว

ข้อความของแถมถูกส่งมาหาผมในลักษณะที่คล้ายจะเป็นคนสองคนที่พิมพ์ ผมเองก็ไม่ว่าทำไม แต่แน่ใจว่าคนที่พิมพ์ข้อความอีก

คนคือผู้หญิงคนนั้นแน่ แต่ข้อความที่ส่งมาทั้งหมดดูเหมือนว่าจะทำให้ผมเข้าใจอะไรได้บางอย่าง ว่าคนที่กำลังสร้างปัญหาให้กับบริษัทของผมคือผู้หญิงคนนั้น

“ไฟล์โปรเจกต์” ผมร้องอุทานออกมา

ผมคิดออกแล้วว่างานชิ้นนี้หลุดออกไปได้อย่างไร ก่อนที่จะส่งงานให้กับลูกค้า ผมหอบงานไปทำที่คอนโดฯ ของแซม หลังจากนั้นแซมก็เข้ามาทวงจนกระทั่งไม่ได้ทำงาน อีกวันก็ดันลืมงานเอาไว้ที่ห้องของแซม เป็นไปได้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นคนก็อปปี้อาไว้หรือไม่ก็คือแซมที่เป็นคนจัดการ

บทที่ 8 เย็นนี้ฉันจะไปหานาย

-----เหนือ-----

ดีสามของวันในขณะที่นายนอนหลับสนิทข้างกายของ
ผม นับตั้งแต่ที่ผมกับนายมีอะไรกัน เราก็แทบจะไม่ได้หยุดพัก
ผมไม่คิดเลยว่าตัวเองจะมีความต้องการในตัวนายมากขนาดนี้

หากเปรียบกับการระบายอารมณ์ในเวลาที่ยืดหดหืด ผม
ระบายอารมณ์กับเซ็กซ์ด้วยความบ้าคลั่งก็จริง แต่ไม่เคยมีใครทำให้
ผมรู้สึกต้องการรอบแล้วรอบเล่าขนาดนี้ ผมต้องการนายมากจนผม
ฝากคมฟันไปทั่วร่างกายของเขา เป็นความสุขอย่างที่ผมไม่เคยมีกับ
ใคร และวันนี้นายก็คงไม่มีแรงที่จะไปต่อแล้ว

ผมลุกออกจากเตียงและสวมเสื้อผ้าที่กองอยู่กับพื้น เมื่อ
แต่งตัวเรียบร้อยจึงได้หันไปหาคนที่นอนหลับสนิท ใบหน้าของนาย

หลับตาพริ้มราวกับลูกแมว มันทำให้ผมโน้มตัวลงไปจูบริมฝีปากที่
บวมแดงนั้นเล็กน้อย

“เราได้เจอกันอีกแน่ นาย!” พูดแล้วผมก็เดินออกไปจากห้อง

เพียงบานประตูถูกเปิดออก พันรบกก็ตรงเข้ามาหาผมด้วย
ใบหน้ารู้สึกผิด มายืนตรงหน้าของผมและก้มหัวเล็กน้อยโดยไม่พูด
อะไร ผมที่กำลังพับแขนเสื้อจึงได้เดินไปตามทางเดิน มีเสียงของบอดี
การ์ดและพันรบเดินตามหลัง

“นายทำอะไรผิด พันรบ!” ผมถามเมื่อมายืนอยู่ที่หน้าลิฟต์

“ผมขอโทษที่เอาคีย์การ์ดห้องให้คุณเหนือผิดครับ” ผมฟังและ
ล้วงหยิบคีย์การ์ดใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋า จ้องมองราวกับนี่คือ
ใบหน้าของนายที่กำลังดูตกดินแห่งเนื้อของผมเข้าไปในริมฝีปาก
ภาพนี้เข้ามาในหัวทำให้ผมอยากจะหมุนตัวเดินกลับไปอีกรอบ “เอ
เดินแจ้งว่าให้คีย์การ์ดผมมาผิดใบ แต่ผมไม่กล้าเข้าไปรบกวนคุณ
เหนือครับ”

“คนที่ร้องให้อยู่ในลิฟต์เมื่อวานเป็นใคร ประวัติ ทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
เกี่ยวกับผู้ชายคนนั้น ภายในเที่ยงของวันนี้” ผมสั่งและก้าวเท้าเข้าไป
ในลิฟต์ ผมได้เข้าใจทุกอย่างว่านายไม่ใช่คนที่พันรบจัดหามาให้ แต่
เป็นเพราะคีย์การ์ดที่ถูกสลัดนี้เอง “ให้โบนัสกับพนักงานที่ให้คีย์การ์ด
ผิดสองเดือน ส่วนนายเอาไปสามเดือน”

“อะ...ขอบคุณครับ” พันรบก้มหัวขอบคุณอย่างดีใจ ใบหน้ามีทั้งความดีใจและความสงสัยพร้อม ๆ กัน แต่มันก็เท่านั้นเมื่อบานประตูลิฟต์ปิดลงซึ่งมีผมกับบอดีการ์ดสองคนที่อยู่ด้านใน

สายของวันในคอนโดฯ ชั้นที่หกสิบห้าซึ่งเป็นห้องพักที่ดีที่สุด ผมเลือกมาที่นี่เพราะแม่ยังไม่ยอมบินกลับไป เมื่อยังไม่กลับก็ยึดเอาคฤหาสน์ของผมไปอยู่ให้เต็มที หากผมกลับไปก็มีแต่จะทำให้หงุดหงิดเปล่า ๆ

วันนี้เป็นวันที่สดใสแต่ไม่รู้ว่าจะตื่นหรือยัง ผมคิดเสียใจที่เมื่อคืนไม่ได้เอาเบอร์ติดต่อเอาไว้ แต่หลังจากที่พันรบไปสืบข้อมูลมาก็น่าจะรู้ทั้งหมดแล้ว

ร่างกายเปลือยเปล่าของผมที่ชอบนอนไม่ใส่เสื้อผ้าจนติดเป็นนิสัยลุกออกจากเตียง ผมตรงไปเปิดม่านที่มองเห็นวิวทิวทัศน์อันสุดลูกหูลูกตา คิดถึงภาพพระอาทิตย์ตกดินที่ห้องนั้นอย่างอดไม่ได้ ถ้าผมได้นอนกับนายพร้อมกับแสงอาทิตย์ที่ตกดินต้องมีความสุขมากแน่

ทำไมกันนะ

ทำไมนายถึงเข้ามาวนเวียนในความคิดของผมตลอดเวลา
เข้ามาอยู่ในทุกที่ที่ผมคิดถึง และสิ่งหนึ่งที่ผมคิดขึ้นมาได้ก็คือคอนโด
ๆ แห่งนี้

“ราชิต!!!” ผมตะโกนเรียกราชิตซึ่งเป็นคนสนิทอีกคน ราชิตจะ
ทำหน้าที่ดูแลผมเมื่อพันรอบไม่อยู่

ราชิตเปิดประตูเข้ามาในห้องขณะที่ผมกำลังเอาผ้าเช็ดตัวสี
ขาวพันรอบตัวช่วงล่าง ร่างกายหมุนกลับมาหาคนที่เข้ามาใหม่พร้อม
กับจุดบุหรี่ยักษ์สูงหนึ่งที

“คุณเห็นต้องการอะไรครับ”

“ให้คนไปซื้อชิ้นนี้ทุกห้องเอาไว้ให้หมด ไล่คนออกไปภายใน
วันนี้ ฉันต้องการความเป็นส่วนตัว” ผมสั่งและเดินไปนั่งบนเก้าอี้ตัว
หนึ่ง จ้องมองไปยังวิวภายนอกที่ไม่ค่อยได้สนใจเท่าไร

“จะจัดการให้เรียบร้อยภายในวันนี้ครับ”

ผมเอนตัวพิงเก้าอี้อย่างสบายใจ สิ่งที่ผมต้องการไม่ใช่ความ
เป็นส่วนตัว แต่สิ่งที่ต้องการคือการไล่คนที่หักหลังนายออกไปเสีย
มากกว่า คิดแล้วก็ทำให้ผมสูดกลิ่นบุหรี่ยักษ์เข้ามาในปอดแรง ๆ และพัน
ควั่นสีขาวยาวออกมาจากปากฟุ้งไปทั่ว ผมคิดถึงภาพของนายที่
ออกมาจากห้องน้ำและถูกผมพันควั่นบุหรี่ยักษ์ได้ ว่านายล้ำกมัน
คล้ายจะไม่ชอบ

ถูกระส่วนตัวในห้องและอาหารเข้าในเวลาที่ยาวมากจบลง ผม
นั่งบนโต๊ะทำงานในพื้นที่ของคอนโดฯ ที่คนสนิทเอาเอกสารมาให้ มัน
ไม่ได้รับความสนใจจากผมสักเท่าไร๋ ตอนนี่สิ่งที่ผมอยากรู้คือ
เมื่อไหร่พันรบจะมา อีกไม่กี่นาทีก็จะครบเวลาที่ผมกำหนดแล้ว

แน่นอนว่าผมรอ..แต่ไม่ใช่พันรบ ผมกำลังรอในสิ่งที่พันรบ
จะต้องหามาให้ได้

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเรียกความสนใจจากผมที่กำลังอ่าน
เอกสาร แต่มันก็แค่ฉากหน้าที่ผมถือเอกสารอ่านไปอย่างนั้น สิ่งที่ผม
รอคอยคือคนที่อยู่หลังประตุนั้นมากกว่า

พันรบเข้ามาในห้อง ผมก็ทำที่วางเอกสารและจ้องมองใบหน้า
ของชายตัวสูง ผมใช้ปากกาเคาะลงกับโต๊ะเบา ๆ ในบุคลิกที่ลูกน้องรู้
ว่าหลังจากเหตุการณ์นี้มักจะมีคนถูกทำโทษ หากมีเรื่องที่ไม่ได้ตั้งใจ
ผม

“ผู้ชายที่ร้องไห้ในลิฟต์วันนั้น ชื่อธีรพล สมุทอนันต์ ชื่อเล่น
นายครีบ อายุยี่สิบหกปี เป็นคนจังหวัดน่าน เป็นลูกคนเดียวของ
ครอบครัว ครอบครัวนี้เป็นครูทั้งพ่อและแม่ ทั้งสองคนรักลูกชายคนนี้
และนายเป็นเจ้าของบริษัทASG ที่เพิ่งก่อตั้งเมื่อปีก่อน แต่วันนี้กำลัง
ประสบปัญหาถูกฟ้องเรียกเงินค่าเสียหายสิบล้านบาท”

“.....” ผมวางปากกาลงบนโต๊ะจนเกิดเสียง พันรบก็นิ่งพลอยหยุดพูดในสิ่งที่เขากำลังรายงาน ลูกน้องที่ยืนชิดมุมห้องก็ต่างเงยบไม่ มีใครส่งเสียง มันเงียบจนได้ยินเสียงลมหายใจของพันรบที่น่าจะวิ่งมาที่นี่ให้ทันเวลาที่ผมกำหนด

บุหรืตัวหนึ่งถูกจุดและสูบเอานิคอตินเข้าปอด นายกำลังถูกฟ้องอย่างนั้นหรือ! ตอนนี้ร่างกายที่ถูกผมเล่นงานมาทั้งคืนก็คงกำลังเครียดจนจะเป็นบ้าแน่ ยิ่งคิดก็ยิ่งขี้ใจ ความหงุดหงิดก่อเกิดขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

“อะ...เอ๋ม แต่นายไม่น่าจะหาเงินมาจ่ายได้หรอกครับคุณเหนือ” พันรบเดินมาที่โต๊ะทำงานของผม และวางเอกสารลงกับโต๊ะซึ่งประกอบไปด้วยภาพคอนโดฯ รถ บ้านหลังหนึ่งที่ระบุว่าเป็นจังหวัดน่าน และรายการสุดท้ายคือกระเป๋าที่ระบุราคาหลักแสน “นี่เป็นรายการรายจ่ายของนายในช่วงเวลาย้อนหลังหกเดือน รายได้ภายในบริษัท และรายการสุดท้ายคือกระเป๋าที่ซื้อให้เป็นของขวัญกับแซม กำลังของนายไม่สามารถผ่านเรื่องนี้ไปได้แน่นอนครับ”

“นายกำลังจะบอกอะไรฉัน” ผมสูบบุหรืและมองหน้าพันรบ สิ่งที่กำลังรายงานบ่งบอกว่าจุดประสงค์ไม่ใช่รายละเอียดของประวัติของนาย

“เอ่อ...คือ...” ลูกน้องคนสนิทที่เคยกล้าหาญเกิดพูดติดอ่าง ขึ้นมาเสียอย่างนั้น ปกติเป็นมือขวาที่ทำงานไม่เคยผิดพลาด กล้าหาญแม้ความตายก็ไม่หวั่น

“พูด!!!” ผมเอ๋อเสียงเข้มเป็นการสั่ง

“วันที่คุณเหนือไม่ให้ผมได้ นาย ออกไปจากลิฟต์ ผมได้ให้คน ไปสืบประวัติของนายบางส่วนแล้วครับ และตอนที่ผมรู้ว่าคุณเหนือได้ คีย์การ์ดผิดไป มันก็บังเอิญเป็นนายที่อยู่ในห้องนั้น ผมก็เลยไม่กล้าที่จะเข้าไปแจ้งคุณเหนือครับ” พันรบรายงานแบบรวดเร็ว แต่มันก็ชัดเจนกับความหมายในสิ่งที่พันรบพูด

“พูดต่อไป!” ผมสั่งอีก คราวนี้ผมสูบบุหรี่แรงกว่าเดิมเพื่อระบายอารมณ์ของตัวเอง สิ่งที่ผมต้องการจะฟังมันยังไม่ชัด มันไม่ใช่สิ่งที่พันรบจะบอก

“หาก... หากคุณเหนือต้องการตัวของนาย ก็สามารถให้ จังหวะนี้รวบตัวเอาไว้ได้ครับ จากที่สืบไปถึงแฟนของนาย แซมไม่ได้ นอกใจนายครับ แต่แม่ของแซมบังคับให้แต่งงาน ตอนนี้เป็นจังหวะ โอกาสที่นายจะไม่กลับไปหาแซม และจะตัดคนรักของนายออกไป อย่างเด็ดขาด”

“.....” ผมโยนบุหรี่ลงไปในที่เขี่ยบุหรี่ สิ่งที่พันรบพูดออกมา คล้ายจะถูกใจและไม่ถูกใจในประโยคเดียวกัน “คิดว่าฉันไม่มีปัญญา

เอาตัวนายมาเทรห ต่อให้นายจะมีใคร คิดว่าฉันไม่มีปัญญาเทรห!!!
หะ!!”

ผมตวาดเสียงดังลั่นห้อง จะว่าพันรพทำงานถูกใจก็ใช่ แต่จะ
ว่าชดใจด้วยก็ไม่เชิง คนที่ถูกตะคอกใส่กั่มหน้าหนึ่งไม่ได้พูดอะไรต่อ
มันทำให้ผมต้องหายใจเข้าปอดลึก ๆ และจุดบุหรี่ขึ้นมาสูบอีกมวน

นี่มันถือเป็นเรื่องไร้สาระที่ผมไม่ควรหงุดหงิด แค่เรื่องทีคนรัก
ของนายไม่ได้นอกใจ แค่เรื่องทีนายอาจจะไม่ได้มีสถานะโสด ความ
จริงก็เป็นเรื่องแค่นั้น แต่ทำไมกัน ทำไมผมถึงรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องใหญ่
หากมีป็นอยู่ใกล้มือ พันรพอาจได้รับบาดเจ็บไปแล้ว

“นายคิดถูก” ผมเสียงต่ำและใจเย็นกว่าเดิม ผมสูบบุหรีเข้า
ปอดแรง ๆ อีกหนึ่งครั้งก่อนจะหันไปจ้องมองพันรพ ภายในห้องเริ่ม
คละคลุ้งไปด้วยควันจาง ๆ ทีผมเป็นคนสูบ “ยื่นขอเสนอช่วยบริษัท
ASG แต่เตรียมรถเอาไว้ให้พร้อม เย็นนี้ฉันจะไปหานาย”

บทที่ 9 ไม่ถอดแล้วจะเอานายยังไง

-----นาย-----

ผมนั่งหลับตาในห้องทำงานของตัวเอง รู้สึกมืดแปดด้าน
ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน ตั้งแต่อย่างกรายเข้ามาภายในบริษัทก็
มองไม่เห็นทางออกของปัญหานี้ ไม่มีลูกค้าที่จะมาจ้าง และยัง
หาทางแก้ปัญหานี้ไม่ได้อีก

“บริษัทยังไม่ทันจะโตก็จะพังแล้วเหรวะ” ตอนนี้ผมเหมือนไม่มี
แรงจะทำอะไรเลย มันแย่มาก เงินเก็บก็ไม่มีพอจะจ่ายค่าเสียหาย
หลักฐานก็ไม่มีพอที่จะพิสูจน์ว่าตัวเองไม่ได้ทำ

มือของผมหยิบโทรศัพท์ที่วางนิ่งอยู่กับโต๊ะขึ้นมา วันนี้ไม่มีใคร
โทรหาเพราะผมได้จัดการบล็อกเบอร์แฮมไปแล้ว ตัดขาดทุกช่องทาง

การติดต่อ ไม่มีประโยชน์ที่ผมจะมีเขาในชีวิต แต่ผู้หญิงของเขาสร้างปัญหาให้กับผมมันก็มากเกินไปแล้ว

ผมเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาหยุดที่หมายเลขโทรศัพท์ของแม่ นี่ผมไม่ได้โทรกลับบ้านมาแล้วก็วันกันนะ เวลาแบบนี้ถ้าแม่รู้ว่าชีวิตของผมเลวร้ายจนไม่เหลืออะไร แม่จะรับได้ไหม ลูกรักของแม่คนนี้จะกำลังจะทำให้แม่ผิดหวัง ในวันที่ผมบอกกับพ่อ แม่ว่าไม่ได้รักผู้หญิง แม่ก็ให้ออกไปและยอมรับในสิ่งที่ผมเป็นได้ แล้ววันนี้ที่ผมได้ถูกชายที่คิดว่าดีที่สุดหักหลัง ตัวเองกำลังจะไม่เหลืออะไร ผมควรจะทำยังไง

(“ฮัลโหลนาย ฮัลโหล”) เสียงของผู้หญิงวัยห้าสิบปีร้องเรียกผ่านเสียงตามสาย แม่เป็นผู้หญิงใจดีและใจเย็นมาก แม่เป็นครูที่เด็กๆ ทุกคนรักใคร่ และแม่ก็เป็นผู้หญิงคนเดียวที่ผมรักที่สุด

“สวัสดีครับแม่” ผมพูดด้วยเสียงปกติ “ทำอะไรอยู่ครับแม่”

(“แม่กำลังทำแกงส้ม ได้ดอกแคมาชะเยอะ นี่พ่อก็ไปเก็บชะอมที่ริ้วบ้านนะ บอกว่าอยากกินชะอมไข่”) แม่พูดได้ฟังแล้วผมก็รู้สึกว่าจะหิวขึ้นมา ผมยังจำรสชาติของการทำอาหารของแม่ได้ดี มันอร่อยมาก ยิ่งน้ำพริกกะปิฝีมือแม่ยิ่งยอดเยี่ยม

“หิวเลยครับแม่”

(“หิวก็กลับมาหาแม่นะ ที่บ้านเรามีกับข้าวอร่อย ๆ รอนายเสมอ”) คำพูดของแม่ทำเอาน้ำตาของผมไหลอาบแก้ม เหมือนว่าแม่

จะรู้ว่าผมกำลังอ่อนแอ และที่เดียวที่ผมรู้ว่าจะรักผมเสมอก็คือที่บ้าน
บ้านที่มีพ่อกับแม่ ท่านทั้งสองจะไม่มีวันทำร้ายผม

น้ำตาของผมไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ผมเอามือหนึ่งปิดปาก
ของตัวเองไว้เพราะไม่อยากให้แม่ได้ยินเสียง ไม่อยากให้แม่รู้ว่าลูก
ของแม่กำลังอ่อนแอ

(“นาย แล้วนี่เมื่อไหร่จะกลับบ้านล่ะลูก อย่าลืมพาแซมมา
ด้วยนะ คราวก่อนแซมบอกกับพ่อว่าจะซื้อเบ็ดตกปลามาให้ นี่พอก็ริ
อรอนนะ ว่าเมื่อไหร่ลูกกับแซมจะมา”) ยิ่งแม่พูดผมก็ยิ่งร้องไห้มากขึ้น
เรื่อย ๆ แซมอย่างนั้นแหละ แซมไม่มีวันไปหาแม่อีกแล้วแหละ ถึงไปก็
ไม่ใช่ในฐานะเดิม เพราะตอนนี้เขาได้กลายเป็นของคนอื่นไปแล้ว
 (“นาย ได้ยินแม่หรือเปล่า นาย..”)

“อีก...สัญญาณไม่คอยดีครับแม่” ผมเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบ
สองแก้ม พยายามตั้งสติและพูดบอกแม่ ผมคุยกับแม่ต่อไปไม่ไหว
แล้ว

(“เสียงเหมือนเป็นหวัดเลย ดูแลตัวเองนะ รู้ไหมนาย”)

“ครับแม่ สัญญาณไม่ดีครับ แค่นี้จะครับแม่” ผมรีบกดวาง
สายโดยไม่รอให้แม่พูดอะไรต่อ หลังจากนั้นก็นั่งก้มหน้าร้องไห้กับโต๊ะ
ทำงานของตัวเอง

ใครไม่เจออย่างผมไม่มีวันเข้าใจ มันไม่ใช่แค่อกหัก ไม่ใช่แค่
การถูกหักหลัง แต่หลาย ๆ เรื่องมันเข้ามาพร้อม ๆ กัน เรื่องที่เอากับ

มาเพียทำให้ผมลืมเรื่องที่แซมทรอยศ แต่สุดท้ายแล้วเรื่องที่กำลังจะถูก
ฟ้องก็ทำให้เรื่องอื่น ๆ ดูเหมือนจะไม่สำคัญ ปัญหามันเข้ามาพร้อม ๆ
กันมากเกินไป

“แค่สืบค้นหาให้นายร้องให้เลยเหรออ” เสียงหนึ่งดังขึ้นแผ่ว
เบาข้างหูของผม มันเบามากจนผมคิดว่านั่นเป็นการหูแว่ว ผมคง
ร้องให้มากเกินไป แต่ช่วงเวลาหลังจากนั้นก็ยังมีหนึ่งลูปไปกับหน้า
ท้องของผม ความอุ่นร้อนของลมหายใจของใครบางคนทีปะทะเข้าที่
ซอกหู

“คะ...คุณเหนือ!!” ผมตกใจจนแทบตกจากเก้าอี้เมื่อหันหน้า
มาเจอกับคุณเหนือ มาเพียขาโหดที่ไฉ่วรุธิเล่าสัญญา แต่ไม่มีทางที่ผม
จะตกจากเก้าอี้ เมื่อร่างกายของผมถูกแขนแข็งแรงโอบยัดเอาไว้ ไม่
เพียงเท่านั้น! เพราะคุณเหนือยังซุกเข้าไปตามซอกคอของผมแรง ๆ

“เป็นของฉัน และทุกอย่างจะไม่มีวันมีปัญหา” เสียงแหบข่าน
กระซิบไปกับซอกคอที่ถูกซุกไว้ ผมที่กำลังร้องให้และเหมือนไม่มีสติ
ที่ห้องนี้ห้องทำงานผม ออฟฟิศผม สถานที่ของผม แต่คนที่กำลังกอด
และซุกไว้คือคนอื่นที่ไม่เคยมาที่นี่แน่ ๆ

สติของผมยังไม่กลับมา คุณเหนือเองก็ยังไม่ยอมหยุดทั้งที่ผม
พยายามจะผลักเขาออกไปจากตัว นี่มันอะไรกันเนี่ย เขาทั้งกอด ทั้ง
หอมไปตามซอกคอของผมจนขนลุกชันไปหมดแล้ว มือข้างหนึ่งของ

เขาก็สอดเข้าไปในเสื้อเชิ้ตของผมที่หลุดลุ่ย มันเข้าไปสัมผัสที่เนื้ออก และจุดอ่อนไหวของผมอย่างตั้งใจ

“ฮะ!..คุณเหนือ คุณควรอธิบายกับผมนะว่าคุณเข้ามาได้ไง” ผมรวบรวมความกล้าและเอ่ยถามออกไป แต่ไม่มีทีท่าว่าเขาจะตอบคำถามผมสักนิด มือที่จับจุดอ่อนไหวของผมเอาไว้ก็บีบบี้นจนสร้างความเจ็บและความเสียวซ่าในเวลาเดียวกัน “ที่นี่ห้องทำงานผมนะ อี๊!”

ร่างกายของผมถูกเหวี่ยงไปกระแทกเข้ากับเก้าอี้จนตัวโยนใส่ผนังพิง ทั้งตกใจที่กลัวว่าเก้าอี้มันจะล้มคว่ำไปข้างหลัง ก็ยังต้องตกใจกับชายที่ยืนอยู่ตรงหน้า สองมือของเขาปลดกระดุมเสื้อของตัวเองอย่างรีบร้อน จากนั้นก็โยนมันไปที่พื้นอย่างไม่ใยดีเสื่อราคาแพงนั้นเลย ร่างกายที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อก็ปรากฏกับสายตาของผม

ทั้งที่เห็นมาแล้วแต่ก็รู้สึกเสียววูบวาบไปในช่องท้อง ยิ่งเวลาที่มองต่ำไปที่ร่องเว้าจนเห็นแก่นกายที่เป็นรูปร่างทะลุเนื้อกางเกงแล้วละก็ ความรู้สึกต้องการก็ก่อเกิดขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“เป็นของฉัน แล้วนายจะไม่มีวันมีปัญหา” คุณเหนือถามอีกครั้ง และมันเป็นประโยคที่เรียกสติของผมกลับมา

“คุณเหนือ ผมคิดว่ามันจะต้องมีอะไรที่เข้าใจผิด” คุณเหนือพยายามที่จะเข้ามาหาผม แต่ความเร็วและเริ่มที่จะจับจุดได้ ผมจึงไถลเก้าอี้หนี จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงเพื่อมองคนตรงหน้า เขา

หรือตามองผมเล็กน้อยแต่ก็ยังยืนอยู่ที่เดิม “เรื่องที่เกิดขึ้น คุณเข้าห้องผมผิด ห้องนั้นเป็นห้องของผม และเรา...ไม่ได้มีความสัมพันธ์กัน ผมเข้าใจผิดคิดว่าคุณคือเด็กที่เพื่อนส่งมาให้”

“แล้วไง!” ร่างกายของชายที่สูงสมส่วนของชายชาติกรียังยืนอยู่ที่เดิม เขาพูดตอบคำถามของผมหน้าตาเฉยจนผมไม่รู้จะพูดอะไรต่อ แต่คำว่าแล้วไงอย่างนั้นแหละ มันท่าจะมีอะไรที่อธิบายได้ดีกว่านี้ดี

นอกจากเขาจะพูดง่ายแต่เข้าใจยาก มือที่อยู่ข้างลำตัวในตอนนี้แรกก็กำลังจะถอดกางเกง เขารูดซิปจนสุดและทำท่าจะถอดมันออกจนผมต้องร้องห้ามเอาไว้เพื่อให้เขาหยุด

“เดี๋ยวก่อน! คุณจะมาถอดกางเกงตรงนี้ไม่ได้”

“ไม่ถอดแล้วจะเอานายยังไง”

“เฮ้ย!....” ตอบนิง ๆ แต่เล่นเอาผมช็อกไปเลย กำลังมีคนมาพูดหน้าตายว่าจะเอาผม พุดง่าย ๆ แบบนี้เลยแหละ

“หรือชอบแบบที่ฉันยังสวมเสื้อผ้าอยู่” คนพูดไม่เพียงแค่ว่าพูดเมื่อเขาเดินอย่างสามชุกเข้ามาหา ผมถอยตัวไปด้านหลังจนกระทั่งปะทะเข้ากับกระจกเย็น ๆ ออฟฟิศของผมเป็นตึกเล็ก ๆ ที่มีความสูงเพียงสามชั้น มีพนักงานแค่สิบคน พื้นที่ที่เหลือก็เอาไว้เก็บข้าวของคิดเอาไว้ว่าหากมันโตกว่านี้ก็จะซื้อตึกนี้ไปในที่สุดไม่ต้องเช่า

และการที่ตึกนี้สูงเพียงแค่ว่าสามชั้น แน่แน่นอนว่าคนที่อยู่ด้านล่างหรือตึกตรงข้ามต้องมองเข้ามาเห็นคนภายในห้องนี้ ไฟก็เปิดสว่าง

ขนาดนี้ แต่คุณเหนือไม่ได้มีท่าที่หวาดกลัวหรือสนใจเลย เขากำลังแก้
ผ้าท่อนบนอยู่นะ

“คะ..คุณเหนือ นี่มันออฟฟิศชั้นสามนะ คุณทำอะไรคนอื่น
ต้องเห็นแน่ คุณไม่เห็นหรือว่าตึกตรงข้ามเป็นฟิตเนส มีคนเต็มเลย”
ชายที่ยืนประชิดจนแทบจะกอดผมเข้าไป กลับตัวมองผ่านกระจกไป
ยังฝั่งตรงข้าม หวังว่ามันจะทำให้เขาหยุดคิดที่จะทำอะไรลงไป

“ไม่ชอบเข้าท์ดอร์ ชอบแบบในห้องแต่เป็นตึกสูง ๆ สีนะ”

“....!!” ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นซะหน่อย ทำไมคุณเหนือ
ซึ่งเป็นมาเฟียถึงได้เข้าใจไปแบบนั้นได้

“คอนโดชั้นหกสิบห้าที่เราเคยเจอกัน ฉันซื้อเอาไว้ทั้งชั้นแล้ว
นายจะเอากับฉันห้องไหนก็ได้ตามใจ ชอบแบบไหนสั่งลูกน้องฉันได้
เลย”

“....!!” ผมอ้าปากหวออย่างงงไปหมด ยังไม่ทันทำความเข้าใจ
กับประโยคแรกก็บอกว่าเราเคยเจอกัน ยังมามั่นกับประโยคหลังที่
บอกว่า...ผมจะเอากับเขาห้องไหนก็ได้

“แต่ตอนนี้ตึกที่นี้ ฉันไม่ไหวแล้วจริง ๆ”

“คุณ..อืม...”

กึก! กึก! กึก!

คำพูดของผมหายเข้าไปในลำคอด้วยแรงกระแทกของริม
ฝีปากหนาของคุณเหนือ จากนั้นก็ตามด้วยเสียงกระดุมเสื้อของผมที่

ตั้งหลุดออกจากเนื้อผ้าเพราะถูกกระชากอย่างแรง ร่างกายถูกกด
ตรึงเอาไว้กับบานกระจกจนขยับไม่ได้ คุณเห็นอทั้งจูบทั้งดูดจนผม
หายใจแทบไม่ทัน มันทำให้ผมรู้สึกว่าเขากำลังต้องการอย่างมาก

“ที่นี่ก็ได้ อ๊ะ..อืม~ แต่ปิดม่านก่อน” ผมพยายามจะบอก
หลังจากที่ริมฝีปากได้รับอิสระ คนที่กำลังรูกล้ำซุกใช้ไปตามซอกคอ
และก้นเบา ๆ จนผมสะดุ้ง มือของผมที่พยายามจะเอื้อมไปปิดม่านก็
ถูกรั้งกลับมา

คุณเห็นอกคตตัวของผมให้นั่งลงกับพื้นอย่างแรง เป็นแรงกดที่
ผมไม่มีโอกาสจะหนี มือที่ถูกเขายึดกลับมาก็ถูกวางลงที่เป้าของเขา
มีความแข็งแรงที่สัมผัสได้ผ่านเนื้อผ้า ผมรู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่คุณเห็น
ต้องการคืออะไร

มือของผมค่อย ๆ ปลดรูดกางเกงของคุณเหนือซ้ำ ๆ จังหวะ
นั้นคนที่ยืนเต็มความสูงหันหน้าเข้าหากระจกก็เอาโทรศัพท์ออกจาก
กระเป๋ากางเกงด้านหลัง เขากดโทรศัพท์ไปหาใครบางคน จนผมรูด
กางเกงไปอยู่ที่หัวเข่า ความเป็นชายปรากฏตรงหน้าจนชิดริมฝีปาก

มันขยายใหญ่พร้อมที่จะแทรกเข้ามาในกายของผม ยิ่งจับก็
ยิ่งรู้สึกว่ามันแข็งราวกับท่อนไม้ ผมเงยหน้ามองคนที่ยืนอยู่เล็กน้อย
ก่อนจะค่อย ๆ เลี่ยมันซ้ำ ๆ

“ไล่คนที่อยู่ติดตรงข้ามไปให้หมด” คุณเหนือพูดเพียงเท่านั้นก็
โยนโทรศัพท์ไปกับพื้น คาดเดาไม่ได้เลยว่ามันจะแตกหรือพังไหม แต่

หลังจากที่โทรศัพท์หลุดมือ มือหนาของคุณเหนือกก็แทรกเข้ามาในไร
ผมของผมช้า ๆ มันเสียวซ่ารวมทั้งที่เขายังไม่ได้เค้าโลมอะไรเลยด้วยซ้ำ

บทที่ 10 โอเค! ผมจะเป็นของเหนือ

-----นาย-----

“ไล่คนที่อยู่ติดตรงข้ามไปให้หมด” คุณเหนือพูดเพียงเท่านั้นก็โยนโทรศัพท์ไปกับพื้น คาดเดาไม่ได้เลยว่ามันจะแตกหรือพังไหม แต่หลังจากที่โทรศัพท์หลุดมือ มือหนาของคุณเหนือก็แทรกเข้ามาในไรผมของผมช้า ๆ มันเสียวซ่านทั้งที่เขายังไม่ได้เค้าโลมอะไรเลยด้วยซ้ำ

และสัมผัสเหล่านั้นก็ทำให้ผมเคลิบเคลิ้มประหนึ่งว่าตัวเองเป็นลูกแมวที่ถูกเจ้าของลูบหัว เอียงตามไปกับแรงโยกที่หัวเล็กน้อย โดยที่ปากค่อย ๆ โอบอ้อมท่อนเนื้อของเขาเซื่องช้าแต่ลึกสุดล้ำ

“เป็นของฉันนะนาย” คุณเหนือเอ่ยถามพร้อมกับลากมือลง จากหัวมาที่แก้ม เขาลูบแก้มของผมไปจนถึงหู ลูบมันอย่างแผ่วเบา จนขนลุกชันไปหมด

บางเวลาเขาก็รุนแรงจนเนื้อตัวข้าไปหมด แต่ตอนนี้เขากำลัง เป็นมาเพียขาโหดที่อยู่ในโหมดแสนละมุน ทำแบบนี้มันกำลังฆ่าผม ให้หลงไปซ้ำ ๆ ไม่รู้ว่าหน้าของแซมมันหายไปไหนหมด

บ๊วฟ! อึก! อึก!

คุณเหนือกระแทกความใหญ่โตเข้ามาในปากของผม การที่ตัวของผมอยู่ขีดกระຈกทำให้หน้าหนักการกระแทกของเขาไปไหนไม่ได้ เลย และทุกจังหวะของการกระแทกก็เหมือนจะลึกสุดล้าไปกับคอ หอย

“ฉันถามว่าเป็นของฉันได้ไหม” คุณเหนือถามอีกครั้ง เหมือนว่ายิ่งถามและไม่ได้คำตอบเขาก็จะเสียดแรงกระแทกเข้ามาใน ปากของผมแรงมากขึ้นทุกครั้ง

ก็แก่นกายของเขาแน่นอยู่ในลำคอจะให้ผมพูดอะไรได้!!

จนเมื่อจังหวะการกระแทกของเขาแรงมากขึ้น ผมจึงได้เอามือ ตีลงที่หน้าขาของเขา ผมกำลังจะขาดอากาศหายใจเพราะแก่นกายที่ มันคับแน่นเต็มปาก

“เฮือก...” ผมอ้าปากเอาอากาศเข้าปอดเมื่อคุณเหนือดอย
หลังไปหนึ่งก้าว มือของผมยังจับอยู่ที่แกนกายของเขาราวกับไม่ยอม
ให้มันออกห่าง “คุณจะฆ่าผมหรือคุณเหนือด!”

“ฉันไม่ฆ่านายด้วยวิธีนี้หรอก” ร่างใหญ่เซยคางของผมให้เงย
หน้าจ้องมองเขา แกนกายที่ขยับเข้ามาใกล้ดูไปกับริมฝีปากของผม
ผมส่งลิ้นไปเลียมันเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้ เมื่อรู้สึกว่าเขาไม่ยอมให้ผม
อม แต่กำลังแก้มองดูไปกับริมฝีปากชั้นนอก “เป็นของฉันได้หรือเปล่า”

เสียงของคุณเหนือดดูท่าคล้ายกับกำลังใช้ความอดทน สายตา
ของเขาจ้องมองดวงตาของผมนิ่ง แกนกายก็ยิ่งดูไกลไปกับริมฝีปาก
ของผมแบบนั้น “ผมคิดว่า..อ้อ!!”

ริมฝีปากของผมถูกบีบอย่างแรง ดูเหมือนว่าเขาจะรู้ว่าผมจะ
พูดปฏิเสธ มือหนาบีบปากของผมอย่างแรง....แต่แรงบีบนั้นรุนแรงแค่
ตอนแรก จากนั้นเขาก็คลายออกและแทรกแกนกายเข้ามาในปากของ
ผม

ผมรู้สึกคาดเดาไม่ถูกว่าเขาต้องการอะไร แต่ตอนนี้สิ่งที่รู้แน่ ๆ
คือเขาต้องการเอาผมที่นี่ เมื่อแกนกายเข้ามาในปากผมก็ทั้งโอบอม
และเลียอย่างเอาเป็นเอาตาย ลากรูดตั้งแต่โคนจรดปลายหัวที่บาน
ออก ปล่อยให้ลิ้นแว่วนรอยแยกและจ้องมองนัยน์ตาของเขาที่เหมือน
จะสุขสมผลสมความไม่พอใจบางอย่าง

บ๊วฟ! อืม!

ผมรู้ดื้อเข้าออกไปตามความยาวพร้อมกับแก่นกายที่กระแทก
เข้ามาในลำคอของผมเป็นจังหวะ มันไม่ได้รุนแรงมากจนผมหายใจ
ไม่ออก แต่มันก็เสียวซ่ามากเลยทีเดียว

คุณเหนือผลึกผมออกจากแก่นกายเล็กน้อย เขาก็ลงมาจับที่
ริมฝีปากของผม เราจับกันในลักษณะนั่งคุกเข่าด้วยกันทั้งคู่ มือของ
ผมยังทำหน้าที่รู้ดื้อไปกับความยาวที่แข็งประหนึ่งท่ออนามัย ส่วนมือของ
คุณเหนือก็ปลดเปลื้องกางเกงของผมออกจากตัว

บึ๊ก!! อึก!!

มือหนาของคนดิบเถื่อนผลึกอกของผมจนล้มหายไปด้านข้าง
เขาไม่ปรานีกับผมสักนิดเมื่อถึงกระซางกางเกงออกจากตัวผม
เช่นเดียวกับกางเกงของเขาที่หล่นไปอยู่ที่เข้าในตอแรกแต่ตอนนี้มัน
หลุดออกไปจากตัวเขาแล้ว คุณเหนือคุกเข่าอยู่ตรงหน้าของผม ผมอยู่
ชิดกระຈกจนผมกลัวไปหมดแล้ว ผมไม่เคยมีอะไรกับใครในมุมที่
ล่อแหลมขนาดนี้

“ฉันสามารถเคลียร์ปัญหาเงินสิบล้านนั้นได้” ขาของผมถูก
แยกกว้างพร้อมกับคำพูดของคุณเหนือ “ถ้านายยอมเป็นของฉัน”

“คุณเหนือ..อึก!”

ตีบ!!

“ฮึ๊ส!” ดุ้นเนื้อของเขาสอดแทรกเข้ามาในกายของผมอย่างแรง แรงมากจนเนื้อที่กระทบกับแก้มก้นก่อเกิดเสียง แต่ผมเห็นแววตาพอใจและรอยยิ้มมุมปากที่ดูร้าย ๆ ของคุณเหนือ

“เรียกฉันว่าเหนือ” มือของเขาหลุดไปกับแก้มกายของผม สายตาจ้องมองมาพร้อมกับแก้มกายที่กำลังลากออกจากตัวผม อย่างเชื่องช้า “ฉันไม่ได้อยากจะเป็นคุณสำหรับนาย”

“มะ...หมายความว่าไง..ฮึ๊ส!”

ตีบ!!

“ฮึ๊ส!” เขากระแทกเข้ามาอีกครั้งและมีระดับความแรงที่ไม่ต่างกันเลย มันจุกมาก แต่มันก็เสียวมากในเวลาเดียวกัน “คะ..ฮึ๊ส! เหนือ เสียว!”

“เป็นของฉันได้ไหม?” คำถามนี้กลับมาอีกครั้งในขณะที่สองขาของผมถูกแยกกว้างและกดต่ำกว่าเดิม “ว่ายังไง!”

“เหนือ..ฮึ๊ก!!”

ตีบ!!

“ฮึ๊ส!!”

ตีบ!!

“ฮึ๊ส!!”

“เป็นของฉันได้ไหม!!”

“อ๊าส์!! อึ๊ก!! อึ๊ก!!” คราวนี้นอกจากผมไม่มีโอกาสได้พูดตอบ เขายังสาดแก่นกายเข้ามาในตัวของผมอย่างบ้าคลั่ง รวากับเขากำลัง จะฆ่าผมด้วยวิธีนี้ “เหนื่อ อึ๊ก! อ๊าส์! อ๊ะส์!”

ตีบ! ตีบ! ตีบ!

เสียงเนื้อกระทบเนื้อดังระงมไปทั้งห้อง เสียงครางของผมก็ เช่นกันที่ครางออกมาอย่างลึมอ้าย มันเสียวเหลือเกินเมื่อดุนยักษ์ของ เหนื่อกระแทกกระทุ้งเข้ามาในตัวของผมแบบเข้าสู่ตอกเกือบสุด มัน รวดเร็วจนผมใจจะขาด

“อ๊าส์! อ๊ะส์ ๆ เหนื่อ จุก อ๊าส์ ลึกเกินไป อ๊ะส์ ๆ โอเค! ผมจะ เป็นของเหนื่อ” แก่นกายที่สาดเข้ามาในตัวของผมอย่างบ้าคลั่งหยุด ลงในที่สุด ผมไม่คิดเลยว่าเขาจะบ้าได้ขนาดนี้ ตัวของเขาชุ่มไปด้วย เหงื่อเป็นเม็ด กักับการกระแทกกระทุ้งเข้ามาในกายของผมจนลึม หายใจ

“นายจะเป็นของเหนื่อ” ลำตัวของเหนื่อทาบทับแนบไปกับตัว ของผมในลักษณะโอบกอด เหนื่อกอดและจูบผมด้วยความนุ่มนวล แก่นกายที่ยังอยู่ในตัวของผมขยับอย่างเชื่องช้า แต่เป็นความเชื่องช้า ที่บิดลำไส้ของผมให้เสียวตามไปทุกจังหวะ

“อ๊ะ..อึ้ม~” เหนื่อจูบนุ่มลึกจนผมครางออกมาในลำคอ เขากัด ปากของผมเบา ๆ ก่อนจะค่อย ๆ ลากได้มาที่ลำคอ ลงมาที่อกและ หยอกเข้ากับจุดอ่อนไหว ปลายลิ้นตัวดวนและปลายนิ้วที่บิดบี้นิ้วนม

อีกด้านอย่างไม่น้อยหน้า มันทำให้ผมต้องกดหัวของเขาเข้าหาตัวอย่างอดไม่ได้ ทำไมเหนือถึงได้หลากหลายอารมณ์ในคนเดียวกันขนาดนี้

เหนือลดตัวลงต่ำ แก่นกายที่สอดอยู่ในตัวของผมก็หลุดออกไปอย่างน่าเสียดาย ความรู้สึกเดียวที่ผมทำคือยกสะโพกตามด้วยไม่ยอมให้มันออกไปจากตัว แต่ใครเลยจะรู้ว่าเหนือลดตัวลงต่ำและโอบอ้อมแก่นกายของผมไว้

“ฮะ!..อืม!” ผมทั้งตกใจและเสียวซ่า เพราะคินันั้นที่เรานอนด้วยกันที่ตึกเอเด็น เหนือเหมือนจะไม่ใช้ปากกับใคร เขาเพียงขบกัดไปตามร่างกายของผม ทั้งร่องรอยเอาไว้ทั่ว เมื่อลากลงต่ำก็จะเป็นการสอดใส่ที่ดุเดือดและรุนแรง แต่คราวนี้เขาใช้ปากกับผม และเป็น การกระทำที่ดูจะละมุนจนผมจะตายอยู่แล้ว

ดวงตาคมของเหนือมองมาที่ใบหน้าของผม ริมฝีปากของเขาโอบอ้อมเข้าออกช้า ๆ เขาใช้ปลายลิ้นเลียตั้งแต่โคนขึ้นมาถึงปลายหัวเข่าวนที่ปลายหยักจนผมต้องกดหัวของเขาไว้แน่น พ้นเย็น ๆ ที่หลังสัมผัสไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกอะไรเลย ตอนนี้นั้นซาและร้อนวูบวาบไปหมดแล้ว

“ฮะ! อืม เหนือ...ซี้ดส์~...” ผมเสียวมาก

เวลาที่แซมใช้ปากก็ยังไม่รู้สึกเสียวขนาดนี้ เหนือคือความแตกต่างที่มีหัวอารมณ์สลับไปมาแบบสุดขีด ผมแทบจะล้มไปแล้วว่า

เขาคือมาเฟียที่ไอ้รุธิบอกว่าโหดนักหนา ลืมไปแล้วว่าเขาฆ่าภรรยา
ของตนเอง ลืมไปแล้วว่าเขาอันตรายต่อชีวิต เพราะตอนนี้ไม่มีความ
อันตราย..มีแต่ความดีต่อใจ

บ๊อฟ อืม...อืม~

ยิ่งเสียงของปากที่รูดไปกับแก่นกายดั่งสลัดกับเสียงครางของ
ผม ยอมรับเลยว่าเหนือคือผู้ชายตัวร้าย เขากำลังจะฆ่าผมซ้ำ ๆ ด้วย
ความเยือกเย็น รวากับน้ำแข็งที่เย็นสุดขีดแต่ก็มีความร้อนจัดเมื่อได้
สัมผัส

“ฮะ.. เหนือ อร๊าส~ อร๊าส~...” ผมเกร็งตัวกระตุกและดันหัว
ของเหนือให้ออกไปจากแก่นกายของผม ด้วยผมกลัวว่าจะทำให้เขา
หงุดหงิดและฆ่าผมตายตรงนี้ แต่ไม่เลย...เขากดตัวลงพร้อมกับ
สายตาที่จับจ้อง มันทำให้น้ำรักของผมฉีดพ่นเข้าไปในปากของมา
เฟียตัวร้าย และผมก็เห็นเขากลิ่นมันลงคอจนหมด

นี่มันความรู้สึกอะไร ทำไมผมถึงรู้สึกว่ามันพิเศษและแตกต่าง
ไปจากเดิม นี่เราไม่ได้เจอกันครั้งแรกนะ แต่ทำไมมันถึงรู้สึกปั่นป่วน
ไปทั้งหัวใจแบบนี้ หรือผมเครียดจนเป็นบ้าไปแล้ว

บทที่ 11 ผมก็เป็นเนื้อไก่

-----เหนือ-----

ผมจ้องมองร่างกายของนายที่กระตุกเกร็งกับพื้น ไบหน้าที่वलแดงชานสบตากับผมอย่างอาย ๆ ส่วนน้ำรักรของ นายถูกกลืนกินลงไปในห้องของผมเสียแล้ว แม้ว่านายจะพยายาม ผลักตัวของผมออก ผมก็ไม่ยอม นายเป็นคนแรกที่ผมใช้ปากในการ ทำรัก แม้ภรรยาที่ตายไปก็ยังไม่เคยใช้ปากในการร่วมรักแม้สักครั้ง

นายเป็นความพิเศษที่ผมเองก็ไม่เข้าใจ รู้เพียงว่านายสามารถ กระชากอารมณ์ของผมกลับไปกลับมาได้ จากตอนแรกที่ผมมาที่นี่ ด้วยความโหยหาต้องการ เพียงแค่นายไม่ยอมที่จะตอบว่ายินยอม เป็นของผมหรือไม่ ความโกรธมหาศาลก็ปะทุเข้ามาในใจ มันแทบจะ ทำให้ผมทำลายที่นี่ตามนิสัยที่ชอบเอาอำนาจเข้าข่ม แต่นายก็เป็นคน

เดียวที่ทำให้ผมพยายามจะควบคุมอารมณ์ของตัวเอง ช่มอารมณ์จน
ในที่สุดผมก็ทำให้นายเป็นของผมได้แม้จะค่อนข้างบั้งคับเสีย
มากกว่า

ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าวันนี้จะต้องตกปากรับคำเป็นของผม แต่
ไม่คิดเลยว่าเมื่อได้ยินคำยินยอมนั้น ผมจะรู้สึกดีได้มากขนาดนี้ และ
มันก็ทำให้ผมกระทำทุกอย่างด้วยความละมุนอย่างไม่เข้าใจ

นายเป็นความพิเศษเหนือการควบคุมที่ผมยังหาเหตุผลของ
มันไม่ได้ แต่สักวันผมต้องรู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร

คนที่อยู่ตรงหน้าของผมชันตัวเข้ามาโอบรอบคอ เขาจ้องตา
ผมในระยะใกล้แต่ไม่ยอมจูบ ลมหายใจอุ่น ๆ รินรดจนผมอยากจะ
กระซากเข้ามาจูบแรง ๆ แต่ความคิดก็ทำให้นิ่งและรอดูว่านายจะทำ
อย่างไร

“ไม่ถูกใจเหรอ” ผมถาม เมื่อเห็นว่าคนที่โอบรอบลำคออย่างนี้
คล้ายกับกำลังคิดอะไรอยู่ มันทำให้ผมคิดว่าผมอาจจะทำให้นายไม่
ถูกใจก็ได้ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ผมใช้ความนุ่มนวล มันเป็นความไม่
ถนัดเลยสักนิด หากเรื่องป่าเถื่อนทำให้บอบช้ำหรือพังกันไปข้างหนึ่ง
นั่นถนัดที่สุด

“ใครบอกล่ะ”

“ก็...อืม...” นายกระแทกริมฝีปากจูบผมอย่างแรง ร่างกายของผมล้มไปด้านหลังแต่ถูกนายกอดเอาไว้ เหมือนผมจะตกใจกับความรุนแรงที่นายกระทำ ทั้งจูบและกักริมฝีปากของผมราวกับบ้าคลั่ง

นายจูบปากของผมอย่างเมามัน ก่อนจะลากลงไปที่ลำคอโดยใช้ฟันและปลายลิ้นลากไปตามเนื้อผิว ความรู้สึกที่รับรู้คือนายกำลังเอาคืนผม เพราะนายทั้งดูดและกักริมฝีปาก ร้องรอยเอาไว้ ไม่มีใครกล้ากักริมฝีปากผมสักคน แต่ไม่น่าเชื่อ...มันทำให้ผมชอบและอยากให้นายกักริมฝีปากผมมากขึ้น ๆ ผมกดหัวของนายเข้ากับชอกคอ ริมฝีปากลากลงไปที่อกซึ่งเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ

ปากของนายดูติดไปกับเนื้ออกของผม มือหนึ่งก็จับรูขุมขนยาวที่พองตัวพร้อมไ้ใช้งาน มันสัมผัสของนายมากเพราะผมต้องการนายมาทั้งวัน นับเวลารอเพื่อที่จะมาหาเลยก็ว่าได้

“อริสอิม~ อ๊ะ!” ผมครางอย่างพอใจเมื่อลูกแมวได้กลายเป็นแม่เสือ และมันก็กำลังกักริมฝีปากของผมอย่างอร่อย ผมพยายามจะดันตัวนายออกเพราะอยากจะสอดกระแทกความเป็นชายเข้าไปในตัวของคนตัวขาว แต่นายก็ไม่ยอม คล้ายจะบอกให้ผมนอนอยู่เฉย ๆ เท่านั้น

ดวงตาคู่สวยของนายมองสบตาของผมและยิ้มมุมปาก ผมพันกักริมฝีปากไปตามเนื้อผิวจนกระทั่งถึงความเป็นชาย นายโอบอ้อมรั้วเร็วจนผมสะดุ้ง นี่เป็นนายอีกภาคเสริมที่ผมยังไม่เคยเจอใช่ไหม

“ฮัสตี้ดีส์...อืม” ผมเสียวมากกับการกระทำของนายที่ใช้ปากอย่างชำนาญ และมันถูกใจผมมากเลย นายทำจนผมรู้สึกว่าจะเสิร์จสมในปากเสียให้ได้ แต่คนที่ใช้ปากก็ทิ้งให้ผมอ้ำว้างเอาดี้อ ๆ

“นะ..นาย...” ผมร้องเรียกอย่างขอร้องเมื่อริมฝีปากทอดทิ้งให้แก่กายของผมต้องอ้ำว้าง

“ใจเย็นสิ” นายพูดด้วยเสียงที่เซ็งเซ็งมาก ชายที่ยังมีเสื้อสวมอยู่มานั่งคร่อมที่แก่กายของผม จากนั้นก็ค่อย ๆ กดย่อตัวลงช้า ๆ จนมันค่อย ๆ แทรกเข้าไปในร่างกายนายที่มีใบหน้าคล้ายจะทรมาน และส่งเสียงร้องในลำคอออกมา

“อ้าว~...ฮัสตี้” ผมรู้สึกชอบมากกับการกระทำแบบนี้ เมื่อมันเข้าไปจนสุดลำตัวยกกดของนาย ก็ทำให้ผมครางออกมา

“ฮัสตี้! อว้า! อือ” นายร้องครางทุกจังหวะที่กดตัวลงมา มันช้าในช่วงแรกก่อนจะค่อย ๆ ขยับจังหวะเร็วขึ้น และมันก็เสียวมากขึ้น ผมเห็นนายมองออกไปนอกกระจกเล็กน้อยก่อนที่จะหันกลับมาหาผม หน้าตาของนายตอนนี้มันน่าเวียงจริง ๆ เวียงไปนอนคว่ำและสาดแก่กายเข้าใส่ให้สสมที่กำลังยั่วผม

“นายมันเซ็งเซ็งมากเลยนะ” ผมเอ่ยพูดเมื่อชันตัวลุกจากการนอนราบเล็กน้อย ผมใช้มือจับแก่กายของนายช่วยบำบัดความเสียวซ่ามันยิ่งเพิ่มการกระแทกแรง ๆ ลงกับแก่กายของผมมากขึ้น

“ที่คุณ..เอ่อฮัสตี้! อืม~ ที่เห็นอบอกว่าจะช่วย ยังไงเธอ ฮัสตี้!”

“ทุกอย่าง แค่นายเป็นของฉัน”

“แคไหนดละ..อึก!!” ผมกระซอกตัวนายเข้ามาจูบ และพลิก หมุนร่างกายของคนที่กำลังถามว่าแคไหนด ผมยกขาข้างหนึ่งของนาย ให้หมุนกลับหลังโดยที่แก่นกายยังฝังอยู่ในตัว มันสร้างความเสียวจน ผมและนายต้องครางออกมา “อึก! อ้าส์ จุก”

หมุนแล้วผมก็จับนายกระแทกกระทุ้งในลักษณะคุกเข่า มือข้างหนึ่งของนายจับไว้ที่บานกระฉก อีกมือวางราบกับพื้นที่ยื่นจัด เพื่อรับน้ำหนักตัวเอง ผมจะทำให้นายรู้ว่าแคไหนดที่ผมต้องการ

“ทั้งวันทั้งคืน” ผมตอบชิตหูของนายเมื่อก้มเข้าไปหา แก่นกาย ก็ยังสวบเอวกระแทกอย่างไม่ปรานี

“ฮะส์! อึก เหนือจะบ้าเหวอ”

“บ้าตรงไหน” ผมถามและกอดรอบลำตัวของนาย มือข้างหนึ่ง บดบีบก้อนเนื้อเล็ก ๆ ที่แข็งเป็นไตช่วงอก อีกมือก็รัดคอสองข้างที่อยู่ ด้านหน้าของนาย

“ก็ทั้งวันทั้งคืนนะ อึก! อ้าส์! เสียว อ้าส์...”

“แคฉั้น แคฉั้นคนเดียว”

ตีบ!! ตีบ!! ตีบ!!

ผมกดหัวของนายให้ราบไปกับพื้น สะโพกขานवलลอยเด่นรับ แรงกระแทกที่เข้าออกสุดล้ำกว่าเดิม ผมฟาดมือลงกับแก้มก้นของ นายจนแดงไปหมด เพราะการที่นายต่อรองจากทั้งวันทั้งคืนเหลือแค

เพียงผม มันทำให้ผมต้องการปลดปล่อยการถูกขัดใจนี้ แต่ก็ยังต้องการให้นายเป็นของผมคนเดียว

“ฮะฮ์ ๆ เบาหน่อย ฮะฮ์! จุก!” ผมไม่ฟังที่นายร้องบอก ร่างกายโหมกระหน่ำกระแทกกระทั้นเข้าหาช่องทางด้านหลังของนาย ที่แดงระเรื่อ ผมเร่งจังหวะเร็วขึ้นและเร็วขึ้น ทั้งเสียงครางและเสียงของการกระแทกไม่มีปรานีกัน

ต๊ับ!! ต๊ับ!! ต๊ับ!!

“ซี้ดส์~ ฮ้าส์ ฮะฮ์! เป็นของเหนือคนเดียว!! พุด!!!”

ต๊ับ!! ต๊ับ!! ต๊ับ!!

ฉับ! ฉับ!

“เหนือ ฮะ! ฮ้าส์ ๆ ๆ จุก! เบาหน่อย ฮ้าส์ เป็นของเหนือคนเดียว อวี๊วส์~....”

“อีก อวี๊วส์~...”

ผมฉีดพ่นน้ำรักรเข้าไปในกายของนาย ร่างกายกระตุกเกร็งก้มกอดนายจากด้านหลัง แขนกกายยังคงฝังอยู่ในตัว ร่างกายกระตุกเกร็งเป็นจังหวะพร้อมกับแรงหอบหายใจ

“ไปต่อที่ห้องฉันนะ” ผมกระซิบถาม มันไม่เพียงพอจริง ๆ กับความเป็นนาย ตัวตนของนาย ร่างกายของนาย

“เหนือ ผมไม่ไหวแล้ว ขอผมกลับคอนโดดีกว่า” นายยังพับหน้ากับพื้นขณะที่แกนกายของผมยังฝังอยู่ในตัว “ผมรับปากแล้วใจว่าจะเป็นอย่างเหนือคนเดียว ผมไม่นอกใจหรอก”

“.....” ผมไม่ได้พูดตอบอะไร ก่อนจะผละตัวออกจากการโอบกอดและค่อย ๆ ถอดถอนแกนกายออกจากช่องทางด้านหลังช้า ๆ ภาพที่เห็นคือน้ำรักรีสีขาวขุ่นหยาดเยิ้มออกมา ช่องทางสี่สวยอ้ากว้างบ่งบอกว่ามันต้องรองรับการกระแทกของผมอย่างหนัก

“ผมระบบไปทั้งตัวแล้วรู้ไหม” นายครวญครางพร้อมกับหยิบคว่ำกางเกงขึ้นมาใส่ สายตามองมายังผมอย่างไม่พอใจ นอกจากกล้าต่อรอง ออกคำสั่ง ตอนนี่ยังซักสีหน้าไม่พอใจใส่ผมอีก เอากับใครมาก็สืบคนก็ไม่เหมือนนายจริง ๆ

“ก็ใครใช้ให้นายยั่ว”

“ผมนี่นะยั่ว!!” นายถาม ผมยกไหล่เบา ๆ และแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่กองกับพื้น “ผมนั่งร้องให้อยู่เนี่ยนะยั่ว”

“แค่ฉันได้ยินเสียงของนายก็อยากจะทำนายทุกทีแล้ว” ผมพูดเสียงราบเรียบ มือก็กำลังหยิบเสื้อมาสวมใส่หลังจากใส่กางเกงเรียบร้อยแล้ว

“อะไรของเหนือเนี่ย แล้วดูเสื้อผม นี่เสื้อตัวโปรดของผมเลยนะ กระดุมขาดหมดทุกเม็ดเลย คุณจะรุนแรงกับเสื้อผ้าทำไม!”

“!!!...”

“ตัวผมอีก มันจะไม่เหลือที่ให้คุณกัดแล้วนะ ผมเป็นคนนะ ไม่ใช่เนื้อไก่ กัดกินอยู่ได้” นายสะบัดเสื้อที่มันติดกระดุมไม่ได้สักเม็ด และเปิดเสื้อของตัวเองมอรอยแดงนั้นแล้วก็ปิดลง จ้องมองมายังผมอย่างไม่พอใจ

“เอาเสื้อฉันไปใส่” ผมยื่นเสื้อของผมให้ นายรับไปอย่างไม่ปฏิเสธ แต่เมื่อผมก้มมองตัวเองก็พบว่าที่อกและรอบหัวนมก็เต็มไปด้วยรอยแดง นี่ผมก็เป็นเนื้อไก่เหร

บทที่ 12 ไม่ได้มีความหมายเป็นสรพนาม

-----นาย-----

ผมเก็บเอกสารบนโต๊ะเพื่อเตรียมที่จะกลับบ้าน แต่ผู้ชายตัวสูงที่ขึ้นเปลือยเปล่าท่อนบนยังไม่ยอมไปไหน ผมเพิ่งสังเกตว่าบนหน้าอกของเขามีรอยแดงเป็นจ้ำซึ่งเป็นผลงานของผมแน่นอน อารมณ์ในตอนนั้นทำให้ผมแผลอกัดเขาไปหลายรอบเพื่อระบายอารมณ์

เหนือbukเข้ามาหาผมถึงในห้องทำงาน ทำเสื้อตัวโปรดที่แม่ของผมเป็นคนซื้อให้จนกระดุมหลุดไปหมด ตอนนี้ก็ยังไม่ยอมที่จะกลับบ้านของตัวเอง มายืนกอดอกมองผมราวกับอยู่บ้านหลังเดียวกันไปได้ และอย่าบอกนะว่าจะตามไปบ้านของผมด้วย ไม่มีทาง!!

ตอนแรกผมก็กลัวและก็ตกใจในเวลาเดียวกัน เรื่องที่ไอ้วรุต บอกมันก็น่ากลัวจริง ๆ แต่หากมาคิดดี ๆ หากเขาคิดที่จะฆ่าผม เขาคงไม่ปล่อยให้ผมมีชีวิตถึงตอนนี้ หากเขาอยากฆ่าผม จะตามมาเอาถึงที่ทำงานทำไม และหากเขาอยากจะฆ่าผม ก็ไม่มีเหตุผลเลยที่เขาจะมาช่วยแก้ปัญหา

ไอ้ช่วยหรือเปล่านั้นผมก็ยังไม่รู้ แต่ไอ้หน้าที่ที่เอาผมอย่างบ้าคลั่งก็มีเพียงการตกลงเท่านั้นที่จะรอดตาย ทั้งดิบเถื่อนและน่ากลัว แต่เมื่อคิดไปถึงความนุ่มนวล เหนือก็มีไม่น้อย คนอะไรอารมณ์แปรปรวนซะม๊าด

“ทำไมไม่กลับบ้านล่ะ มาเย็นเฝ้าผมทำไม” ผมเอ่ยถาม ซึ่งคนฟังที่ใบหน้าเรียบเฉยเพียงแต่มองตอบ จนผมคิดว่าผมพูดเบาเกินไป “ผมถามว่าทำไมเหนือไม่กลับบ้าน”

“รอนาย” เหนือตอบเพียงสั้น ๆ

“...!!” ผมมองหน้าเหนือเล็กน้อยเหมือนจะคิดประโยคพูดต่อไม่ออก ใบหน้าของเขานิ่งมาก นิ่งจนไร้อารมณ์ หน้าตาก็หล่อแต่ไม่ค่อยยิ้ม ถ้าเขายิ้มเขาจะเป็นผู้ชายที่หล่อมากที่สุดทีเดียว “หมายถึงออกไปพร้อมกันใช่ไหม”

“กลับบ้านนาย”

“เฮ้ย!!!!”

นั่นเป็นความงงงันสุดท้ายที่ผมรู้สึก หลังจากนั้นผมก็ไม่เอ่ยถามอะไรเหนือต่อ เก็บของเรียบร้อยจึงได้กลับบ้าน และมีผู้ชายที่ชื่อเหนือตามกลับมาที่คอนโดฯ ขนาดกลางจนค่อนข้างจะไปทางเล็ก จะไม่ให้เขาเข้ามา ลูกน้องของเขาก็ยื่นล้อมหน้าล้อมหลังเต็มไปหมด

ขนาดเดินออกจากอาคารโดยไม่สวมเสื้อ เขาก็ยังไม่รู้สึกกระดากอาย เป็นผมเสียอีกที่อายเมื่อเดินกับเขา เพราะคนที่อยู่ละแวกนั้นต่างมองผู้ชายตัวสูงร่างกายกำยำ เขาสวมเพียงกางเกงเดินราวกับไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับสายตาของคนอื่น ไร่รอยแดงบนหน้าอกเขาก็ไม่ได้เขินอายลูกน้องสนิท

“ทำไมเหนือไม่ใส่เสื้อ” ผมถามเมื่อเข้ามานั่งในรถ คนที่เดินผ่านไปมามองมาทางรถคันนี้เป็นตาเดียว และเสียงคำถามของผมก็ทำให้ผู้ชายที่นั่งเบาะหน้าหันมามอง

“ก็นายใส่เสื้อเหนือ”

“!!!!” ผมตกใจมากกับคำแทนตนของเหนือ อย่าบอกนะว่าที่เขาเรียกผมว่านาย มีความหมายเป็นชื่อของผม ไม่ได้มีความหมายเป็นสรรพนาม

คนที่นั่งหน้ารถและคนที่ประจำตำแหน่งคนขับก็มองมายังผมเล็กน้อย ผมรู้สึกว่ต่อนี้ผมจะตัวเล็กลงเรื่อย ๆ ยังไงก็ไม่รู้ นี่ผมกลายเป็นอีหนูของมาเฟียไปแล้วหรือ และมาเฟียหน้านี้ยิ่งยากก็ยิ่งแทนตัวเองอย่างน่ารัก ‘นายใส่เสื้อเหนืออยู่’ ขนลุกชะมัดเลย

ผมเก็บปากเก็บคำไม่ได้พูดอะไรต่อ ในเมื่อเหนือไม่ยอมใส่ ผมก็จะไม่บังคับ ส่วนเสื้อของผมที่จะให้เขาใส่อย่างน้อยก็ปกปิดแผ่นหลังได้บ้างก็พาดอยู่ที่แขนของเหนือ ให้ใส่แต่เอามาถือซะอย่างนั้น

ครืด!! ครืด!!!

เสียงโทรศัพท์ของผมดังขึ้น เมื่อมองก็พบว่าคนที่โทรเข้ามาคือ สมหญิง แต่ในจังหวะที่กำลังจะกดรับสายก็พลันมองไปเห็นสายตาของเหนือที่แอบชำเลืองมองมาเล็กน้อย แต่เมื่อหันมาสบตากับผมเขาก็หันกลับไปด้วยใบหน้าราบเรียบ รวากับก่อนหน้านี้ไม่ได้แอบมองหน้าจอโทรศัพท์ของผมเสียอย่างนั้น

“ว่าไงสมหญิง งานมีปัญหาอีกหรือ” ผมรับสายและถามอย่างกระตือรือร้น เอาตัวเบี่ยงหันหน้าออกไปยังกระจกรถเพราะไม่ยอมกมองหน้าเหนือ

(“เปล่าค่ะ แต่ลูกกวาดบอกว่าลูกค้าเจ้านั้นไม่พ็องร็องเราแล้ว แถมยังสั่งงานเราอีก ไม่ใช่แค่เจ้าเดิม ยังมีรายใหม่มาอีกที่ต้องการให้เราออกแบบสินค้าให้ นี่เราจะไม่ตงงานแล้วใช่ไหมพี่”)

“.....” ผมกะพริบตาถืออย่างงง ๆ ก่อนที่ร่างกายจะหันไปหาเหนือ และสิ่งที่พบคือใบหน้าของเขาที่อยู่ในระยะใกล้บ่งบอกว่าเขาแอบฟังผมคุยโทรศัพท์ “เหนือ คุณจะเอาหน้ามาใกล้ผมทำไม”

“ก็อยากรู้ว่าคุยกับใคร” เหนือถาม

“ผมคุยงานกับน้องที่ทำงาน”

“ชื่อ!”

“สะ...สมหญิง” ผมตอบออกไปแบบงง ๆ “หญิง พี่เช็คข้อมูลแล้วเดี่ยวโทรกลับนะ พี่ไม่ว่าง” ผมหันไปคุยกับคนในสาย

(“พี่อยู่กับใคร แล้วทำไมเขาชักพี่ขนาดนั้น พี่แซมหรือพี่ หวง พี่แรงมาก อิจฉาสุด ๆ”) ผมกดวางสายก่อนที่สมหญิงจะได้พูดจบ คนที่ทำงานยังไม่รู้สินะว่าผมกับแซมแตกหักกันไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ร่างกายของผมเอนพิงกับเบาะรถเมื่อถูกชื่อของแซม กระชากวิญญาณไปเบา ๆ

“สมหญิงคือพนักงานแผนกออกแบบครับ เธอมีครอบครัวแล้ว มีลูกหนึ่งคนอายุสามขวบครับ” เสียงของผู้ชายที่นั่งอยู่เบาะหน้า รายงาน และมันก็ทำให้ผมติดตัวมองหน้าเหนือสลับกับผู้ชายคนนั้น

“เหนือจะสั่งให้คนสืบเรื่องของ...ของพนักงานของผมแบบนี้ไม่ได้นะ” ผมถามอย่างร้อนรอน มันดูเป็นการละเมิดสิทธิยังไงก็ไม่รู้

“ทำไม?” เหนือถามได้ใจความแต่ยากจะตอบเป็นน้ำ

“ใช่! ทำไม? เหนือจะสืบเรื่องของคนในบริษัทผมไปทำไม” ผมถามอย่างขึงขัง ภายในรถเงียบมาก มีเพียงแค่เสียงของผมเท่านั้นที่ดังออกมา

“เหนือไม่ได้สืบเรื่องของคนในบริษัทนาย แต่สืบเรื่องของนาย” เขาพูดกลางจุดบุหรี่ปั่นมาสูบ ใ้คำคำตอบที่เรียกตัวเองว่าเหนือดู

น่ารัก แต่เมื่อจุดบุหรืขึ้นมาสูบกับใบหน้านิ่ง ๆ ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าดูน่า
เกรงขาม

“แล้วเหนือจะสืบเรื่องของผมไปทำไม?”

“ก็หวงนายไง”

“...!!!!”

บางทีการตอบอะไรที่ตรงเกินไปก็ทำให้มนุษย์ทั่วไปตั้งตัวไม่
ทัน แต่มนุษย์อย่างมาเฟียที่ชื่อเหนือดูจะไม่เข้าใจเรื่องนี้ ตอนที่ผมเอา
กับเหนือมันไปถูกเส้นพิชรักแรงหึ่งอย่างนั้นหรอ แล้วอะไรทำให้เขา
ต้องเข้ามาวุ่นวายกับผมขนาดนี้ ถึงจะเอามันแต่มันก็ไม่ใช้ความรัก

ผมเหมือนจะมึนงงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงเลือกที่จะหันตัว
ใช้สายตามองออกไปที่ข้างนอกรถ ในหัวก็ยังคงคิดกับเรื่องที่เกิดขึ้น
อย่างไม่เข้าใจ มันเร็วเกินไปจนผมไม่มีเวลาจะมาคิดเศร้าว่าแซมทำ
อะไรกับผมเอาไว้บ้าง เรื่องของเหนือได้ทดแทนจนไม่มีช่องว่างไปทาง
อื่น

และในขณะที่ผมกำลังนั่งเงียบอย่างใช้ความคิด มือข้างหนึ่ง
ของเหนือก็สอดเข้ามาจากทางด้านหลังโอบกอดผมเอาไว้ เมื่อหันไป
มองหน้าก็มีเพียงใบหน้าราบเรียบและสายตาที่จับจ้องมองมายังผม
สายตาที่เหมือนจะถามผมว่า ‘มองหน้ามีอะไร!’ มันจึงทำให้ผมถอน
หายใจออกมาอย่างเบาที่สุดและปล่อยให้เขาถอดไป อยากถอดก็
ถอดไป แต่มากกว่านั้นผมคงไม่โอเคแน่

หลังจากนั้นไม่นานก็เดินทางมาถึงที่คอนโดฯ ของผม ซึ่งผม
ไม่ได้บอกทางหรือชี้ที่หมายเลย มันชัดเจนว่าทุกอย่างถูกคนของ
เหนือสืบมาหมดแล้ว

ห้องของผมไม่ได้กว้างมาก มันถูกใช้งานมาตั้งแต่ผมเรียน
มหา'ลัย จนตอนนี้ก็จบมาแล้วสามปี ตั้งใจว่าจะย้ายออกเมื่อมีการ
งานที่ทำเป็นหลักแหล่ง แต่ก็รู้สึกเสียดายที่นี้ด้วยอยู่มาสี่ปีเต็ม อยู่ที่นี้
จนชินสภาพแวดล้อมไปแล้ว บวกกับตัวเองที่กำลังตั้งตัวด้วยการเปิด
บริษัท ผมก็ไม่อยากจะใช้เงินสิ้นเปลือง ทั้งค่าบ้าน ค่ารถ ค่ากินอยู่
สารพัด สุดท้ายจึงยังอยู่ที่ห้องนี้

เหนือเข้ามาในห้องและยืนอยู่ข้างโซฟา โดยที่เขาก็กังไม่ได้ใส่
เสื้อเชิ้ตเดิม และที่สำคัญคือเขาไม่ได้รู้สึกอายต่อสายตาใครเช่นเดิม
เดินลงจากรถมา เจอทั้งยามและพี่ช่างห้องที่เดินสวนผ่าน ไม่ว่าจะใครก็
มองไปยังเหนือจนเหลียวหลัง ส่วนเหนือนะเหรอ...เดินมาดล่อราว
กับตัวเองอยู่บนแคทวอล์ก

ผมเหมือนจะทนเห็นเขาอยู่แบบนี้ต่อไปไม่ได้จึงเดินไปที่ตู้
เสื้อผ้าเปิดหาเสื้อผ้าตัวใหญ่ ๆ ที่แซมเคยทิ้งเอาไว้ ดูแล้วแซมกับ
เหนือก็น่าจะตัวไม่หนักันเท่าไรหรอก เพียงแต่เหนือดูจะแข็งแรงและเต็ม
ไปด้วยมัดกล้ามเนื้อมากกว่า จนกระทั่งเจอกับเสื้อตัวหนึ่ง...ความคิดก็ก่อ
เกิดเป็นคำถามว่าเหนือจะโอเคหรือหากเสื้อตัวนี้เป็นของแซม หาก
เขาไม่พอใจก็อาจจะเอาปืนยิงผมทิ้งเลยก็ได้

คิดแล้วจนแน่ใจผมจึงปล่อยมือจากเสื้อยืดตัวโตของแซม และ
ก้มมองตัวเองที่ใส่เสื้อของเหนือเล็กน้อย จากนั้นจึงถอดมันออกเพื่อ
คืนให้เขาได้ใส่จะดีกว่า แต่ระหว่างที่กำลังถอดเสื้ออยู่ที่หน้าตู้เสื้อผ้า
ร่างกายก็ถูกกอดจากด้านหลังและถูกกั๊กที่หู หน่ออ่อนในตัวแทนทุก
เส้นตั้งชันในทันที เพราะผมไม่คิดว่าเหนือจะเข้ามาทำแบบนี้

บทที่ 13 รู้ใช้ใหม่ว่าเหนือไม่ได้ใจดีอย่างที่เป็นอย่างกับนาย

-----นาย-----

ระหว่างที่กำลังถอดเสื้ออยู่ที่หน้าตู้เสื้อผ้า ร่างกายก็ถูกกอดจากด้านหลังและถูกกักที่หู ขนอ่อนในตัวแทบทุกเส้นตั้งชันในทันที เพราะผมไม่คิดว่าเหนือจะเข้ามาทำแบบนี้

“เหนือ!! อืม...หยุด!” ผมร้องห้ามด้วยเสียงที่ไม่พอใจ มันได้ผลอย่างไม่น่าเชื่อ เหนือหยุดนิ่งไม่ทำอะไรในสิ่งที่ผมไม่อยากให้ทำ แต่ก็ยังกอดร่างกายของผมเอาไว้จากด้านหลัง “ผมไม่ไหวแล้ว ผมเหมือนจะเป็นไข้แล้วเนี่ย เหนือเอาผมไม่ให้พักเลย”

“พักนานไหม” เสียงทุ้มต่ำถามข้างหูของผม เป็นคำถามที่ผมไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นคำถาม รวกับว่าหากบอกว่าสามชั่วโมง เขาก็จะเปิดเครื่องเดินหน้าอีกครั้ง

“พ่อกันกว่าผมจะหายเหนื่อย ตัวผมร้อน ๆ ไซ้ไหม?” ผมพูดความจริงเป็นการถาม ผมรู้สึกที่ตัวเองเหมือนจะมีไข้ไม่สบาย เหมือนกับครั้งแรก ๆ ที่ผมกับแซมมีอะไรกัน แต่เมื่อร่างกายมันปรับได้ก็จะคุ้นชินไปเอง แต่ความใหญ่โตของเหนื่อยที่ผมสัมผัสมันไม่ได้คุ้นชินง่าย ๆ และเขาก็ยังไม่ปล่อยให้ผมได้พักหายใจหายคอ

ในคืนที่เรานอนด้วยกันคืนแรกก็เรียกได้ว่าแข่งซาอ่อน เขามีกำลังและความต้องการมากอย่างเหลือล้น เป็นผมที่หลับไปคาหมอน ไม่รู้ว่าเขาออกจากห้องไปตอนไหน

พอวันใหม่เหมือนร่างกายจะได้ฟื้นตัวขึ้น เหนือก็ตามมารุกล้ำผมอีกครั้ง แบบนี้จะให้ร่างกายของผมทนไหวได้ยังไง

“ฉันจะพาไปโรงพยาบาล”

“ไม่ต้องขนาดนั้น” ผมตื่นออกจากอ้อมกอดของเหนื่อย และใช้มือส่งเสื้อที่ผมถอดออกคืนให้ “เดี๋ยวกินข้าวกินยาก็น่าจะดีขึ้น ผมว่าเหนื่อยกลับบ้านไปดีกว่า”

“.....” เงียบ

ผมมีดวงสังหรณ์ว่าเขาจะไม่กลับไปง่าย ๆ แน่ หรืออาจจะอยู่ที่นี้ยาวยังไงก็ไม่รู้ ความคิดแบบนี้เข้ามาในหัวจนผมต้องสะดุ้งมันออกเบา ๆ เป็นไปไม่ได้หรอกที่เขาจะมาอยู่ที่นี้ จะบอกว่าอยากอยู่กับผมมากจนไม่ยอมกลับบ้านอย่างนั้นหรอก

“ไม่กลับ” เหนือตอบเสียงราบเรียบ มือหนาของคนที่ยืนยันว่าไม่กลับเอาเสื้อที่ผมส่งให้โยนไปกับที่นอน หลังจากนั้นก็นั่งลงบนเตียงของผม สายตามองสำรวจไปรอบ ๆ ห้อง โดยเฉพาะบนที่นอนที่ดูเหมือนจะมองนานกว่าที่อื่น

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

“อาหารพร้อมแล้วครับคุณเหนือ” เสียงเคาะประตูดังขึ้นก่อนที่เสียงชายคนหนึ่งจะร้องบอก ผมหันไปมองคนที่นั่งอยู่กับเตียงเล็กน้อย จากนั้นก็รีบเดินตรงไปที่ประตูห้องนอน

เมื่อเปิดม่านออกก็พบกับโต๊ะอาหารซึ่งมีเสตีกสองจานวางอยู่ มองจากหน้าต่างแล้วไม่ใช่ของกะโหลกกะลาแน่ ๆ คนที่ยืนอยู่ด้านหลังของผมไม่ได้ใส่เสื้อมีโบหน้าที่ราบเรียบ เขาก็มองผมพร้อมทั้งยกคิ้วให้ไปนั่ง นี่มันอะไรกันเนี่ย ทำไมมันดูไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว มันเริ่มจากอะไรที่ทำให้ชีวิตของผมไม่เหมือนเดิม แซมทฤษฎีหรือผมไปเที่ยวเอเด็น

“พันรบ” เหนือเอ่ยเรียกลูกน้องด้วยน้ำเสียงต่ำ แต่ฟังแล้วแตกต่างจากที่คุยกับผมเป็นคนละคน เป็นเสียงที่ไม่ได้ตะคอกแต่มันมีความเยือกเย็นซ่อนอยู่ “ไปตามหมอมามาตรวจอาการให้นาย”

“ได้ครับ!”

“เฮ้ย!! ผมไม่ได้เป็นอะไรขนาดนั้น” ผมร้องโวย และหันไปหาคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง แต่เมื่อหันตามองไปทางพันรบซึ่งเป็นลูกน้องคน

สำคัญ ก็มีสายตาดู ๆ มองมาเล็กน้อย ผมแอบหน้าเสียวเพราะกลัวว่า ลูกน้องของเหนือจะชักปืนมายิงผม ลูกน้องของเหนือทุกคนพกปืน หมดอย่างไม่ว่างเกรงกฎหมาย

“ออกไปพันรบ” เหนือสั่งและนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งเหมือนว่าจะเห็นว่าผมแอบกลัว ผมเองก็เก็บ ๆ กัง ๆ และเดินไปนั่งเก้าอี้อีกตัว

“คุณเหนือจะกลับหรือครับ” พันรบถามอีกครั้ง

“ไม่กลับ!”

“ทำไมไม่กลับ” คราวนี้เป็นผมที่แทรกถามออกไป ถ้าเขาไม่กลับก็หมายความว่าเขาจะนอนที่นี่

“เหนือจะนอนที่นี่” เหนือตอบหน้าตาเฉย น้ำเสียงที่ตอบผม ตอนนี้งับน้ำเสียงที่ตอบพันรบดูแตกต่างกันยังไงก็ไม่รู้ ผมแอบเงยหน้ามองพันรบเล็กน้อย จะว่าเป็นหน้าตาสงสัยก็ไม่ใช่ จะว่าตกใจก็ไม่เชิง

“จะนอนได้ไง ห้องผมเล็กขนาดนี้” ผมหาเหตุผล อย่างน้อยขอให้ผมได้พักสักวันเถอะ ถึงจะรับปากว่าจะเป็นของเขาคนเดียว แต่ตัวผมก็ไม่ใช่คนล่าสอนเอากับใครไม่เลือก ก็คงไม่ดาหน้าไปหาเอา กับใครอยู่แล้ว “นอกจากห้องผมจะเล็ก ห้องน้ำก็คับแคบ แอร์ก็ไม่ค่อยเย็น แคมข้างห้องก็เสียงดังด้วยนะ”

“แต่เตียงก็ไม่เล็กนี่” เหนือมองหน้าของผมอย่างฉงน ใบหน้าคล้ายจะน่ารักแต่ไม่เลยสักนิด ความจริงหน้าตาแบบนั้นมันน่าจะเป็น

ของคนที่ใช้มองเขานะ เพราะเขาหน้ามีนมาก มีนตั้งแต่บุกไปเอาผมที่ทำงานแล้ว

“แต่มันก็ไม่ได้ใหญ่!” ผมยังพยายามหาเหตุผล

“แต่เหนือจะนอน”

“.....เอิ่ม” ผมถอนหายใจและไม่พูดอะไรต่อ

ต่อให้จะหาเหตุผลมาอ้างร้อยแปดแค่ไหน มาเพียเอาแต่ใจอย่างเหนือก็ไม่ยอมไปง่าย ๆ แน่ ผมจึงทำได้เพียงนั่งกินสเต็กที่อยู่ตรงหน้า จะนอนตรงไหนก็นอนไปเลย แต่จะไม่ยอมให้ทำอะไรแล้วระบมไปหมดแล้วเนี่ย

“กินเยอะ ๆ” เหนือหันเนื้อในจานของตัวเองมาวางให้กับผม ผมแอบเห็นสายตาของพันรบบมองจับจ้อง แต่เมื่อเหนือหันไปมองหน้าพันรบบก็รีบสวาทำเดินออกไปจากห้องทันที “กินเยอะ ๆ แล้วจะได้หายเร็ว ๆ”

เนื้อที่อยู่ในปากเหมือนจะกลืนไม่ลงยังงักก็ไม่รู้กับประโยคที่เหนือพูด ดวงตาก็บรอยยิ้มมุมปากร้าย ๆ ของเหนือดูไม่น่าไว้ใจเลย ไม่เพียงเท่านั้นเหนือยังเทไวน์ใส่แก้ว ใบหน้าคล้ายคนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม แต่มันเป็นหน้าตาที่ทำให้ผมปั่นป่วนอย่างบอกไม่ถูก

“ยิ้มอะไร ผมบอกไว้เลยนะว่าผมไม่ยอม ผมไม่ไหวแล้ว” ผมกลืนเนื้อลงคอและพูดออกไป มีดหั่นสเต็กตั้งฉากกับโต๊ะด้วยมือของ

ผมที่กำลังทำอะไร แต่สายตาของเหนือที่มองมาไม่ได้คิดกลัวเลย แถมเสียงของผมก็เหมือนอากาศที่ไม่เข้าหูของเขา

“คิดว่ามีดเล็กแค่นี้ป้องกันตัวนายได้หรือ” เหนือถาม

มือเรียวยาวสวยค่อย ๆ บรรจงหันเนื้ออย่างเชื่องช้า หลังจากนั้นก็ให้ส้อมจิ้มไปบนเนื้อที่ดูชุ่มฉ่ำ นำมันใส่ปากและส่งสายตามองมายังผม สายตาแบบนี้เหมือนกำลังจะกระชากเสื้อของผมที่สวมใส่ให้ขาดเป็นจุดยังงี้ก็ไม่ว่า แต่ผมจะไม่ยอมให้อะไรเกิดขึ้น ถอนหายใจออกมาเล็กน้อยผมก็กินอาหารตรงหน้าต่อ

เรากินอาหารโดยที่ไม่ได้พูดคุยอะไรกันเลย แต่ผมรู้สึกว่ายาสายตาของเหนือมองมาที่ผมตลอดเวลา ผมกินค่อนข้างจะเยอะ ซึ่งก็คงไม่แปลกอะไร แต่คนที่ออกแรงไปเยอะกลับหนักไปทางดื่มไวน์มากกว่า ท่าทางของคนที่ดีมีเครื่องดื่มมีความสุขอย่างกับกินอาหารในร้านอาหารหรู ทั้งที่ห้องของผมไม่ได้ดูใหญ่เพียงพอที่จะต้อนรับแขกเลย อารมณ์ห้องนอนเด็กปีหนึ่งของนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด

ผมมองมีดในมือแล้วรู้สึกเจ็บใจ ทำไมรู้สึกว่ายาสายตาของตัวเองเป็นผู้ชายตัวเล็กที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นะ ทั้งที่ความจริงผมก็ไม่ใช่ผู้ชายตัวเล็ก ๆ จะเป็นรองน้อยกว่าก็ตรงความสูง ทั้งที่คิดว่าตัวเองเกินมาตรฐานแล้วก็ไม่คิดว่าจะมีคนมาตัวใหญ่กว่าได้

“เรื่องที่ถูกค้าไม่ฟ้องบริษัทของผม เป็นฝีมือของเหนือ?” ผมถามคนที่นั่งดื่มไวน์และจ้องมองหน้าผม ถูกมองนาน ๆ ก็รู้สึกว่าคุณตัวเองทำอะไรไม่ถูกแล้ว และคำตอบที่ผมได้รับก็คือการพยักหน้าเบา ๆ “เรื่องถูกค้าที่เข้ามาสั่งโปรเจกต์ด้วยงั้นแหละ”

“ทุกเรื่อง” นั่นเป็นคำตอบเดียวที่เหนือพูดกลับมา

“งั้นการที่คุณช่วยผมก็เพราะเช็ทซ์เท่านั้นแหละ การที่ต้องการผม ต้องทำอะไรมาขนาดนี้เลยเหรอ” ผมเริ่มที่จะไม่สนใจอาหารตรงหน้า สิ่งที่ผมสนใจคือการตกลงของเรามากกว่า อย่างน้อยก็ควรมีเส้นที่เรียกว่าตรงกลางของกันและกัน

“นักธุรกิจมักชอบต่อรองและหาเหตุผล” เหนือพูด เขาวางแก้วไวน์ลงกับโต๊ะก่อนที่จะเอนตัวพิงเก้าอี้ที่นั่งอยู่ “แต่เหนือไม่ใช่ นักธุรกิจเหนือคือมาเฟีย เหนือใช้แค่อำนาจ”

“ใคร ๆ มันก็คงรู้แหละ แต่มันเกี่ยวอะไรกับผมล่ะ” ผมถอนหายใจออกมาเบา ๆ ผมคิดว่าเหนือไม่ฆ่าผมหรอก มันเป็นความมั่นใจจากส่วนลึก แต่ลูกน้องของเขาที่หน้าเหี้ยม ๆ ก็ไม่แน่ “เหนือลองคิด เหนือเข้าห้องผมผิด เหนือคงคิดว่าผมเป็นเด็กในร้านที่ซื้อมา ผมเองก็คิดว่าเหนือเป็นเด็กในร้านที่เพื่อนส่งมา เราไม่ได้มีอะไรติดค้างกันเลย และเราก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษต่อกัน”

“เราไม่ได้เจอกันครั้งแรกที่นั่น”

“.....” ผมคิดย้อนตามคำพูด ก่อนจะจำได้ว่าเขาเคยพูดประโยคหนึ่งที่บอกถึงเหตุการณ์ในลิปต์ “ในลิปต์! ก็แค่นั้น ผมร้องไห้ ผมเสียใจ แล้วไง เราไม่เห็นหน้ากันด้วยซ้ำ”

“เหนือจะกลับมาที่นี้ก่อนเที่ยงคืน หวังว่ากลับมาจะเจอนายที่นี้ รู้ใช่ไหมว่าเหนือไม่ได้ใจดีอย่างที่เป็นอย่างกับนาย และอาจจะใจร้ายกว่าที่นายคิดก็ได้” พูดจบเหนือก็ลุกออกไปจากเก้าอี้ หลังจากนั้น ก็ตรงไปยังประตูห้องและออกไปเลย

นี่ผมพูดอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือ ผมมั่นใจว่าผมพูดทุกอย่างถูกต้องทั้งหมด สิ่งเดียวที่ผมเห็นในลิปต์วันนั้นคือรองเท้าหนังสีดำ นอกเหนือจากนั้นก็มึนน้ำตากับผนังของลิปต์ที่ผมมองเห็น

บทที่ 14 ไ้มาเพียเอาแต่ใจ

-----เหนือ-----

“ผมนั่งหลับตาในรถซึ่งสตาร์ทเครื่องจอดไว้กับที่ราวสี่ ชั่วโมงแล้ว หลังจากที่ออกมาจากห้องของนายผมก็ไม่ได้ไปไหน นั่งอยู่ในรถซึ่งมีพันรบยืนอยู่ที่ด้านนอก ร่างกายได้ถูกสวมทับด้วยเสื้อที่ราชาติไปหามาให้ แต่ที่ไม่อยากเข้าไปในห้องเพราะนายทำให้ผมหงุดหงิด หากยังอยู่ในห้องนั้นต่อผมอาจทำอะไรที่รุนแรง อาจจะทำร้ายร่างกายของนายที่ดูเหมือนจะไม่สบายไปฟาดลงที่เตียง จากนั้นก็ใช้นายเป็นเครื่องระบายอารมณ์

แต่ครั้งนี้แตกต่างไปจากทุกครั้งเมื่อผมสามารถที่จะกำจัดอารมณ์หงุดหงิดของตัวเองออกไปได้โดยไม่ต้องพึ่งเช็ทซ์ เพียงแค่นั่งสูบบุหรี่เจียบ ๆ ก็ค่อย ๆ คลายความรู้สึกหงุดหงิดออกไป นายมี

อิทธิพลอีกหนึ่งอย่าง คือทำให้ผมไม่รู้สึกรู้สึกต้องการคนอื่น มันต้องการ
เพียงแค่นายเท่านั้นอย่างไม่มีเหตุผล

“คุณเห็นอกกลับไปนอนที่คอนโดเถอะครับ หากคืนต่อไปจะมานอนที่นี่ ผมจะจัดการเรื่อง...”

“ไม่ต้อง!!” ผมพูดทั้งที่หลับตาเมื่อพันรอบพูดประโยคเดิมหลายครั้ง คือต้องการให้ผมกลับไปนอนที่คอนโดฯ พันรอบทำงานกับผมมานานและนั่นก็เป็นความหวังเฝ้ายามที่ผมรับรู้...แต่ไม่ต้องการ

ผมแน่ใจว่าอีกไม่เกินสามวันนายจะต้องยอมไปอยู่ในที่ของผม หากผมอดทนที่จะอยู่ในที่ของนายได้ นายคงไม่รู้ว่าพื้นที่ที่ผมไม่ต้องการจะอยู่มันจะมีผลต่อความรู้สึกของผม

เป็นผลมาจากอุบัติเหตุเมื่อสิบปีก่อน ผมถูกลักพาตัวไปขังไว้ ผมต้องอยู่ในที่ที่สกปรกและน่าขยะแขยง เต็มไปด้วยฝูงแมลงสาบ ในตอนนั้นผมเกลียดมันมาก หลังจากที่ถูกรักษาออกมา ผมก็กลายเป็นคนที่กลัวแมลงสาบ ความสะอาดในที่ที่ผมจะอยู่จึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด และคนที่ดูแลผมอย่างใกล้ชิดก็มีเพียงแค่วาชิตและพันรอบที่รู้

“พวุงนี่คุณเทียบพาอยากให้คุณเห็นอไปพบครับ” พันรอบพูด

“ไม่ไป!” ผมก้าวออกมาจากรถหลังจากก้มมองนาฬิกาข้อมือ ป่านนี้นายคงหลับไปแล้ว เห็นบ่นว่าเหนื่อยและไม่สบายก็น่าจะพักผ่อน “งานที่ชลบุรีให้ราชิตไปดูแลด้วย พวุงนี่ฉันจะอยู่กับนาย”

“แต่...” พันรอบพยายามจะท้วง

“อย่าทำให้ฉันหงุดหงิด ช่วงนี้ฉันอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ไม่อยาก
ฆ่าใคร” ผมก้าวเดินไปข้างหน้าหมายจะขึ้นไปหานายบนห้อง ยังไง
วันนี้ผมก็ต้องได้นอนกอดนาย ถึงจะไม่ได้ทำอะไรที่อยากทำ แต่อย่าง
น้อยได้นอนกอดก็ยังดี

แต่จังหวะที่ผมกำลังจะก้าวมายืนอยู่หน้าประตูลิฟต์ พันรบก
วิ่งเข้ามาขวางเอาไว้ “คุณเห็นอกำลังไว้ใจนาย..เอ่อ...คุณนายมากไป
นะครับ เราไม่รู้ว่าคุณนายเป็นคนยังไง”

“แกไปสืบประวัตินายมาดีแล้วไม่ใช่หรอ!!” ผมใช้มือผลัก
ร่างกายของพันรบกกระแทกเข้ากับประตูลิฟต์ที่ยังไม่เปิด ผมกำคอเสื้อ
ของพันรบกเอาไว้แน่นด้วยความโกรธ ทำไมต้องมีคนมาขัดใจผมเวลา
นี้ด้วย และมันต้องไม่ใช่เรื่องของนาย

“ขอเวลาผมแน่ใจหน่อยครับ หลักฐานยังไม่เพียงพอ มันอาจ
ผิดพลาดในบางเรื่อง”

“ฉันจะหาหลักฐานที่เหลือเอง” ผมเหวี่ยงพันรบกออกไปจาก
ประตูลิฟต์ เมื่อบานประตูลิฟต์เปิดออก ผมจึงก้าวเข้าไปด้านใน

“แต่มันเสี่ยงเกินไปหากคุณนายเป็นคนของศัตรูนะครับ”

“เรื่องนั้นฉันจะตัดสินใจเอง ออกไป!!” ผมผลักออกคนที่ยืน
ขวางประตูลิฟต์อีกครั้ง หากไม่ใช่เพราะเป็นคนที่สนิทและรู้ใจที่สุด นี
คงเป็นงานสุดท้ายที่พันรบกได้ทำ อาจไม่ถึงกับฆ่าทิ้งแต่ผมก็ไม่

อยากจะได้เห็นหน้าคนที่ทำให้หงุดหงิด ยกเว้นเสียแต่นายที่จะทำให้ผมหงุดหงิดแค่ไหนก็ได้

ผมเปิดประตูเข้ามาในห้องของนายโดยง่าย นายไม่ได้ล็อกห้อง เมื่อเข้ามาด้านในแสงไฟที่โต๊ะทำงานก็ทำให้ผมเห็นว่านายยังไม่นอน เขาอยู่บนโต๊ะทำงานและกำลังพลิกเอกสารไปมาอย่างตั้งใจ

“ทำไมยังไม่นอน” ผมเอ่ยถามเมื่อเดินเข้าไปใกล้ นายอยู่ในชุดนอนแขนสั้นขาวสีกรม เขาไม่มีที่ท่าสนใจผมที่เข้ามาใหม่เสียด้วยซ้ำ ใบหน้าของนายหันมามองผมเล็กน้อยแล้วจึงปิดแฟ้มเอกสารตรงหน้า นายปิดไฟและเดินตรงไปยังห้องนอนที่เปิดไฟสลัวเอาไว้

ผมยังยืนอยู่ที่เดิมด้วยความรู้สึกสงสัย นายไม่ตอบคำถามและดูเหมือนจะโกรธอะไรผมบางอย่าง นี่ผมทำอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือ เมื่อไม่รู้ผมก็เดินตามนายเข้าไปในห้อง มองเห็นว่านายนอนลงบนที่นอนฝั่งซ้ายและเว้นฝั่งขวาเอาไว้ให้กับผม

“ผมเหนื่อยและผมเพลียมาก ถ้าเหนือจะนอนก็นอนนะ อย่ากวนผม!” คนที่ล้มตัวนอนไปแล้วพลิกตัวนอนหันหลังให้กับผม ทำไมผมรู้สึกว่าการพูดของนายมันเหมือนกับการงอน แต่นายงอนผมเรื่องอะไร ผมไม่ได้อยู่ห้องเสียหน่อย ไม่ได้กวนใจอะไรด้วย

“นายโกรธเหนือหรือ!” ผมเอ่ยถาม และค่อย ๆ ทิ้งตัวลงไปบนที่นอนอย่างเบาที่สุด ความรู้สึกคือกลัวว่านายจะหงุดหงิด แต่ทำไมผมต้องกลัวกัน..ปกติผมไม่เคยกลัวใคร

คนที่นอนตะแคงหันหลังให้กับผมไม่ตอบคำถาม ทำเหมือนว่าจะหลับไปแล้ว แต่ผมแน่ใจว่านายยังไม่หลับ ผมเองก็ไม่ว่าจะทำยังไงกับปัญหานี้ ตอนที่เคยมีภรรยา.. เธอไม่เคยโกรธหรืออนผมไม่ว่าจะใครก็ต้องทำตามใจของผมทั้งนั้น จะมีก็แต่นายที่กำลังทำให้ผมต้องใช้ความคิดอย่างหนักเพื่อไต่ร่องเรื่องนี้

“นายรอเหนือ ก็เลยยังไม่ได้นอนหรือ?” ผมคิดว่าน่าจะเป็นเรื่องนี้ จากที่พยายามใช้ความคิดแบบสุด ๆ แล้ว เพราะเมื่อผมเข้ามาในห้องนายก็ปิดแฟ้มเอกสารและตรงเข้ามาที่ห้องนอนเลย ไม่น่าจะเป็นเรื่องอื่นไปได้

คนที่นอนตะแคงหันหลังก็ยังไม่ตอบ แต่ในห้องนี้เหมือนแอร์จะเสียอย่างที่นายบอกเอาไว้ ผมรู้สึกร้อนจึงถอดเสื้อผ้าที่สวมใส่ โดยปกติผมเป็นคนนอนไม่ใส่เสื้อผ้าอยู่แล้ว ถอดเสร็จผมก็ล้มตัวนอนข้างกายของนาย และใช้วงแขนข้างหนึ่งค่อย ๆ กอดรอบลำตัวของนายเอาไว้ช้า ๆ

“เหนือ! ผมขอนอนเถอะ” เสียงขุ่น ๆ ตอบกลับมา มันทำให้ผมค่อย ๆ คลายอ้อมแขนออกในที่สุด แต่มันเลื่อนไปที่หน้าผากของนายเพื่อสัมผัสผิวที่ร้อนไหม นายก็ไม่ได้ขัดขืนอะไร

“กินยาแล้วใช่ไหม” ผมถาม

“อืม...”

นายตอบเพียงสั้น ๆ จนผมไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรต่อใหม่
ทำไมนายต้องทำให้ผมรู้สึกอะไรแปลก ๆ แบบนี้ ปกติผมเองก็เป็นคน
ที่ชอบตอบคำถามใครต่อใครสั้น ๆ แต่ได้ใจความ แน่แน่นอนว่าเมื่อนาย
ตอบกลับมาว่า ‘อืม’ มันก็เป็นความเข้าใจได้ดีที่สุด แต่ทำไม
ความรู้สึกมันเหมือนมีอะไรบางอย่างกั้นอยู่

-----นาย-----

ผมกำลังนอนหลับให้กับเหนือที่เพิ่งกลับเข้ามาใน
ห้อง เวลาที่เขากลับเข้ามาก่อนเที่ยงคืนจริง ๆ อย่างที่ปากบอก
แต่เขาไม่ได้รู้เลยว่าผมเหนื่อยมากที่ต้องรอเขา หากออกไปแล้วไม่
กลับมาผมก็ไม่ต้องถ่างตานั่งรอเขา แต่นี่ต้องมานั่งรอคนที่บอกว่าจะ
กลับมา

“เมื่อไหร่” คนที่เอามืออังที่หน้าผากของผมเอ่ยถาม ผมถอน
หายใจออกมาเล็กน้อยและไม่ได้พูดตอบอะไร พยายามหลับตานอน
แต่ไม่รู้ทำไมมันไม่หลับ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ผมมองจะแยะ มองจนคิด
อยากจะดำใจมาเพียที่บอกว่าจะกลับมา ทำให้ผมล็อกห้องไม่ได้

มือที่อังหน้าผากของผมในตอนแรกเปลี่ยนมานวดที่บ่าของผม
เบา ๆ มันทำให้ผมลืมตาในความมืดสลัว มาเพียนวดให้คนอื่นเป็น
ด้วยเหรอ หากผมไม่รู้จากใจว่าเหนือเป็นมาเพียผมก็คงไม่เชื่อ

ท่าทางที่เขาอยู่กับผมก็ดูเป็นคนทั่วไป แต่เมื่อเปรียบเทียบกับเวลาที่พูดกับลูกน้อง หรือสายตาที่มองราวกับการออกคำสั่งที่ไม่มีเสียง ผมก็รู้สึกว่ามันมีความแตกต่างอย่างกับหน้ามือเป็นหลังเท้าเลยทีเดียว

“ผมไม่เมื่อย ผมอยากนอน..แฮ้ย!!!” ผมร้องเสียงหลงเมื่อพลิกตัวกลับมาและพบว่าร่างกายของเหนื่อเป็ลือยเปล่า ไม่หลงเหลือเสื้อผ้าติดตัวแม้แต่ชิ้นเดียว อย่างบอกนะว่าที่หนาว ๆ ต้องการจะงาบผมต่อ ผมไม่ไหวนะ! และร่างกายของผมมันก็เหมือนจะรู้ เพราะมันติดตัวหนีจนแทบจะตกจากเตียง

“ตกใจอะไร” เหนื่อถามผมหน้าตาเฉย ยังมีหน้ามาถามว่าตกใจอะไรอีก ถ้าไม่ใช่ไอ้ผู้ชายตัวใหญ่ ๆ ที่นอนแก้ผ้าอยู่

“จะแก้ผ้าทำไม ผมไม่ไหวนะ...เหนื่อต้องให้ผมได้พักบ้าง ผมไม่ใช่เครื่องจักรที่ใช้ระบายอารมณ์นะ!!” ผมต่อว่า แต่คนที่อยู่ตรงหน้าของผมเพียงก้มมองตัวเองเล็กน้อย หลังจากนั้นเขาก็เงยหน้าสบตากับผมด้วยใบหน้าราบเรียบ

“เหนื่อไม่ชอบนอนใส่เสื้อผ้า”

“....!!”

“และห้องนี้ก็ร้อนมาก ใส่เสื้อผ่านอนไม่ไหวหรอก”

ผมมองร่างกายของเหนื่อโดยไม่มองลงต่ำไปกว่าหน้าอก ยอมรับว่าห้องของผมแอร์มันเสีย ความเย็นที่มียังมีเพียงแค่พัดลมเท่านั้นที่ช่วยได้ แต่สำหรับผมมันก็ไม่ถึงกับร้อนนะ ใต้ใบหน้าของมา

เพียงเอาแต่ใจก็เดาอารมณ์ยากจริง จะเดาว่าเอาแต่ใจโกหกเพราะ
อยากเอาผม หรือร้อนจริง ๆ เลยต้องถอดเสื้อกันแน่

“งั้นไปอาบน้ำ ผมจะเอาพัดลมมาตั้งให้” ผมส่งปลากลุกออก
จากเตียง ตอนนี้ผมทั้งง่วงทั้งหงุดหงิด ชีวิตนี้ไม่เคยรู้สึกว่าการ
อะไรยากเท่าจัดการกับเจ้ามาเพียงเอาแต่ใจนี้

จะว่าไปคนที่ผมคิดว่าเอาแต่ใจก็ยอมที่จะลุกออกจากเตียงไป
อาบน้ำนะ เดินเข้าห้องน้ำไปโดยที่ไม่ปิดประตู หลังจากนั้นผมก็ได้ยิน
เสียงเปิดฝักบัว เห็นดังนั้นแล้วผมก็ออกไปนอกห้องเพื่อที่จะหาพัดลม
ให้กับเหนือ

แต่จังหวะที่กำลังจะยกพัดลมเข้ามาในห้อง พันรบกก็เปิดประตู
เข้ามาอย่างเบาที่สุด หากผมนอนอยู่ในห้องก็คงไม่รู้ว่าใครเข้ามาแน่
ราวกับนินจา!! แต่ให้มันได้อย่างนี้..ตอนนี้ห้องของผมกลายเป็นห้อง
สาธารณะที่ใครต่อใครจะเปิดเข้ามาก็ได้

“ผมคิดว่าคุณไม่ควรจะเข้ามาในห้องของคนอื่นโดยไม่ได้รับ
อนุญาตนะครับ” ผมพูดกับผู้ชายตัวสูงที่ยืนประจันหน้ากับผม เขา
เท้าเอวพลางเดินอย่างสามขุมเข้ามาหาผม ใจเดินเข้ามานะไม่เท่าไร
แต่เสื้อที่มันเปิดออกจนเห็นปิ่นเนี่ยทำเอาผมตัวแข็งทื่อ “เอ๋ม.. ผม
หมายถึง ถ้าคุณเป็นห่วงความปลอดภัยของเหนือ อะ..ของคุณเหนือ
คุณก็ควรเฝ้าหน้าห้อง ก็พอนะครับ”

“.....” เจียบ เอาแต่มองหน้าผม

พันรอบเป็นผู้ชายที่ตัวสูงพอ ๆ กับเหนือ ร่างกายของเขาดูแข็งแรงด้วยปากกว้างและปีกบิน แต่ผิวเข้มเป็นสีแทนยิ่งเสริมให้พันรอบดูเป็นผู้ชายที่น่ากลัวขึ้น ขนาดผมเป็นผู้ชายคนหนึ่งยังรู้สึกว่ามันมีเส้นบาง ๆ กั้นระหว่างผู้ชายหน้าเหลี่ยมกับโจร

“แต่จะว่าไป ดูแลในห้องเลยก็ได้ ผมเอาพัคดลไปให้คุณเหนือก่อนนะ” ผมรู้สึกที่ไม่มีประโยชน์ที่จะคุยกับพันรอบ คงมีแค่เหนือที่น่าจะคุยกับเขารู้เรื่อง

บทที่ 15 ไม่ว่าง!! เอากับเมียอยู่!!

-----นาย-----

ผมยกพัสดุเข้ามาในห้องและจัดการเปิดพัสดุ ตั้งพัสดุไว้ในตำแหน่งที่เนียนนอน หันมองนาฬิกาตอนนี้ก็เที่ยงคืนแล้ว พู่วุ่นนี้ผมต้องตื่นไปทำงานไม่ทันแน่ แต่คิดแล้วก็อ่อนใจ..ไม่มีประโยชน์ที่ผมจะคิด เมื่อเรื่องปัญหาที่ถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายถูกเหนือจัดการไปแล้ว

คนที่อาบน้ำอยู่ในห้องน้ำออกมาพร้อมกับผ้าเช็ดตัวสีกรมของ ผม สีกรมเป็นสีโปรดของผม เดิมทีแม่ชอบซื้อเสื้อผ้าสีกรมและสีดำให้กับผมเพราะคิดว่าลูกเป็นผู้ชายเต็มตัว แต่เมื่อแม่รู้ว่าลูกมีแฟนเป็นผู้ชายก็เลิกซื้อเสื้อผ้าสีดำ แต่แม่บอกว่าผมเหมาะกับสีกรม ตัวผมก็เลยใช้ของทุกอย่างที่ค่อนข้างจะเป็นสีนี้ทั้งหมด

“ผมคิดว่ามันเย็นขึ้นนะ” ผมชี้มือไปทางที่นอนซึ่งพัดลมจ่อไปแบบเต็ม ๆ หลังจากนั้นผมก็เดินไปนอนบนที่นอนของตัวเองโดยพยายามมองร่างกายของเหนือให้น้อยที่สุด

ผู้ชายอะไรแก่ผ้าต่อหน้าคนอื่น ไม่รู้สึกอายบ้างเลย!!

หลังจากที่ผมล้มตัวลงนอน เหนือก็มานอนในที่ของตัวเอง นี่ผมจะได้นอนจริง ๆ แล้วสินะ แล้วผมก็หลับตานอนโดยที่ไม่สนใจและคิดอยู่ในหัวว่าไม่มีคนข้างกายนอนอยู่ด้วย ผมกำลังนอนคนเดียว

แต่!! ผมนอนไม่หลับ

ทั้งที่เหนือไม่ได้กวนใจอะไรผมเลยนะ เขานอนนิ่ง ๆ ไม่พูดและไม่กวนอะไรผมเลย แต่มันกลับทำให้ผมนอนไม่หลับ นี่ก็ตลกมากแล้วแต่ทำไมนอนไม่หลับกัน

“เฮ้อ....” ผมถอนหายใจออกมาแรง ๆ พร้อมกับลืมตาขึ้นและหันไปมองคนข้างกายก็พบว่าเขากำลังนอนตะแคงมองหน้าผมอยู่ เหนือใช้แขนยันกับหมอนและใช้มือค้ำหัวตัวเองเอาไว้ นี่หรือเปล่าที่ทำให้ผมนอนไม่หลับ ก็มีสายตาคงกำลังจ้องมองผมอยู่

ผมได้กับแซมแรก ๆ ก็ไม่ยกเห็นว่าแซมจะดูมีความรู้สักอ่าลัย อารมณ์กับผมขนาดนี้ นี่มันดูมากเกินกว่าคนปกติอีกนะ ใครมันจะไปชินกับชีวิตแบบนี้ได้

ในที่สุดผมก็คิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง นั่นคือการขยับร่างกายเข้าไปหาเหนือก่อนที่จะสวมกอดร่างกายของเขาเอาไว้ ผม

ผลักดันวีให้เขานอนราบและผมก็นอนหนุนที่อกของเขาไว้ ความรู้สึกนี้เองที่ทำให้ผมรู้สึกว่าจะนอนหลับสบาย ไม่มีสายตาจับจ้อง ส่วนเหนือก็เงียบและใช้วงแขนกอดผมเอาไว้

“อย่ากวนผมนะ ผมอยากนอนจริง ๆ” ผมพูดขูโดยที่ไม่รู้ว่าคนที่ผมกำลังกอดเขาจะทำตามไหม แต่ที่แน่ใจที่สุดคือผมรู้สึกว่ามีผมกำลังจะเคลิ้มหลับในช่วงเวลาอันสั้น และในที่สุดผมก็หลับไป

เป็นการนอนหลับที่แสนจะมีความสุขและรู้สึกว่าจะหลับสบายที่สุดเท่าที่เคยนอนหลับมา เหมือนที่ผมเคยนอนแบบนี้กับใครสักคนมาก่อน จะว่าเคยนอนกอดแบบนี้กับแซมมาก่อนก็ไม่แน่ แซมไม่ชอบนอนกอด เราต่างคนต่างนอน แต่กับเหนือมันยากที่จะทำความเข้าใจ ผมชอบในอ้อมกอดแบบนี้

“อืม อ๊ะส์!” เสียงครางต่ำในลำคอของใครบางคนดังเข้ามาในหัวของผม มันเหมือนกึ่งหลับกึ่งตื่น จะว่าความฝันก็ไม่ใช่อะไร แต่จะว่าความจริงก็ไม่เชิง “อ๊าส์~ นาย..อ๊าส์~ อย่าทำแบบนี้”

ผมลืมตาตื่นและพบว่ามือของตัวเองกำลังรูดไปตามความยาวของแกนกายที่แข็งราวกับท่อนไม้ แต่เมื่อผมจะชักมือหนีเหนือก็จับมือของผมเอาไว้ไม่ให้ออกจากแกนกายของเขา

“นายจะทิ้งไปแบบนี้ไม่ได้นะ นายปลุกมันตื่นแล้ว” เหนือพูดด้วยใบหน้าที่ทรมาน สายตาของเขาแวววอนขอร้องผมอย่างเห็นได้ชัด นี่ผมนอนละเมอและรูดไปกับน้องชายของเขาอย่างนั้นหรือ ผมเป็นคนแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

ผมก็ยังนั่งอยู่แบบนี้ด้วยความคิด มือของเหนือพยายามจับมือของผมให้รูดไปตามความยาวของเขาต่อไป แต่ผมไม่ได้ทำตาม เพราะคิดว่าเขาจะต้องเป็นคนเอามือของผมไปทำแฉะ

“เหนือไม่ได้กังวลอะไรนายเลยนะ เหนือนอนนิ่ง ๆ นายก็มาปลุกมันให้ตื่น นายต้องรับผิดชอบมันนะ” เขาจับมือของผมรูดเร็วขึ้น

ใบหน้าที่ของไอ้มาเพียงจอมเอาแต่ใจดูทรมานมาก มากจนทำให้ผมที่ตื่นจากอาการง่วงเสียประกบปากจูบกับเขา มือก็ชักรูดไปตามความยาวของแกนกายที่พองตัวเต็มที่โดยไม่ต้องมีการชักนำของเหนือ

เราจูบกันอย่างหนักหน่วงแลกกลิ่นกันอย่างดุเดือด ทำให้ผมรู้ว่าเหนือต้องการมาก แต่เหมือนกับว่าเขาพยายามกดอารมณ์ของตัวเองเอาไว้รอให้ผมตื่น

“เข้านี้ผมมีประชุมที่บริษัทนะ” ผมพูดขิดริมฝีปากโดยที่มือยังทำงาน ผมรู้ว่าเขาต้องการมากและผมคงหยุดลงไม่ได้ มันคงเป็นการทรมานเหนือมากเกินไป

“เราต้องรีบใช้ไหม”

“ผมจะช่วยเหนือเอง” ผมลดตัวไปที่แก่นกายซึ่งมือของผมกำลังทำงาน ไม่รู้ว่าตอนนี้กี่โมงแล้ว แต่ผมสามารถช่วยเหนือได้

เมื่อลงมาอยู่ที่แก่นกายซึ่งพองตัวอย่างเต็มที่ผมก็ใช้ปลายลิ้นแตะลงที่ปลายหัวบานที่ชุ่มไปด้วยน้ำหล่อลื่น ใช้ลิ้นเลียจากโคนขึ้นไปถึงส่วนหัวและอมเอาไว้ ผมเงยหน้ามองเหนือก็พบว่าเขากำลังพอใจอย่างมาก

แผล็บ! แผล็บ!!

“อรั๊าส~ ซี้ดส์~...อืม!!” ผมทั้งคู่ตึงตึงเลียสลับกันไปอย่างเมามัน เสียงของการทำรักด้วยปากและเสียงครางต่ำของเหนือดูได้อารมณ์มาก

บ๊วฟ! อึก!!

เสียงของการโอบอ้อมและการกระแทกความเป็นชายเข้ามาในโพรงปากด้วยการกระทำของเหนือ เขาเสียวซ่าจนคุมตัวเองไม่ได้ เขาพยายามลูบและกดหัวของผมให้ลงลึกไปกับความเป็นชายของเขา มันกำลังปลดปล่อยความดิบเถื่อนในตัวของเหนือออกมาอย่างช้า ๆ ตัวตนของเขาที่ผมรู้ว่ามันดิบเถื่อนและเร่าร้อนแค่ไหน

“อืม อรั๊าส!! อ๊ะ!”

เสียงครางต่ำของเหนือดังอย่างน่าพอใจ มันทำให้ผมรู้ว่าเหนือกำลังจะเสร็จสมในไม่ช้า แต่ในขณะที่กำลังเร่งความเร็วของการ

ใช้ปากเพื่อให้เนื้อได้ถึงจุดหมาย ร่างกายของผมนั้นก็ถูกกระชากออกอย่างแรงจนไปนอนหงายบนที่นอน

จะบอกว่าตกใจมันก็ใช่ แต่จะบอกว่าเนื้อทำรุนแรงแบบนี้เสมอเมื่อเอากันก็เป็นเรื่องปกติ หลังจากที่หลังของผมนอนราบกับที่นอน เนื้อก็ตามลงมาครอบครองที่แก่นกายของผม เขากระชากกางเกงตัวหลวมที่ผมสวมใส่ไปกองตรงหัวเข้า จากนั้นเขาก็ใช้ปากได้รูปสวยรูปดีไปตามความเป็นชายและเลี่ยมมันอย่างแรง มันทำให้ผมห่อตัวและรู้สึกว่าจะขาดกับแรงดูดนั้น

“ฮัส เนื้อ..ฮัส! ผมมีประชุมนะ” ผมพยายามบอกแทรกความเสียวซ่าที่เนื้อกำลังมอบให้ รู้สึกว่ายิ่งเขารุนแรงมากเท่าไรผมก็ยิ่งเสียวมากเท่านั้น ผมกลายเป็นคนดิ้นรนชอบความรุนแรงไปตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ

“เลื่อนประชุมไปก่อน” ผมถูกยกขาขึ้นและแยกกว้าง แต่เนื้อละริมฝีปากออกจากดุนเนื้อของผมเพียงแค่อบ หลังจากนั้นเขาก็ดูดเลี่ยมมันอย่างเอาเป็นเอาตาย

ไม่เพียงแค่ดุนเนื้อแต่มันยังรวมไปถึงพวงไขและช่องทางด้านหลังที่เขาแยกขาของผมกว้างและใช้ลิ้นดุนดัน ยิ่งลิ้นของเนื้อพยายามจะแยงเข้าไปในช่องทางมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้ผมเสียว มือของเขาก็ชกสอดกับแก่นกายของผมสลับไปมา นี่เป็นการปลุกให้ตื่นในเช้าวันใหม่ที่ตื่นตื่นมาก

“อริส~ เสียว..เหนื่อ อ๊ะส์!!” ผมได้แต่ครางออกมาอย่างไม่อาจเก็บเสียงตัวเองได้ ร่างกายได้พักเต็มที่แล้วแต่คิดว่าเหนื่อก็คงจะใช้งานมันอย่างเต็มที่คุ้มกับเวลาพักแน่นอนแล้ว

เหนื่อจับร่างกายของผมพลิกนอนคว่ำอย่างแรง และผมก็จำยอมทำตามเขาด้วยความเต็มใจโค้งโค้งรอรับความเป็นชายที่ผมก็ต้องการอย่างเปี่ยมล้น ความกระสันต้องการทำให้ผมปรารถนาต้องการให้แก่นกายของเขาเข้ามาในตัวผมสักที

“อึก! อ๊าส์!!!” แก่นกายสอดแทรกเข้ามาในช่องทางด้านหลังอย่างเต็มลำ ถึงมันจะเคยเข้ามาหลายครั้งแต่ผมก็ต้องยอมรับว่ามันไม่คุ้มชิน มันทั้งคับแน่นและเต็มไปด้วยความเสียวเมื่อถูกซักเข้าออกในทันทีโดยไม่รอให้คุ้มชิน

“อึก! อึม~ อริส~ เสียว..อริส~ แรง ๆ เหนื่อ” ผมเรียกร้องความดิบเถื่อนจากเหนื่อเสียวอย่างนั้น ผมรู้สึกเพียงแค่ว่าผมต้องการยิ่งเขากระแทกเข้ามาแบบเร้าร้อนและดิบเถื่อนเท่าไรของมันยิ่งถึงใจมากเท่านั้น

เหนื่อเหมือนจะชอบใจที่ผมเรียกร้องความรุนแรงจากเขาร่างกายของผมถูกมือของเหนื่อกดไปที่หลังให้ออกต่ำลง จากนั้นก็ยกสะโพกของผมให้ลอยเด่นนกดกระแทกเข้าหา มันแรงและลึกจนจุก แต่มันก็ถึงใจมากในความดิบเถื่อนนี้

ครืด!! ครืด!!

ระหว่างที่ผมกำลังเฝ้ามันกับการกระทุ้งกระแทกอย่างรุนแรง และดิบเถื่อนของเหนื่อ สายเรียกเข้าโทรศัพท์ของเหนื่อก็ดังขึ้น ผมหันไปมองเหนื่อเล็กน้อยแต่พบว่าเขาไม่ได้สนใจเลย โทรศัพท์มันวางอยู่ตรงหน้าของผมพอดี

“ฮัส! เหนื่อ โทรศัพท์ ฮัส~”

“กดรับสายสิ ฮัส!!” เหนื่อพูดเสียงต่ำพร้อมกับการกดกระแทกเข้ามาในกายของผม แต่จะให้ผมกดรับสายได้ยังไง เมื่อในห้องเต็มไปด้วยเสียงครางของเหนื่อและผม และไหนจะเสียงของการสวบแคว หน้าชาติกับเนื้อแกำกั้นที่ไม่มียั้งแรงของเหนื่อ

แต่ในที่สุดผมก็กดรับเพราะเหนื่อตะคอกเสียงดัง “กดรับสาย!!”

ผมกดรับสายและเปิดสปีคเกอร์โฟน หลังจากนั้นก็โยนโทรศัพท์ไปด้านข้าง ผมเอาหน้าตัวเองกดกับหมอนเพื่อไม่ให้เสียงของตัวเองเล็ดลอดออกมาได้น้อยที่สุด

แต่เหนื่อกลับบ้าคลั่งสาดเอาวกระแทกเข้ามาในกายของผมอย่างไม่ยั้งและแรงมากกว่าเดิม เสียงเนื้อกระทบเนื้อดังไปทั่ว

(“เหนื่อ ฮัลโหล! เหนื่อ! แม่บอกพันรบว่าให้มาหาแม่ไง”)

“อืม..ฮะส์ ๆ อร๊าส~” ผมเก็บเสียงของตัวเองอยู่ในหมอนพร้อมกับหูที่ผึ้งเต็มที่ คนที่โทรเข้ามาคือแม่ของเหนื่อ แต่เขาไม่ได้สนใจแม่เลย ผมจึงเป็นฝ่ายหันไปมองหน้าเหนื่อเพื่อเตือน ใครเลยจะ

รู้ว่าเขาจะสาดเอวกระแทกเข้ามาหนักกว่าเดิมจนผมครางออกมา
“อริ๊ส!! อริ๊ส!! อ๊ก! อ๊ะ!”

“ไม่ว่าง!! เขากับเมียอยู่!!”

บทที่ 16 เมียฉัน..ห้ามใครยุ่ง!!

-----นาย-----

“ไม่ว่าง เอา กับ เมีย อยู่!!”

“...!!!” ผมตาโตหูฟังทำอะไรไม่ถูก ร่างกายเหมือนถูกสตอปให้ตายไปแล้วตอนนี้ กว่าจะได้สติก็เมื่อได้ยินเสียงกรีดจากคนในสาย และแรงกระชากที่เหนือจับพลิกให้ผมนอนหงายและแยกขากว้าง

“ถ้าแม่ไม่อยากฟังผมเอา กับ เมีย ก็กดวางสายไป” เหนือพูดโดยที่สายตาจับจ้องมาทางผม สองมือของเขาจับมือของผมที่พยายามปิดปากของตัวเองเอาไว้ เขาจับรั้งทั้งสองมือและสาดเอวกระแทกเข้ามาอย่างไม่ยั้ง

“อ้อร่าส !! อ๊ะส!!” ผมพยายามกัดริมฝีปากของตัวเองอย่างถึงที่สุดแล้ว เหมือนว่าหากผมยังเก็บเสียงเหนือก็จะยิ่งรุนแรงขึ้น รวากับ

เขาต้องการให้แม่ได้ยินเสียงยังงั้นอย่างนั้น ร่างกายของผมถูกสาด
กระแทกจนหัวสิ้นหัวคลอนไปหมด

ทำยที่สุดแม่ของเห็อกก็ยอมกดวางสาย เห็อกอดตัวลงมาจูบ
ผมและสาดเลวกระแทกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ผมเองก็เสียวจนต้อง
กอดร่างกายของเขาเอาไว้แน่น ยกสะโพกให้เขาได้สาดกระแทกเข้า
มา

“อ๊าส์~ เมียชอบแบบรุนแรงเหรออ” เห็อกถามชิตริมฝีปาก ผม
หันหน้าหนีและไม่ตอบคำถาม

แต่ยังไม่ตอบเห็อกก็ยิงสาดแรงกระแทกเข้ามาแรงขึ้น และแรง
ขึ้นเรื่อย ๆ “อ๊าส์!! ชอบ อ๊ะส์!!” ในที่สุดผมก็ต้องตอบออกไป
ไม่อย่างนั้นเห็อกคงกระแทกผมจนตายแน่

“อ๊าส์!! เห็อกก็ชอบนะ เมีย” เห็อกเ้มริมฝีปากจนเป็น
เส้นตรงก่อนจะสาดกระแทกเข้ามาอย่างมายั้ง

ต๊ับ! ต๊ับ! ต๊ับ!

“อ๊าส์ ๆ อ๊ก!”

“มันหัวอะไรขนาดนี้วะ” สะโพกของเห็อกสาดกระแทกเข้ามา
ในตัวของผมจนแทบจะลืมหายใจ หัวสมองของผมเบลออกไปหมด
หลงเหลือแค่ความเมามันเท่านั้น ร่างกายถูกสาดกระแทกอย่างเอา
เป็นเอาตายรองรับการปลดปล่อย จากชายที่เรียกผมว่า ‘เมีย’

ผมเห็นรอยยิ้มร้าย ๆ ของเหนือพร้อมกับแรงกระแทก เอวที่
สวบกระแทกเข้ามาราวกับพายุก “อึก ๆ เหนือ..อริ๊วส์~ อ๊ะ! ...อริ๊วส์!!!”
แต่ผมรู้สึกว่าจะทนต่อไปไม่ไหว มันจะขาดใจ ในที่สุดผมก็
ปลดปล่อยน้ำรักรออกมา สาดใส่หน้าท้องของเหนือที่กำลังก้มเข้ามา
จูบผม

เขาเองก็กำลังจะถึงจุดหมายเพราะร่างกายโหมกระหน่ำสาด
กระแทก จากนั้นในที่สุดร่างกายของเหนือก็ฉีกพ่นน้ำรักรเข้ามาใน
ร่างกายของผม เขาไม่ได้ใส่ถุงยางอีกแล้ว ถึงมันจะไม่ใช่ครั้งแรกแต่
มักจะนึกได้หลังจากที่เอาเสร็จทุกที เขาก็ไม่ใช่คนที่สนิทสนมจนไม่
ป้องกันนี่

“เป็นไงบ้าง” เหนือถามพร้อมกับแรงหอมและดูดิริมฝีปากของผม
ผมผลัดเหนือออกและถดถอยร่างกายเอาความเป็นชายของเขา
ออกไป รู้สึกเสียววูบพร้อมกับความโล่งที่มันออกไปจากตัว

“พูดอะไรกับแม่ตัวเองรู้ตัวหรือเปล่า” ผมถามพร้อมกับก้าวลง
จากเตียง รู้สึกเจ็บหน่วงที่ช่องทางหลังทั้งที่มันน่าจะชินได้แล้ว สองขา
ก็รู้สึกเกร็ง ๆ เพราะถูกแยกกว้างและกดเป็นเวลานาน เหมือนมันจะ
ชินแต่ก็ไม่ชินสักที

“คนเป็นลูกทำแบบนี้กับแม่ได้หรือ เหนือเอากับผมให้แม่
ฟังเนี่ยนะ!!” ผมถามอีกครั้งเมื่อเห็นว่าคนฟังเอาแต่เงียบ ด้วยผมถูก
เลี้ยงดูมาอย่างดีในเรื่องครอบครัว แม้ว่าผมจะเป็นชายรักชายแต่ก็ไม่

เคยทำร้ายจิตใจแม่แบบนี้ คนเป็นแม่จะรู้สึกแบบไหนที่ลูกเอากับคนอื่นให้ฟัง

“ไปอาบน้ำเถอะ ถ้ายังอยากจะไปประชุม” เหนือไม่ตอบในสิ่งที่ผมต้องการ แต่สายตาของเขามองมาที่กางเกงของผมซึ่งรูดลงไปอยู่ที่ข้อเท้า เสื้อนอนก็ปกปิดตัวของตัวเองได้ไม่มาก

“เหนือ ผมคิดว่า...”

“ต่ออีกรอบก็ได้นะ” เหนือทำท่าจะลงจากเตียงเข้ามาหาผม

“หยุด ๆ ผมไปอาบน้ำแล้ว” ผมรีบพูดและถอยตัวไปด้านหลังได้แต่ถอนหายใจและเดินเข้าห้องน้ำไป ซินยังยืนอยู่ต่อต้องถูกฟาดลงกับเตียงแน่ เรื่องที่เขาเรียกผมว่าเมียก็เลยไม่ได้พูด เมื่อผมเข้ามาในห้องน้ำก็คิดถึงกบประตูลงกลอนอย่างดี ด้วยแน่ใจว่าไอ้มาเฟียเอาแต่ใจต้องตามมาแน่ และมันก็เป็นเช่นนั้นเมื่อผมได้ยินเสียงลูกบิดประตู

แต่เสียงนั้นก็ดังเพียงแค่สองครั้ง หลังจากนั้นมันก็นิ่งไป ผมเปิดน้ำและแอบย่องมาเปิดประตูแง้มมอง สิ่งที่เห็นคือเหนือใส่เสื้อผ้าชุดเดิมและเดินออกไปจากห้องนอน ใบหน้าของเขาก็ราบเรียบไม่ได้แสดงความรู้สึกอะไร

“เขาโกรธหรือวะ จะไม่เอาปืนมายิงซะไหมเนี่ย” ผมพูดกับตัวเองอย่างอ่อนใจ “คิดผิดคิดถูกวะที่เข้าไปยุ่งกับเรื่องมาเฟีย รู้สึกชีวิตอยู่กับปลายกระบอกรบปืนยังไงก็ไม่รู้”

พูดกับตัวเองเพียงเท่านั้นผมก็จัดการอาบน้ำแต่งตัวเพื่อที่จะเตรียมออกไปทำงาน เมื่อออกมาจากห้องน้ำก็เห็นว่ามีการแพะและอาหารเข้าวางอยู่บนโต๊ะอาหาร จากที่จะออกไปทำงานเลยผมก็นั่งกินอาหารเช้าที่มีคนเตรียมเอาไว้ให้ ไม่มีลูกน้องหรือเหนือที่อยู่ในห้องทุกอย่างเงียบสงบจนแทบจะเป็นปกติ

แต่หลังจากอาหารเช้าที่ผมหยิบแฟ้มเอกสารและกระเป๋าโน้ตบุ๊กเตรียมที่จะไปทำงาน สิ่งที่ไม่ปกติก็เกิดขึ้น เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่หน้าห้อง ผมจำได้ว่าเขาเป็นลูกน้องของเหนือ แต่ที่ไม่เข้าใจคือทำไมเขาถึงไม่ไปกับเจ้านาย

“ผมชื่อราชิต คุณเหนือให้ผมมาคอยดูแลคุณนายครับ” ชายที่ผมกำลังมองหน้าพูดรายงานตัวเองให้ผมทราบ และแน่นอนว่าผมป็นหน้าไม่ถูกเลยกับคำว่าดูแล ผมอายุยี่สิบหกปีและมีภาระงานทำเป็นของตัวเองแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีใครมาดูแล “ขอกุญแจรถด้วยครับ”

“ไม่ต้อง ผมหมายถึงคุณไม่ต้องดูแลผม ผมดูแลตัวเองได้”

“ไม่ได้ครับ” ราชิตพูดเสียงราบเรียบใบหน้านิ่งเฉย นี่ไม่ว่าจะเจ้านายหรือลูกน้องคนไหนก็มีแค่หน้าเดียวทั้งหมดสินะ หน้าที่มีมันไร้อารมณ์

“แล้วเจ้านายคุณไปไหน ผมจะพูดกับเขาเองว่าไม่ต้องมีคนมาดูแลผม” ผมยังยืนกรานและไม่ส่งกุญแจรถให้กับคนที่อยู่ตรงหน้า

“ไม่ได้สั่งให้ผมแจ้งรายละเอียดครับ แค้ให้ดูแลเท่านั้น”

“จ้ะผมขอเบอร์คุณเหนือ”

“...!!”

“คือผมควรจะได้ความเป็นส่วนตัวกว่านี้หรือเปล่า ผมไม่โอเคที่จะมีคนมาตามติด แค่เจ้านายของคุณผมก็คิดว่ามากเกินไปแล้ว” ราวกับผมกำลังระบายอารมณ์ออกมา แต่ก็นั่นแหละมันเป็นไปตามนั้น แต่พูดออกไปขนาดนี้คนที่อยู่ตรงหน้าก็ดูจะไม่สนใจเหมือนเดิม “ยังไงผมก็ไม่มีทางเลือกใช่ไหม ยังไงคุณก็จะไม่ไปไหนอยู่ดีสินะ”

ผมยอมส่งกุญแจรถให้กับราชิตในที่สุด ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ได้ไปไหน ต้องยืนคุยกับคนหน้าตายุที่ไร้อารมณ์ต่อไป ราชิตทำหน้าที่ขับรถของผม เขาเพียงแต่ขับไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น ถ้ามองอะไรในเรื่องส่วนตัวของเหนือก็ไม่ตอบ เอาแต่เงียบ สรุปคือมีแค่เหนือคนเดียวเท่านั้นที่จะออกคำสั่งกับคนเหล่านี้ได้

เมื่อเดินทางมาถึงที่บริษัท ราชิตก็ทำหน้าที่ยื่นเฝือกที่ห้องทำงานผมไม่ยอมไปไหน ขนาดผมไปเข้าห้องน้ำเขาก็ยังตามไปเฝือกตลอดทั้งเช้าผมพยายามเฝือกมองว่าเขาจะไปเข้าห้องน้ำบ้างไหม แต่ไม่เลย น้ำก็ยังไมกิ้นด้วยซ้ำ

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

เสียงเคาะประตูห้องทำงานของผมดังขึ้น ราชิตที่ยืนอยู่ที่หน้าประตูเป็นผู้เปิด ลูกกวาดเดินเข้ามาในห้องและยิ้มให้ราชิตเล็กน้อย สองเท้าก้าวเดินเข้ามาหาผมอย่างเก้ ๆ กัง ๆ

“พี่นาย จะบอกพวกเราได้ว่าคุณคนนี้เขาเป็นใคร” ลูกกวาดเอาเอกสารของลูกค้ำมาวางตรงหน้าของผม หลังจากนั้นก็้มลงมากระซิบถาม แต่ก็คงไม่ต้องกระซิบเพราะตอนนี้ราชิตเดินมายืนชิดที่โต๊ะทำงานของผมแล้ว

“ทำงานไปเถอะน่า อย่าสนใจเลย” ผมพูดอย่างขอไปที ไม่รู้จะตอบยังงี้ว่ามีมาเพื่อที่ตัวเองไปเอาด้วยส่งองค์กรักษ์มาพิทักษ์กายตามเป็นเงาตามตัวเลย

“โอเคค่ะ อืม...อีกหนึ่งชั่วโมงเลขาของคุณพยัคค์แจ้งว่าจะเข้ามาหาพี่นายนะคะ” ผมเงยหน้ามองผู้ช่วย และพยักหน้าเล็กน้อยเป็นการเข้าใจ แต่ในจังหวะนั้นสายตาของผมก็เห็นว่าสีหน้าของราชิตที่ราบเรียบแปรเปลี่ยนเป็นขมวดคิ้วยุ่ง หน้าตาเหมือนจะฆ่าผมกับลูกกวาดเลยล่ะ

“เดี๋ยวถ้าคุณพยัคค์มาโทรตามพี่เลยละกัน” ผมส่งเอกสารคืนให้กับลูกกวาด “ออกไปทำงานเถอะลูกกวาด”

“ค่ะ” ลูกกวาดเดินออกไปจากห้อง

หลังจากที่ลูกกวาดออกไปจนบานประตูปิดสนิท ผมก็หันไป
หาราชิตทันทีที่เป็นคำถาม ใบหน้าของเขามันบ่งบอกว่าถ้าผมไม่ถาม
เขา เขาก็ต้องเป็นฝ่ายถามผมแน่ ๆ

“คุณอยากจะถามอะไรผมไหมราชิต” ผมพูดพลางปิดแฟ้ม
เอกสารที่อยู่ตรงหน้า ทำเหมือนกับว่าเรื่องที่กำลังจะคุยเป็นเรื่องที่
สำคัญใหญ่โต

“คุณพยัคฆ์พูดถึงหมายถึงใคร!” นั่นเป็นประโยคที่หลุดออก
จากปากของราชิต นอกเหนือจากการเงยบและไม่พูดอะไร

“ก็เจ้าของธุรกิจอาหารภายในประเทศไง พยัค เฮอร์นส์ตีต
เขาเป็นลูกค้าประจำของผมตั้งแต่ก่อตั้งบริษัทเลย งานหลายอย่างก็
มาจากความช่วยเหลือของคุณพยัคฆ์ซะเยอะ”

“.....”

“มีอะไรหรือเปล่า”

“.....”

ไม่มีคำตอบใด ๆ ที่ผมควรค่าแก่การได้รับ สิ่งเดียวที่ผมทำได้
คือการยกไหล่ให้กับตัวเอง ผมไม่น่าจะถามเขาตั้งแต่แรก หลังจากนั้น
ผมก็นั่งทำงานต่อไป ส่วนราชิตก็ไปยืนที่หน้าประตูด้วยใบหน้าเคร่ง
ขรึม

-----เหนือ-----

หลังจากที่ออกมาจากห้องนอนของนาย ผมก็ตรงกลับไปยังคอนโดฯ ของตัวเอง เพราะพันรบได้รายงานว่ามีปัญหาเกิดขึ้นที่ปอน และในบริษัทก็ยังมีเรื่องทางธุรกิจ ศัตรูคู่อาฆาตทั้งทางที่มืดและเรื่องสว่าง นั่นก็คือไอ้พยัค เพราะมันพยายามที่จะขึ้นมาแทนที่ผมตลอดเวลา

ผมกับพยัคเราเคยเป็นเพื่อนสนิทกันมาก่อน แต่น่าแปลกเมื่อมีอะไรบางอย่างทำให้ความสัมพันธ์ของเราตัดขาดกัน เริ่มจากที่ผมรับงานต่อจากพ่อ มันก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับผมมาตลอด มาจนภรรยาของผมก็เป็นลูกน้องของมันอีกเช่นกันที่แอบเข้ามาสวมเขาให้กับผม

เราจึงเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันเสมอมา!!

ผมเคลียร์งานของตัวเองจนหมดไปแล้วครึ่งวัน อาหารสักมื้อตั้งแต่เช้าก็ยังไม่ตกถึงท้อง แต่สิ่งที่ผมต้องการก็คือการไปหานาย นายเป็นคนเดียวที่เป็นตัวแปรสำคัญในชีวิตของผมตอนนี้

“คุณเหนือทานอาหารที่..”

“ไปหานาย” ผมพูดเพียงสั้น ๆ ระหว่างที่รถกำลังขับเคลื่อนไปข้างหน้า มองจากเวลาเมื่อไปถึงบริษัทของนายก็น่าจะเที่ยงพอดี ผมก็น่าจะได้กินข้าวพร้อมนาย คิดแล้วก็ทำให้ผมยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

“แต่ผมว่าทานอาหารก่อนจะดีกว่านะครับ เมื่อเช้า..”

“ฉันสั่งก็คือสั่ง!!!” ผมตะคอกเสียง

“ครับ คุณเหนือ”

ผมมองไปยังคนที่นั่งข้างคนขับพร้อมกับถอนหายใจหนัก ๆ ออกมา รู้สึกว่าพันรอบกำลังทำให้ผมหงุดหงิดบ่อย ๆ ในช่วงนี้ ในขณะที่ผมกำลังรู้สึกอารมณ์ดีกว่าปกติ

ครี๊ด!! ครี๊ด!! ครี๊ด!!

โทรศัพท์ของผมสั่นเตือนการโทรเข้ามาของแม่เป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ และหลายสายที่พยายามโทรเข้าไปหาพันรอบ ผมจ้องมองหน้าจอโทรศัพท์อยู่นานก่อนที่จะกดรับสายอย่างอ่อนใจ

(“เหนือ!! แม่สั่งนะ เหนือต้องกลับมาหาแม่!! เมื่อเช้าเรายังไม่คุยกันเลย กล้าดียังไงเอากับอีตัวที่ไหนให้แม่ฟัง!”) แม่พูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงความไม่พอใจ แม่ที่จัดอยู่ในกลุ่มของผู้หญิงเจ้ากี้เจ้าการ

“เมีย ไม่ใช่ อีตัว” ผมพูดสั้น ๆ และก็ไม่ใช่คำเสียงที่บ่งบอกถึงความโกรธ ผมคิดไปถึงใบหน้าของนายเมื่อผมพูดประโยคนี้ หน้าทีดูจะตกใจจนแทบจะขาดสติ

(“เมียของเหนือมีแค่คนเดียว นั่นก็คือหนูลีลา แม่จะจัดการ..”)

ผมตัดสายของแม่ที่พูดเรื่องเดิม ๆ เรื่องที่พยายามจะยัดเยียดผู้หญิงที่ชื่อลีลาให้ เพียงแค่ผมมองแค่แวบเดียวก็รู้ว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่ใส่ชื่อไร่เพียงสาวอย่างที่ผมเข้าใจ

“โทรบอกราชิต ว่าให้นายรอฉันทานอาหารมื้อเที่ยงด้วย” ผม
ออกคำสั่งกับพันรบ

“เอ่อ... ราชิตแจ้งว่าเที่ยงนี้คุณนายจะออกไปทานอาหารกับ
นายพยัคค์ครับ” ดวงตาของผมที่หลับลงเพราะต้องการจะผ่อนคลาย
เบิกกว้างทันที “จากข้อมูลที่สืบมา นายพยัคค์สนับสนุนบริษัทของ
คุณนายมาตลอด และมีความสนิทสนมกันดีครับ”

“ตามไป เมียฉัน..ห้ามใครยุ่ง!!”

บทที่ 17 แหกของนายก็เหมือนแหกของพี่

-----นาย-----

ร้านอาหารร้านประจำซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานของผม มันถูกใช้เป็นที่สำหรับนั่งคุยงานของผมและคุณพยัคฆ์เสมอ ผมรู้สึกสนิทสนมกับคุณพยัคฆ์เป็นอย่างดี นับจากที่ก่อตั้งบริษัทก็ได้คุณพยัคฆ์นี้แหละที่เป็นลูกค้าประจำของเรา จะไม่ให้ผมรู้สึกสนิทได้อย่างไร ด้วยเพราะยังมีคำแนะนำในเรื่องธุรกิจและกลยุทธ์ทางการตลาดมากมายที่คุณพยัคฆ์สอน

ครี๊ด!! ครี๊ด!! ครี๊ด!!

ระหว่างที่กำลังเดินเข้าไปในร้านอาหาร โทรศัพท์ของผมก็มีสายเรียกเข้า ทำให้ผมต้องขออนุญาตไปรับสายก่อน เพราะเป็นเบอร์ที่ผมไม่รู้จัก คิดว่าน่าจะเป็นลูกค้าแน่ ๆ ที่ติดต่อเข้ามาแบบส่วนตัว

“สวัสดีครับ” ผมกอดรับสายอย่างสุภาพ ข้างกายยังมีราชาชิตที่ไม่ยอมห่างไปไหนเรียกได้ว่าเป็นเงาตามตัว ดีที่คุณพยัคไม่ถามอะไรผมจึงไม่จำเป็นที่จะต้องอธิบายให้มากความ เพราะหากจะต้องอธิบายก็ไม่รู้จะต้องอ้างเรื่องไหนดี ที่ตัวเองซึ่งเป็นนักธุรกิจตัวเล็ก ๆ มีบอดี้การ์ดเดินตาม

(“นายครับ แชมเองนะ แชมอยากคุยกับนายมากเลย”) เสียงที่ดังลุดออกมาจากปลายสายทำให้ผมเอาโทรศัพท์ออกจากหูในทันที ผมรู้สึกตกใจและแปลกใจกับน้ำเสียงที่ดูตื่นเต็นั่น (“นาย ขอร้อง ฟังแชมหน่อยนะ”)

“....” ผมถอนหายใจแรง ๆ ออกมาโดยไม่พูดตอบอะไร เสียงของแชมที่เข้ามาในหูทำให้ผมรู้สึกโหยหาและคิดถึง

แชมเป็นรักครั้งแรก เป็นผู้ชายคนแรกที่ผมรัก และมันกินระยะเวลาหลายปี หลายวันที่ผ่านมาเรื่องของแชมเหมือนจะถูกกลบลิ้มไปจากชีวิตเพราะเหนือเข้ามาในชีวิตของผม แต่เมื่อได้ยินเสียงทุกอย่างที่มันเคยเป็นแชมก็กลับเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ร่างกายของผมหมุนกลับไปหาราชาชิต ผมจับมือของเขาก่อนที่จะวางโทรศัพท์ที่ใส่มือให้ ผมไม่อยากคุยกับแชม ดวงตาที่มันเป็นปกติก็เหมือนจะเริ่มเอ่อนองไปด้วยน้ำใส ๆ ผมหลงคิดว่าลิ้มแชมได้แล้วแต่ไม่เลย เขายังอยู่ก้นบึ้งของหัวใจผม

ราชิตกำลังจะเอาโทรศัพท์ที่วางอยู่ในมือไปแนบหู แต่ก็มีใครบางคนแย่งโทรศัพท์นั้นไป ใครคนนั้นคือเหนือที่ตรงเข้ามายืนตรงหน้าของผม เหนือเอาโทรศัพท์ไปแนบหูด้วยใบหน้าที่ยิ้มเรียบไร้อารมณ์

“ฉันไม่ใช่ชาย” เหนือเอ่ยพูดด้วยน้ำเสียงเข้มแต่ไม่ใช่การตะคอก ทำไมผมรู้สึกว่าเขามาได้จังหวะพอดี และผมรู้สึกดีใจที่เป็นเขาที่ยืนอยู่ตรงหน้าของผม “ฉันคือใครไม่สำคัญ แต่ที่สำคัญคือ แกลอย่ามายุ่งกับเมียของฉัน! ถ้าไม่อยากตาย!!”

เหนือกวาดวงสายก่อนที่จะส่งโทรศัพท์คืนให้กับผม ผมทั้งตกใจและดีใจอย่างสับสน หรือมันจะรวมไปถึงความรู้สึกแปลกใจด้วย ยังไม่ทันที่ผมจะได้สติ เหนือก็ก้มหน้าเข้ามาใกล้ สายตาของเขามองดวงตาทั้งสองข้างของผมสลับไปมา สายตาหрімองตาของผมจนผมต้องเอนตัวหนีไปด้านหลังเล็กน้อย

“ใครบอกให้นายมากินข้าวกับผู้ชายอื่น อยากตายคาเตียงหรือไง!” น้ำตาที่มันตั้งท่าจะไหลออกมาในตอนแรกแทบจะระเหยไปในอากาศ ต่อหน้าต่อตาลูกน้องหน้าเหลี่ยมทั้งสองคนก็ยังคงพูดแบบนี้ได้

“ผมมากินข้าวกับลูกค้า ผมมาทำงาน ไม่เชื่อถามราชิตได้” ผมหันไปหาราชิตที่ยืนเงียบไม่พูดอะไร “เฮ้! ราชิต คุณบอกไปสิว่าผมมาทำงาน และการมาทานอาหารกับลูกค้าก็คือการเชื่อมสัมพันธไมตรีที่ดี ผมบอกกับคุณบนรถแล้วนี่”

“...!!” ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก ราชิต
เงิบราวกับผมพูดกับก้อนหิน และคนที่อยู่ตรงหน้าผมก็ยิ้มมุมปาก
อย่างชอบใจ เป็นยิ้มร้าย ๆ ที่บอกกับผมว่า...ไม่มีสิทธิ์ในตัวลูกน้อง
ของเขา

“ยังไงผมก็ยังยืนยันว่าผมมาทำงาน จะมาหาว่าผมนอก...”
ผมหยุดเพียงเท่านั้นเมื่อกำลังจะพูดออกมาว่านอกใจ ซึ่งใน
ความหมายหมายถึงคนรักกัน แต่ผมกับเหนือดูเหมือนขั้นตอนของคน
รัก มันไปไกลมากแล้ว “จะมาหาว่าผมมากินข้าวกับผู้ชายอื่นไม่ได้”

“ไปกินข้าวกันดีกว่า เหนือหิวแล้ว” ชายร่างสูงที่ยิ้มกริ่มกริม
อยู่ตรงหน้าผมส่วนตัวจะเดินเข้าไปในร้าน แต่ผมยังยืนนิ่งเพราะรู้สึกขน
ลุกกับการแทนตัวเองว่าเหนือ อีกเรื่องคือเขาจะไปกินข้าวกับผม
หรือ??

“เชิญครับ คุณ นาย” เป็นเสียงของพันธบที่ทำให้ผมก้าวเท้า
เดินตามเหนือเข้าไป ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกว่่าน้ำเสียงของพันธบไม่ค่อย
พอใจผมเท่าไร บางครั้งรู้สึกว่่าวาดตาของเขาค่อยกับตำรวจมอง
ผู้ร้าย หรือศัตรูที่มองกัน

เวลาคิดมีน้อย สิ่งเดียวที่มีคือการเดินตามเข้าไป และเหนือที่
อยู่ในชุดเสื้อสูทที่ผมมองจากด้านหลังว่าสูงสมส่วน การใส่สูทด้วยผ้า
เนื้อดีบ่งบอกถึงราคาตีแพงหูฉี่แน่ ๆ ทำให้เขาเป็นผู้ชายที่ภูมิฐาน

หากคนภายนอกมองเข้ามาก็ต้องรู้สึกว่าเขาเป็นนักธุรกิจที่ดูหล่อสุด ๆ

เมื่อเหนือเดินเข้ามาในร้านแทบจะเรียกความสนใจจากทุกคน โดยเฉพาะสาว ๆ ที่มองมาเป็นตาเดียว เขาเป็นผู้ชายที่ดูจะมีแรงดึงดูดมากเลยล่ะ

“เป็นเกียรติจังเลยนะครับที่วันนี้มีคุณเหนือมาร่วมรับประทานอาหารด้วย” คุณพยัคเ่อย่พูดทันทีที่เหนือเดินมาถึงโต๊ะ ผมเพิ่งคิดได้เดี๋ยวนี้องว่าเหนือรู้ได้ยังไงว่าลูกค้าของผมคือคุณพยัค แต่เพียงเสี้ยววินาทีก็คิดว่าไม่น่ายาก ขนาดประวัติของพนักงานในบริษัทของผมก็ยังสืบมาจนหมด

“เอ่อ คือ...คุณเหนือเป็นเพื่อนของผมครับ” สายตาของเหนือมองมาทางผมในทันที เป็นสายตาที่ผมรู้สึกเสียวูบไปทั้งกระดูกสันหลัง หรือมันจะเสียวูบไปถึงช่องทางด้านหลังเลยก็ว่าได้ แต่ผมก็ยังใจแข็งทำเป็นไม่รู้หนารู้ร้อน “เราเจอกันโดยบังเอิญที่หน้าร้าน ผมก็เลยชวนมาทานอาหารกับพวกเราด้วย พี่พยัคไม่ว่ากันนะครับ”

“.....” ตอนนี้อนาคตของเหนือเหมือนกับมีหิมะตกลงมา มีความเย็นแผ่ซ่านไปทั่ว และความเย็นเยือกของน้ำแข็งที่กำลังสาดเข้ามาหาผมเรื่อย ๆ

ตอนนี้ผมเริ่มจะหายใจติดขัด ลูกน้องของเหนือและลูกน้องของคุณพยัคมองหน้ากันนิ่ง รวากับที่นี่กำลังเป็นสนามประลองปืน

อาจมีคนเจ็บและล้มตาย ถัดมาที่เจ้านายซึ่งนั่งประจันหน้ากัน ฝั่งของเหนือใบหน้าราบเรียบแต่มีความน่ากลัวเท่าที่นั่นที่สี่ออกมา ส่วนคุณพยัคฆ์มตลอดเวลาอย่างเป็นมิตร แต่ทำไมรู้สึกว่สายตาท่จับจ้องกัน ไม่ใช่ความจริงใจ

“พีไม่ว่อะไรหรอก แหกของนายก็เหมือนแหกของพี” เราสนิทสนมกันดี นานมากแล้วที่ผมกับคุณพยัคฆ์คุดจากันแบบนี้ แต่ผมก็เกรงใจเพราะเขาเป็นนักธุรกิจรายใหญ่ที่ลดตัวมาคบค้าสมาคมกับผม

“ฮึะ..ครับ จันเราสั่งอาหารกันเลยดีกว่าครับ” ผมยกน้ำเย็น ๆ ที่อยู่ตรงหน้าขึ้นมาคีมจนแทบจะหมดแก้ว รู้สึกว่บรรยากาศเลวร้ายลงกว่าเดิมหลังจากที่คุดพุดคุดจบ

“นายสั่งเลย ปกติเวลาที่เรามาทานอาหารด้วยกัน นายก็สั่งให้พื่ออยู่แล้ว” คุดพุดคุดต่อ

“เอ่อ...ครับ” ผมยิ้มแห้ง ๆ และรับเมนูอาหารจากพนักงานซึ่งยืนอยู่ข้างโต๊ะ ทำไมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังนอกใจแฟนแล้วถูกจับได้ ยังไงก็ไม่รู้ มือที่เปิดเมนูอาหารก็สั่น ๆ เมื่อหางตาหันไปทางซ้ายก็เห็นรังสีอำมหิตที่แพร่ความเย็นไปทั่ว มองไปทางขวาก็มีรอยยิ้มส่งมาราวกับฤดูใบไม้ผลิ

ผมเหล่ตามองไปทางราชิตเหมือนจะขอความช่วยเหลือ ซึ่งตอนนั้นราชิตก็สบตากับผมพอดี แต่เมื่อผมพยายามจะส่งสายตา ราชิตก็มองไปทางอื่นราวกับผมเป็นอากาศ

“เอ่อ วันนี้ทางร้านมีเมนูอะไรแนะนำใหม่ครับ” ผมหันไปถามพนักงาน ร้านนี้เป็นร้านอาหารไทย ผมเองก็ไม่รู้ว่าเหนือกินอะไรได้บ้าง เห็นหน้าหนึ่ง ๆ ก็ไม่กล้าถามอะไรออกไป

“วันนี้ทางร้านมีเมนูน้ำพริกกะปิทรงเครื่อง แกงส้มชะอมไข่ และปลาทึบต้มยกสวนคะ” พนักงานชี้แจง มันทำให้ผมคิดไปถึงเมนูที่แม่ทำ พูดแล้วก็ทำให้คิดถึง ยิ่งพูดถึงน้ำพริกกะปิแล้วล่ะก็...นั่นเป็นเมนูโปรดอย่างหนึ่งของผม

“เอาชุดนี้มาเลยครับ ข้าวสวยสาม และน้ำเปล่า เอ่อ..” ผมหันไปมองเหนือเล็กน้อย เขาอยากได้เครื่องดื่มอย่างอื่นไหมนะ เย็นวันนั้นเขาดื่มไวน์ ไม่รู้ว่าอยากได้เบียร์เย็น ๆ ไหม “เหนืออยากได้เครื่องดื่มอะไรไหม” ผมถาม

“ไม่!” เหนือตอบสั้น ๆ ผมจึงหันไปยิ้มให้กับพนักงาน

“นายเอาใจใส่คุณเหนือดีจังเลยนะครับ พี่ชักอิจฉาแล้วสิ” คุณพยัคคมองมาทางผมยิ้ม ๆ “พี่ชักอยากจะมีคนเอาใจแบบนี้แล้ว”

“อย่างนั้นหรอครับ” ผมยิ้มแห้ง ไม่เคยรู้สึกลำบากใจเท่านี้มาก่อนเลย

“แล้วคุณเหนือตอนนี่เป็นยังไงบ้างครับ หัวใจ...สบายดีนะ
ครับ” ผมกลอกตามองไปทางคนที่ถูกถาม ‘หัวใจสบายดี’ มัน
หมายความว่ายังไงนะ หรือพวกเขาจะรู้จักกันส่วนตัว มันจึงทำให้พูด
อะไรที่เข้าใจกันได้แค่สองคน พวกเขาต้องรู้จักกันแน่ เพราะเมื่อเดิน
มาถึงโต๊ะ คุณพยัคก็ทักทาย ผมเองก็ยังไม่ได้นแนะนำคนทั้งคู่

ผมที่กำลังทำความเข้าใจกับประโยคที่คุณพยัคพูด จู่ ๆ พันรอบ
ก็ชักป็นออกมา ร่างกายของผมนี้ดีดตัวขึ้นจากโต๊ะอย่างรวดเร็ว และเอา
มือข้างหนึ่งป้องคุณพยัคเอาไว้ ก็เขาเป็นแขกของผม เป็นลูกค้าที่ดี
ที่สุดของบริษัทผมแล้ว

“พันรอบ คุณทำอะไร เกือบ! ร้านอาหารคนเยอะแยะ” ตอนนี่
เหมือนจะไม่มีใครมองเห็นเพราะมุมที่นั่งค่อนข้างมืดซิด ผมส่งสายตา
ไปทางเหนือให้เขาส่งลูกน้อง เพราะไม่มีใครฟังผม โดยเฉพาะพันรอบที่
ดูจะไม่ชอบหน้าผม

สายตาของเหนือมองหน้าผมเล็กน้อย ก่อนที่สายตาก็จะมองไป
ทางแขนของผมที่อยู่ตรงหน้าของคุณพยัค เมื่อเห็นสายตาแบบนั้นผม
จึงได้ชักมือกลับ เหมือนสายตาของเขามันสั่งผมว่า ‘เอาแขนของนาย
ออกไปไกล ๆ เดียวนี้’

“เกือบป็น” เหนือสั่งด้วยเสียงราบเรียบ น้ำเสียงของเขาไม่มี
ความโกรธ นิ่ง ๆ เย็น ๆ เดาอะไรไม่ได้เลย

“ผมคงถามอะไรไม่ดีไปหน่อย ต้องขอโทษคุณเหนือด้วยความจริงผมตั้งใจจะถามว่า..คุณพ่อคุณแม่ท่านสบายดีนะครับ” คนที่ถามคำถามยังไม่เลิกถาม ตอนนี้อ้าไหล่ของผมบิดไปหมดแล้ว

เหนือไม่ตอบคำถามอะไรเอาแต่จ้องหน้าของคุณพัยคนึง เป็นผมที่ต้องพยายามแก้สถานการณ์นี้ “เอิ่ม.. พี่พัยครับ งานตัวล่าสุดที่ให้ทางเราออกแบบ พี่พัยครับใหม่ครับ ผมจะได้จัดการเป็นพิเศษ”

“ไม่ครับ นายสะดวกวันไหนติดต่อพี่ได้เลย แต่พี่อาจจะเข้ามาหา มาดู...งาน มาดูความเรียบร้อย...ของงาน บ่อย ๆ นายไม่มีปัญหาใช่ไหม” คำพูดของคุณพัยพูดกับผม แต่ทำไม่รู้สึกละเหมือนไม่ได้ถามผมยังงี้ก็ไม่รู้

“เอ่อ แน่นนอนครับ ไม่มีปัญหาแน่นนอน เข้ามาหาผมได้ทุกเมื่อครับ” ผมตอบออกไป

แต่ให้ตายสิ!! สายตาของเหนือที่ตอนแรกมองคุณพัยหันมามองผม สายตาที่เหมือนกับกระซอกวิญญานของผมไปนั่งอยู่บนภูเขาน้ำแข็งขั้วโลกเหนือ มันหนาวเห็บไปทั้งขั้วหัวใจ

บทที่ 18 ยังไงวันนี้ก็ตายแน่

-----เหนือ-----

“เอ่อ แน่นอนครับ ไม่มีปัญหาแน่นอน เข้ามาหาผมได้
ทุกเมื่อครับ” นายตอบคำถามของพยัคฆ์ ผมรู้สึกได้ว่าไอ้พยัคฆ์มัน
กำลังจะยั่วประสาทของผม

จากที่เราเคยเป็นเพื่อนสนิทกัน มันก็ต้องรู้จักจุดอ่อนของผมเป็น
ธรรมดา ผมเองก็เช่นกันที่รู้เรื่องของมันแทบทุกอย่าง แต่อย่างหนึ่ง
ที่ไม่เคยรู้...คือทำไมถึงรู้สึกว่ายายตาของมันกำลังสนใจในตัว
ของนาย จากที่พันรบรรยายมาก่อนหน้านี้ พยัคฆ์ไม่ได้เพิ่งจะมาติดต่องานกับ
นายเพราะผม แต่เป็นการติดต่องานที่สนิทสนมกันมานานแล้ว

การที่นายตอบไปแบบนี้ทำให้ผมโกรธมาก ผมแทบจะใช้ความอดทนทั้งหมดที่มีเพื่อที่จะผ่านตรงนี้ไปได้ ผมไม่เคยต้องใช้ความอดทนมากเท่านี้มาก่อนเลยในชีวิต

“อะ..อาหารมาพอดีเลยครับ” นายหันซ้ายหันขวาเหมือนจะรู้ตัวว่าทำให้ผมโกรธ ใบหน้าคล้ายจะขอร้องและอ้อนวอนผมไปในตัว

อารมณ์ของผมมันไม่ได้ลงง่าย ๆ โดยปกติ แต่เพียงแค่มือของนายที่อยู่ใต้โต๊ะเอื้อมมาจับที่มือของผมไว้ ความโกรธในตอนแรกก็เหมือนจะหายไปเกินครึ่ง ท่าทางของคนที่หันไปยิ้มให้กับพนักงานดูเหมือนปกติ แต่มือของนายถูกผมจับยึดเอาไว้ ผมบีบมันเบา ๆ และเพิ่มแรงลงไป

“เหนือทานอาหารดีกว่าครับ” นายพูดกับผม มือก็พยายามจะบิดออก จนผมจำยอมด้วยเพราะกลัวจะทำให้มือขาว ๆ นึ่ม ๆ นั้นต้องช้ำ

แต่เมื่อมองไปยังอาหารก็รู้สึกที่ผมน่าจะทานไม่ได้แน่ ดูเหมือนจะมีแต่อาหารรสจัดทั้งนั้น มีสายตาของพยัคฆมองมาทางผมยิ้ม ๆ เพราะมันรู้ว่าผมกินเผ็ดไม่ได้ ส่วนนายนั้นไม่รู้แน่นอน

“คุณเหนือจะให้ผม..”

“ไม่ต้อง” ผมพูดตอบพันรบเสียงราบเรียบ มีสายตาของนายมองมาทางผมเล็กน้อย

พยัคทานอาหารอย่างสบายใจขณะที่ผมไม่กล้าจะตักอาหารสักอย่าง ผมกินเผ็ดไม่ได้เลย ถึงอาหารจะดูไม่เผ็ดมากแต่คิดว่าตัวเองกินไม่ได้แน่ มือที่ควรจะหยิบช้อนเพื่อทานอาหารก็เปลี่ยนไปยกน้ำเปล่าขึ้นดื่ม ผมไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้า เมื่อคืนก็ออกแรงไปซะมาก มันทั้งหิวและโหย แต่ก็กินไม่ได้

“ดูเหมือนว่าอาหารจะไม่ถูกปากคุณเหมือนะครับนาย พี่ว่าเราสั่งเมนูอื่นให้คุณเห็ดดีไหม” ใ้พยัคพูดด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย

“ไม่ต้อง!!” ผมตอบเสียงต่ำ จากนั้นจึงได้จับช้อนและนั่งอยู่กับที่ ทำไมผมต้องมายอมนั่งกินอะไรที่ไม่อยากกินต่อหน้าศัตรูด้วยนะ

“ทานเผ็ดไม่ได้เหรอ” มือของนายวางลงที่มือของผมพร้อมกับเสียงคำถามที่ไม่ดังมาก

ความรู้สึกมันอยู่ที่มือของนาย มันทำให้ผมรู้สึกดีมาก และคำตอบของผมก็คือการพยักหน้าเบา ๆ เหมือนเด็กที่สารภาพความผิดกับแม่ นายยิ้มให้กับผมเล็กน้อยก่อนที่จะตักเนื้อปลาไปวางไว้ในจาน หลังจากนั้นเขาก็เอากังออก แล้วจึงตักเอามาวางที่จานของผม

ผมไม่เข้าใจเลยว่าความรู้สึกตอนนี้มันคืออะไร ผมถูกเลี้ยงดูมาให้เป็นคนเข้มแข็ง ช่วยเหลือตัวเองได้ ปกครองคนเป็น เป็นน้องชายที่แข็งแกร่งกว่าพี่ชาย และเป็นลูกที่ไม่กลัวตาย แต่ทำไมผม

ถึงรู้สึกว่าการกระทำของนายเป็นสิ่งที่ผมต้องการมาตลอด ความรู้สึกที่เหมือนมันเคยเกิดขึ้นกับใครสักคน

“รสชาติมันไม่เผ็ดมากนะ ผมคิดว่าเหนือน่าจะกินได้ มันจะออกหวาน ๆ นิด ๆ ด้วย ลองกินสิ” นายบอก ผมเพียงพยักหน้าและตักข้าวสวยและเนื้อปลาสีขาวนวลเข้าปาก รสชาติมันหวานและมีรสเผ็ดปนเล็กน้อย รู้สึกอร่อยอย่างที่ไม่เคยกินที่ไหนมาก่อน และผมก็เหมือนจะลืมไปว่าคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าของผมคือศัตรูอาฆาต

ผมกินข้าวโดยไม่ได้สนใจไฉนอีกเลย สนใจเพียงกินข้าวที่อยู่ตรงหน้า กินเนื้อปลาที่นายตักมาวางในจานเมื่อผมกินหมดช่วงเวลาเหล่านี้ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร ผมกินข้าวได้เยอะมากกว่าปกติ ไม่รู้ว่าเพราะหิวมาทั้งวันตั้งแต่เช้า หรือมันเป็นเพราะคนที่คอยตักเนื้อปลาให้กินกันแน่

ทั้งที่นายบอกว่าไม่เผ็ดแต่ผมก็กินข้าวไปกินน้ำไป อิ่มทั้งน้ำ อิ่มทั้งข้าว แต่ก็กินมันอย่างอร่อยราวกับอาหารเลิศหรูในภัตตาคารดัง

“อะหิ้ม!” เสียงกระแอมเบา ๆ ของคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามทำให้ผมได้สติและรับรู้ว่ามีส่วนเกินนั่งอยู่ สายตาของผมมองไปยังไฉ่หยกเล็กน้อย แต่ไม่ได้สนใจไปถึงตัวตนที่ไม่สำคัญ

“พี่หยกต้องการสิ่งอะไรไหมครับ” นายถาม ผมรู้สึกขัดหูขัดตาที่ต้องได้ยินนายเรียกมันว่าพี่ คนอย่างมันไม่ควรได้รับคำว่าพี่จากใคร

ทั้งนั้น “ของหวานใหม่ครับ เหมือนว่าวันนี้ทางร้านจะมีกล้วยบวชชี ครั้งก่อนผมมากินอร่อยมากครับ”

“พี่ว่าไม่ดีกว่า วันนี้เหมือนว่าพี่จะมีธุระด่วน ขอเสียมารยาท กลับก่อนนะ” พยัคพุดพร้อมกับมองมาทางผม เป็นสายตาที่ทำให้ผม รับรู้ว่ามันไม่ได้อยากกลับ แต่ที่กลับเพราะผมทำให้มันไม่อยากจะอยู่ มากกว่า

หวังว่าจะไม่ใช่อย่างที่ผมคิด สายตาที่มันมองนายคงไม่ใช่ ความต้องการ หากเป็นแบบนั้น...รับรองว่าผมกับมันได้ตายกันไปข้าง หนึ่งแน่!!!

“จ๊นเดี๋ยวผม...”

“ไม่ต้องไปส่งหรอก นายทานอาหารเถอะ แล้วพี่จะแวะมาหา บ่อย ๆ” ชายที่นั่งตรงหน้าของผมลุกออกจากเก้าอี้ มันตั้งใจพุดให้ผม รับรู้ว่ามันจะมาหานายอีก มันต้องการจะก่อกรวนอารมณ์ของผม

นายเองก็เพียงลุกขึ้นยืนในระหว่างที่พยัคเดินออกไป ส่วนผม ไม่ได้สนใจนั่งกินข้าวของตัวเองต่อ จนเมื่อส่วนเกินออกไปแล้วนายจึง ได้ขยับเก้าอี้เข้ามานั่งใกล้ผม

“เหนือกับคุณพยัครู้จักกันอย่างนั้นหรอ แล้วทำไมถึงได้ดู เหมือนไม่ถูกกันล่ะ รู้ไหมว่าผมเหมือนอยู่ในสนามรบ คิดว่าตัวเอง ต้องตายแน่ ๆ” คนที่ขยับเก้าอี้เข้ามานั่งข้างกายพุดด้วย ท่าทาง ตื่นเต้นและกระตือรือร้น

ผมตักข้าวเข้าปากซึ่งเป็นจานที่สอง วันนี้ผมกินข้าวได้เยอะมาก แต่คนข้างกายที่พูดทำให้ผมหันไปมองหน้าเพื่อจะพูดอะไรบางอย่าง สายตาจับจ้องหน้าขาว ๆ เป็นการคาดโทษ วันนี้นายทำให้ผมโกรธไว้หลายกระทงเลยทีเดียว “ยังงั้นวันนี้ก็ตายแน่ สมใจแน่ รับรอง”

“เหนือ...” นายพูดลากเสียงยาวและกำลังจะขยับเก้าอี้ออกจากห้อง แต่มือข้างหนึ่งของผมจึงจับรั้งเก้าอี้เอาไว้ และจ้องตาคนที่กำลังจะหนีเป็นการบอกว่าจะไปไหน หน้าตาของนายตอนนี้เหมือนคนจะร้องไห้ก็ไม่ปาน

“ตักปลาให้หน่อย”

“ครับ...” นายเลื่อนจานของตัวเองมาตรงหน้า หลังจากนั้นก็ทำหน้าที่ตักเนื้อปลาให้กับผม เนื้อปลาที่เหมือนว่าผมจะกินคนเดียวเท่านั้น ใ้พัยค์กินข้าวไปแค่เพียงนิดเดียว จากที่ตอนแรกมันดูจะสบายใจในการกินข้าวกับผม

“สั่งพ่อครัวทำเมนูนี้ให้ฉันกินตอนเย็นด้วย” ผมสั่งคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง “และพวกนายก็ออกไปได้แล้ว ฉันต้องการความเป็นส่วนตัว”

“ครับ คุณเหนือ” / “ครับ คุณเหนือ”

“บอกผมหน่อยสิว่าต้องทำยังไงลูกน้องถึงจะซื้อสัตย์ขนาดนี้” นายตักเนื้อปลาที่เอาก้างออกแล้วมาวางในจานของผม สายตามอง

ไปยังผู้ชายสองคนที่เดินออกไปจากร้านอาหาร “ผมถามอะไรราชิตไม่เคยจะพูด ฟังแต่เหนือคนเดียว ถามจริง...ต้องทำยังไง ผมจะได้เอาไปใช้กับพนักงานบ้าง”

“อยากรู้?”

“แน่นอนสิ” นายตอบคำถามในขณะที่สายตาของผมกำลังจับจ้อง ไ้คนหน้าขาว ๆ ปากอมชมพูที่กำลังทำท่าทางสงสัยดูน่ารักน่าจูบจริง ๆ และถ้าผมพูดความจริงถึงสาเหตุความซื่อสัตย์ของลูกน้อง นายจะรับได้หรือเปล่า “มีทริควิชายังไงก็บอกผมบ้าง...”

“ความตาย!!” ผมตอบเพียงสั้น ๆ ที่เข้าใจได้ง่ายดี นั่นเป็นความจริง เพราะทั้งสองคนเป็นคนที่รอดจากความตายด้วยมือของผม จะเรียกมันว่าโชคชะตาก็ได้ เพราะทั้งราชิตและพันรบทูกผมต่ออลมหายใจให้

“เหอะ! ฉันผมไม่รบกวนวิธีนี้ละกัน”

“ไม่มีใครในโลกซื่อสัตย์กับเราจริงหรอก” ผมพูดก่อนที่จะตักอาหารเข้าปาก “ไม่มีใครรู้จักจิตใจคนอื่น การที่เห็นว่าซื่อสัตย์ ก็ไม่ได้หมายความว่าจิตใจจะเป็นแบบนั้น อาจเป็นศัตรูในคราบมิตร”

“ผมขอไม่เรียนรู้เรื่องนี้ละกัน ผมคงไม่จำเป็นต้องใช้” นายยกน้ำขึ้นดื่ม มือของผมสอดไปด้านหลังและโอบเอวของนายเอาไว้ อีกมือก็ตักข้าวเข้าปากอย่างมีความสุข ข้าวมีเนื้อนุ่มอร่อยเสียจริง คนที่นั่งข้างกายก็ไม่ได้ขัดขืน

“อยากกินกล้วยไหม!”

“อะ..แค่ก!! แค่ก!!” นายล้าล็กน้ำลายตัวเองจนหน้าดำหน้าแดง “อะไร พุดอะไร แค่ก!! แค่ก!!”

“ก็ของหวานไง นายบอกว่ามีกล้วย... กล้วยอะไรนะ จำไม่ได้” ผมจำไม่ได้จริง ๆ แต่เมื่อพุดถึงตอนนี่จึงได้เข้าใจว่านายหมายถึงอย่างอื่น มันทำให้ผมก็มมองเป้าของตัวเองในความหมายที่นายเข้าใจ “หรือว่าอยากกิน..”

“น้องครับ เฉาก้วยบวชชีสองถ้วยครับ” นายตะโกนบอกพนักงาน ผมมองแล้วก็ยิ้มออกมา ใบหน้าของนายตอนนี้แดงก่ำ เวลาเงินก็น่ารักดี แต่คืนนี้นายตายแน่ผมรับรอง..คงต้องทบทวนความผิดกันหน่อยทีกล้ามากินข้าวกับศัตรูของผม

บทที่ 19 เหนือ พนักงานของผมน่าจะเห็นได้

-----เหนือ-----

หลังจากมีอาหารที่ผมรู้สึกอึดอัด ผมก็ตามนายมาที่ทำงานแม้ว่าเจ้าของออฟฟิศจะไม่ค่อยเต็มใจ ระหว่างที่เดินเข้าไปทุกสายตาก็หันมามองที่ผมเป็นตาเดียว แต่ไม่ว่าจะจะเป็นสายตาของใครผมก็ไม่เคยจะสนใจ

เมื่อเข้ามาในห้องของนายผมก็จัดการถอดเสื้อสูทตัวนอกออก ส่วนพันรบและราชิต ผมไม่ได้ให้ตามเข้ามา ผมให้ทั้งคู่ไปพักผ่อน หรือไม่ก็อยู่ที่หน้าออฟฟิศ เชื่อว่าสองคนนั้นคงไม่ไปไหนง่ายแน่ ส่วนที่ไม่ให้ตามเข้ามาเพราะผมไม่อยากจะให้คนในนี้แตกตื่น แรก ๆ พันรบก็จะไม่ยอม แต่เมื่อผมออกคำสั่งก็ต้องยอม

“ไม่ได้ร้อน” ผมบอกกับนายที่กำลังปรับแอร์ในห้อง “แค่อึดอัด
ตัว” พูดแล้วผมก็มองไปยังเป้ากางเกงของตัวเองที่มันตุงเต็มลำ บอก
ให้คนที่กำลังถือรีโมตแอร์ได้รู้ตัว

“หยุดเลย ผมต้องทำงาน แต่....ถ้าที่ห้องก็โอเค” คนที่อยู่
ชุดเสื้อเชิ้ตสีเทาพูดก่อนจะเดินไปยังโต๊ะทำงานของตัวเอง “ห้ามกวน
ผมนะ ผมต้องทำงาน” และไม่วายหันกลับมาออกคำสั่งกับผม

“...!!” ผมไม่ได้พูดอะไรเพียงแต่เดินตรงไปนั่งบนโซฟาที่มี
ขนาดไม่ได้ใหญ่มาก นอกจากไม่ใหญ่เพียงพอให้ผมได้เหยียดตัว
นอนก็ยังมีความแข็งไม่น่านั่งเอาซะเลย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่ง
ต่อไป อย่างน้อยได้หันไปเห็นคนที่นั่งทำงานด้วยใบหน้าชาวสก็๊ตก็ดี

ผมนั่งเงิบ ๆ ในห้องทำงานของนายที่มีคนเดินเข้าออก ทุก
คนที่เข้ามาในห้องก็จะหันมองมายังผม หลังจากนั้นก็พูดกับนายใน
ลักษณะที่เบามาก แต่ผมก็ยังจับใจความได้ว่ากำลังนินทาในความ
หล่อของผม ตัวผมเองก็ไม่เข้าใจว่าจะมานั่งเป็นสัตว์ในกรงให้แต่ละ
คนดูเพื่อ? แต่เมื่อชวonnายกลับบ้าน เขาก็ไม่กลับ ผมจึงต้องมานั่งเฝ้า

ปกติหากไม่ได้มาอยู่กับนายผมก็จะไปนั่งนิ่ง ๆ ที่คอนโดฯ เป็น
การพักผ่อน แต่ถ้าอารมณ์หงุดหงิดก็จะไปที่ตึกเอเด็นเพื่อหาที่ระบาย
อารมณ์

“จะนั่งเฝ้าผมจนกว่าจะเลิกงานจริง ๆ เหรอ” นายลุกออกจาก
เก้าอี้และตรงเข้ามาหาผม ผมเพียงพยักหน้าตอบไม่ได้พูดอะไร “จั้น

ผมขอไปเอาเอกสารที่ห้องเก็บของหน่อยนะ หิวไหม ผมจะไปเอาอะไร มาให้กิน”

“ห้องเก็บเอกสารอยู่ไหน”

“เอ่อ...สุดทางเดินของชั้นล่าง ชั้นล่างเราเอาไว้เก็บของ ความจริงผมตั้งใจเอาไว้ขยายบริษัทหรือรับคนเพิ่ม ไม่อยากเริ่มใหญ่เพราะกลัวจะเจ๊งไม่เป็นท่า” ผมฟังคนที่พูดอธิบาย หลังจากนั้นจึงได้ยื่นเต็มความสูงบ่งบอกว่าผมจะไปด้วย “จะไปไหน ผมไปไม่นานหรอก ห้องนั้นมันร้อน”

“.....”

“แต่ถ้าอยากไปก็ตามใจละกัน” นายพูดอย่างตัดรำคาญ ก่อนที่จะเดินออกไปจากห้อง ผมเองก็เดินตามอย่างว่าง่าย เป็นลูกแมวที่เดินตามเจ้านายไปแล้ว

ห้องเก็บของที่อยู่ชั้นล่างดูเงียบสงบ ภายในห้องใช้เก็บพวกแฟ้มเอกสารและอุปกรณ์ต่าง ๆ มีกล่องและข้าวของวางอย่างไม่เป็นระเบียบเท่าไรนัก นายเข้ามาในห้องและพยายามจะหาของบางอย่าง

ในระหว่างที่นายกำลังหาของ สายตาของผมก็เหลือบไปเห็นอะไรบางอย่าง มันมีสีชมพูโผล่พ้นออกมาจากกล่องที่เหมือนจะถูกปิดเอาไว้ไม่ดี ความคุ้นตาที่เหมือนเคยเห็นที่ไหน จนเมื่อเดินเข้าไป

ใกล้ก็พบว่ามันเป็นเจลหล่อลื่นแบบเดียวกับที่เอเต็นใช้ในแต่ละห้องพัก

“เพิ่งรู้ว่านี่เป็นอุปกรณ์ในการออกแบบสินค้า” ผมถามพร้อม กับพลิกขวดไปมา มีกลิ่นสตรอว์เบอร์รีออกมาอ่อน ๆ เมื่อผมถือมัน สูงขึ้นและเปิดฝาออก

“เฮ้ย!! ใครเอามาไว้ในห้องนี้เนี่ย เล่นพิเรนทร์จริงไอ้พวกนี้” นายคว่ำขวดที่อยู่ในมือของผมก่อนที่จะโยนเข้าไปด้านในห้องอย่าง ไม่ใส่ใจ หลังจากนั้นก็นิ่งไปหาของต่อ

ผมเองก็ได้แต่ยกไหล่และมองไปรอบ ๆ ในห้องนี้จัดของไม่เป็นระเบียบจะหาของเจอได้ยังไง ทั้งเอกสารและของใช้จัดวางปะปน กันไปหมด หากลูกน้องของผมทำแบบนี้คงได้เผาทั้งทั้งคนและ เอกสารแน่

ความตั้งใจของผมแค่เพียงจะตามมาดูก็เท่านั้น กลัวว่านาย จะโกหกและไม่ได้มาหาของ แต่เมื่อสายตาเห็นบั้นท้ายงอน ๆ ของ นายที่กำลังก้มหาของ แกนกายของผมมันก็เกิดขึ้นขึ้นมาเสียได้

ยิ่งนายก้ม ๆ เงย ๆ บิดซ้ายทีขวาที มันก็ยิ่งทำให้ผมรู้สึก ว่า นายกำลังให้ท่า แต่นายบอกว่าไม่ยอม ถ้าเป็นที่ห้องถึงจะยอม ผมจึง กลืนน้ำลายลงคอและเอาตัวพิงกับผนังของห้อง ใช้มือข้างหนึ่งลูบไปที่น้องชายของตัวเองให้หลับลงเสีย หากตื่นมาตอนนี้ก็เปล่าประโยชน์ เพราะนายก็จะไม่ยอม หากบังคับก็จะโกรธผมได้

แต่เจ้าน้องชายของผมเหมือนยิ่งห้ามก็ยิ่งยุ ยิ่งมือไปกดมันเท่าไรมันก็ผิงาดตัวมากเท่านั้น “นาย...”

“เหนือขึ้นไปก่อนเลย ผมยังหาของไม่เจอ แต่ผมจำได้ว่าเอาไว้แถว ๆ นี้..อึก!” ผมตามเข้าไปกอดนายจากด้านหลัง ย่อตัวเล็กน้อย โดยที่ความเป็นชายกอดกับบั้นท้ายของนาย “นะ...เหนือ มาอยากอะไรตอนนี้ ผมบอกแล้วไงที่ห้อง!”

“ไม่ได้แล้ว ต้องที่นี่แล้ว” ผมพูดเสียงแหบซ่าน มันเป็นความรู้สึกที่ปะทะเข้ามาอย่างรวดเร็ว และนายเท่านั้นที่จะปลดปล่อยมันได้

“ผมต้องทำงาน อืม! อึก! เหนือ..อือ!!” ร่างกายของผมจับพลิกตัวของนายเข้ามาจูบ ผมกอดร่างกายของนายเข้ากับชั้นวางของ ล็อกแขนทั้งสองข้างไม่ให้ดิ้นหนีและกอดกระแทกริมฝีปากเข้าหา นายเป็นคนทำให้ผมต้องการเองนะ

คนที่ดิ้นห้ามปราม ปากบอกว่าไม่ได้ แต่พอผมจูบก็เคลิ้มตอบสนองอย่างรวดเร็ว ผมว่าจริง ๆ นายก็ต้องการแต่อาจมีอะไรที่กั้นเอาไว้ เขาจึงไม่อยากพูดตรง ๆ กับผมว่าเขาก็อยาก

ผมปล่อยมือที่จับยึดแขนของนายออก หลังจากนั้นเราก็จูบแลกกันกันอย่างดุเดือด นายสอดมือเข้ามาในเสื้อของผมบิดเบียดและบีบเนินอกของผมแรง ๆ มันทำให้ผมเสียวจนกัดปากของนายได้รสเลือด

“อืม..อ้าว ไหนบอกไม่ได้ไง” ผมถามชิตริมฝีปากและดูดเม้ม
ริมฝีปากบนล่าง ยิ่งได้รับการตอบสนองที่ดีมันยิ่งรู้สึกอยากจะตรา
ตรึง อยากจะแทรกแซงแก่นกายเข้าไปในร่างกายของนายเสียแล้ว

นายผล็อกของผมเบา ๆ และทำการปลดกระดุมเสื้อของผม
ดูเหมือนว่าคนที่ต้องการน่าจะเป็นนายมากกว่า หลังจากที่ปลด
กระดุมออกได้สามเม็ดนายก็ตามเข้าไปประชิดและขบกัดไปตาม
ร่างกายของผมอย่างบ้าคลั่ง มันทำให้ผมกลายเป็นฝ่ายที่ถอยหลังหา
ที่พิงพิง ยอมให้นายปลดกระดุมจนหมดและแตะเต็มไปตามเนินเนื้อ

“ไอ้ธนู กูบอกมึงแล้วไงว่าให้เก็บดี ๆ แล้วยกเข้ามาไว้ที่ห้อง
เก็บของตั้งแต่เมื่อไหร่!!” เสียงของใครบางคนดังขึ้นที่หน้าห้อง

นายที่กำลังเพลิดเพลิดไปกับการขบกัดที่หน้าอกของผม
หยุดชะงัก ร่างกายผล็อกผมเข้าไปด้านใน ใบหน้าที่เต็มไปด้วย
อารมณ์เร่าร้อนประหนึ่งว่าจะเป็นฝ่ายเผด็จศึกผมซัดเขียวไปเลย

“ก็วันที่รู้ว่าบริษัทจะโดนฟ้อง กูก็เลยเอามาเก็บที่นี้ กะว่า
บริษัทเจ๊งจะได้ไม่เห็นอยู่เลย”

“รู้ดีนะมึง” เสียงสนทนายังดังอยู่ที่นอกห้อง ก่อนจะตามด้วย
เสียงของการปิดประตู แต่มันปิดไม่ออกเป็นเสียงแก๊ก ๆ หลายครั้ง
“เอ๊ะ!! ใครลือกวะ ปกติห้องนี้ไม่ได้ล็อกไม่ใช่หรอ”

ผมที่ถูกร่างกายของนายเบียดอยู่ด้านในสุดของห้องมีชั้นวางของกั้นกลาง ผมแอบมองหน้าของนายเล็กน้อยด้วยรู้สึกว่าคุณกำลังหอบหายใจแรง ๆ และใบหน้าแดงช้ำ

“นายเป็นคนลึกลับประตุ?” ผมพูดติดหูคนที่ตัวเล็กกว่าเล็กน้อย จากนั้นก็เอาลิ้นเลียใบหูของนายจนนายสะดุ้ง ร่างกายของนายกำลังสั่นไปทั้งตัว อะไรกันทำให้นายดูกระสั่นต้องการแบบนี้ แต่ตอนนี้เหมือนว่าเขากำลังกลัว “อยากก็แค่บอก ไม่เห็นต้องลวงมาที่ห้องนี้เลย”

ผมพยายามปลดกระดุมกางเกงของนาย แต่นายก็พยายามห้ามและรั้งเอาไว้ สายตามองไปที่ประตูเหมือนกลัวว่าคนข้างนอกจะเข้ามาได้

“อืม...เหนี่อ ผมว่าเราออกไปกันดีกว่า” นายพยายามรั้งกางเกงและจะรูดซิป แต่มีหรือที่ผมจะยอม ผมสอดมือเข้าไปในกางเกงของนายก่อนจะพบว่าแก่นกายนั้นตื่นเต็มลำ “ฮะ! อืม...เหนี่อ ฮัส~ พนักงานของผมอาจจะเห็นได้”

“ก็นายลึกลับประตุแล้วไม่ใช่หรอ” ผมถามขณะที่มือก็ชักจูดแก่นกายของนาย จนมือเรียวยาวนวลที่พยายามผลักดันอกของผมหยุดนิ่ง ผมค่อย ๆ โน้มใบหน้าเข้าไปหาและจูบแบบชิตริมฝีปาก

บดริมฝีปากเข้าหาเบียดชิดร่างกายพานายเข้าไปสู่ผนังชั้นในสุด กางเกงที่ขวางกันในตอนแรกก็ถูกผมปลดรูดไปกองที่หัวเข่า

“อึก!! อี๊ส!! เหนือ อี๊สอี๊ส!” ผมจับรั้งร่างกายของนายเข้าหาผนังห้อง บันท้ายขานววลจึงได้หันเข้ามาปะทะร่างกายของผม มือของผมยังชักกรูดไปตามความยาวของแก่นกายนาย และมันก็สร้างเสียงครางกระเส้าออกมา

“นี่ไง!! สุดทำแล้วต้องเดินกลับไปหาบุญแจ้ห้องเลย!!” เสียงนั้นดังขึ้นที่นอกห้องอีกครั้ง นายที่กำลังร้องครางจึงได้จับมือของผมเอาไว้แน่นไม่ให้ขยับ

“เหนือ เอามือออก” นายเอามือของผมออกและพยายามจะไล่กางเกงด้วยความรีบร้อน มันสร้างความหงุดหงิดให้ผมอย่างมาก แต่มีหรือที่ผมจะยอมกับแค่อุปสรรคเล็ก ๆ น้อย ๆ สายตาของผมก็มองไปเห็นเจลหล่อลื่นที่นายโยนเข้ามา

ผมใช้ความเร็วกระชากกางเกงที่นายกำลังจะสวมใส่และกดกระแทกความเป็นชายที่ชุ่มไปด้วยเจลหล่อลื่น ความตื่นเต้นทำให้นายแม้จะไล่กางเกงก็ดูจะเป็นเรื่องยาก แต่มันเป็นเรื่องง่ายเมื่อผมจะกดกระแทกเข้าไปทีเดียวนั่นเอง

“อึก!!! อี๊ส!! เหนือ”

“เก็บเสียงเอาไว้ รับรองว่าจะได้ปลดปล่อยแน่นอน” ผมพูดซัดข้างหูพร้อมกับเอามือปิดปากของนายเอาไว้ จากนั้นก็กดกระแทกในจังหวะที่บานประตูดังเปิดออกพอดี

บทที่ 20 เก็บเสียงเอาไว้ รับรองว่าจะได้ปลดปล่อย

-----นาย-----

ระหว่างที่ผมกำลังนั่งทำงานโดยมีเพื่อนั่งอยู่ที่โซฟาผม
ห้อง เหนือนั่งเงิบ ๆ อย่างน่ารักไม่ได้ทำให้ผมหงุดหงิดหรือ
กวนใจ ผมเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงต้องมาตามเฝ้าและดูแลผม
แบบนี้ ความรู้สึกมันดูจะมากเกินไป คนเป็นแฟนกันยังไม่ขนาดนี้เลย
หรือเปล่า อย่างกับเงาตามตัว

แต่การที่สายตาได้แอบไปมองเห็นความหล่อเหลาของเขา
ความรู้สึกของผมมันกับบอกว่าเหนือเป็นผู้ชายที่นิ่ง และหากไม่ได้รู้จัก
หรือคุยกันมาก่อน เขาก็จัดเป็นผู้ชายเย็นชาคนหนึ่ง ปกติผมก็ชอบที่
จะมองความหล่อของผู้ชายอยู่แล้ว แต่กับเหนือมันมีทั้งความดู หล่อ

นิ่ง และน่ารักในคนเดียวด้วยกัน หน้าของเขาเวลาที่ยิ้มจะดูหวานขึ้นมา
ทันตา แต่เวลาที่นิ่งก็ดูดันมาก

ติง!!!

ระหว่างที่กำลังแอบมองเหนือก็มีอีเมลฉบับหนึ่งแจ้งเตือนขึ้นมา ผม
มองผู้ส่งและขมวดคิ้วเหนือดวงตาเล็กน้อย เมื่อคนที่ส่งเข้ามาคือไอ้
รุธิ มันนึกยังไงถึงได้ติดต่อผมด้วยวิธีนี้

เมลที่ถูกส่งมาไม่ได้มีข้อความอะไรพิเศษ แต่มีไฟล์วิดีโอหนึ่ง
แนบมาด้วย ผมกดเปิดอย่างไม่ใส่ใจคิดว่าน่าจะเป็นภาพถ่ายเซตใหม่
ที่มันเป็นนายแบบ หลายครั้งก็ชอบส่งภาพมาให้ดูและร่วมวิจารณ์ให้
ภาพออกมาดูแมนที่สุด แต่ครั้งนี้แปลกหน่อยที่มันเป็นวิดีโอ

เมื่อกดเปิดวิดีโอแล้วผมก็ต้องตาโตเป็นไข่นาน เพราะภาพที่
ตอนแรกขึ้นปกคลิปว่า ‘ความพิเศษ’ กลายเป็นคลิปแก่นกายของชาย
ที่ทึ่งใหญ่ทั้งยาว กำลังแทรกแซงเข้าไปในช่องทางด้านหลังของผู้ชาย
อีกคน ใบหน้าของคนทีรองรับการกระแทกกระทั่งบ่งบอกว่าทึ่งจุทึ่ง
เสียว

ผมพยายามจะหาทางปิดอย่างรวดเร็วที่สุด แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร
ผมไม่สามารถที่จะปิดมันได้ ไม่รู้ว่าไอ้รุธิมันทำอะไรกับไฟล์วิดีโอนี้ ดี
ที่ผมไม่ได้เปิดเสียงคอมทึงเอาไว้ ไม่อย่างนั้นเสียงของการกระทั่ง
กระแทกคงดังเข้าหูไ้มาเพียเอาแต่ใจและเซ็กซ์จัดแน่

ไม่ต้องเดาเลยว่าหากเหนือได้ยินมันจะเกิดอะไรขึ้น

คงไม่ต้องทำการทำงานกันแล้วแหละ!!

ตอนแรกก็ว่าจะไม่ดูปล่อยให้ภาพนั้นมันหายไป แต่จนแล้วจนเล่าสายตาของผมนักหันกลับไปมองภาพเหล่านั้น ยิ่งมองก็ยิ่งคิดไปถึงแก่นกายของเนื้อที่แทรกแซงเข้ามาในช่องทางด้านหลังของผม มันทั้งดิบเถื่อนและบ้าคลั่งไม่ต่างไปจากคลิบนี้เลย และความเป็นชายในคลิบก็ดูจะใกล้เคียงกันมาก หรือเนื้ออาจจะดิบเถื่อนมากกว่า

ผมรู้สึกคอแห้งอย่างบอกไม่ถูก มีคว่ำหีบแก้วน้ำหมายจะยกขึ้นดื่ม แต่ก็ไม่รู้ว่าจะดื่มน้ำหมดไปแล้วตอนไหน หันไปมองเหนือก็พบว่าเขามองมาทางผมพอดี ใบหน้าของเนื้อเริบเรียบไม่ได้แสดงความรู้สึกอะไร แต่สิ่งที่ผมรู้สึกคืออยากจะทำอะไรเข้าไปจูบเนื้อเริมมาก ยิ่งเห็นแก่นกายมันกำลังกระตุ้งกระแทกก็พลันเสียววูบที่ช่องทางด้านหลัง

ร่างกายของผมกำลังปั่นป่วนทั้งที่ภายในห้องเปิดแอร์เย็นฉ่ำ

จนในที่สุดวิดีโอก็จบลงผมจึงได้หอบหายใจออกมาแรง ๆ คล้ายกับโล่งอก แต่กระนั้นความรู้สึกซาบซ่านในตัวก็ไม่ได้หายไปเลย นี่ผมกำลังต้องการสินะ ปกติไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้แล้วต้องการมาก่อนเลย แต่มีมันรู้สึกวาบหวิวไปหมด

“จะนั่งเฝ้าผมจนกว่าจะเลิกงานจริง ๆ เหรอ” ผมถามพลางลุกออกจากเก้าอี้ รู้สึกต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ได้ปลดปล่อย จะชวน

กลับห้องเลยดีไหม หรือว่าที่นี่ ในห้องนี้..แต่หากลูกน้องเข้ามาก็จะ
เสียการปกครองเปล่า ๆ

“.....” เหนือเพียงพยักหน้าตอบคำถามของผม

“ฉันขอไปเอาเอกสารที่ห้องเก็บของหน่อยนะ หิวไหม ผม
จะไปเอาอะไรมาให้กิน” ผมพยายามจะหาสถานที่ มั่นใจว่าเหนือ
จะต้องตามผมไปแน่ เขาเฝ้าผมไม่ห่างอยู่แล้ว!

“ห้องเก็บเอกสารอยู่ไหน”

“เอ่อ...สุดทางเดินของชั้นล่าง ชั้นล่างเราเอาไว้เก็บของ ความ
จริงผมตั้งใจเอาไว้ขยายบริษัทหรือรับคนเพิ่ม ไม่อยากเริ่มใหญ่เพราะ
กลัวจะเจ๊งไม่เป็นท่า” ระยะเวลาที่ผมกำลังพูดว่ายาว เหนือก็ลุกขึ้นยืน
เต็มความสูง เป็นไปอย่างที่ผมคิดเอาไว้ไม่มีผิด และเป็นไปอย่างที่
ต้องการ “จะไปไหน ผมไปไม่นานหรอก ห้องนั้นมันร้อน”

“.....” เหนือก็ยังเงียบ

“แต่ถ้าอยากไปก็ตามใจละกัน”

ผมเดินออกจากห้องด้วยริมฝีปากแห้งผาก ก่อนที่จะออกจาก
ห้องก็แอบเอาเจลหล่อลื่นที่เคยซื้อและยังไม่ได้เอากลับห้อง ใส่
กระเป๋าติดไปด้วย

ตอนนี้ผมรู้สึกตัวสั่นไปทั้งตัวอย่างที่ไม่เคยเป็น นี่ผมเสพติด
เช็ทซ์ไปแล้วอย่างนั้นหรือ รู้สึกมันต้องการมาก ๆ ต้องการอย่างที่ไม่
เคยเป็น

เมื่อเดินเข้าไปในห้องเก็บของของชั้นล่างผมก็แอบเอาเจลหล่อ
ลื่นหย่อนลงไปในกลุ่มใบหนึ่งโดยให้มันไหลขึ้นมา ช่วงเวลาสั้น ๆ แต่
ผมคิดอะไรได้เป็นฉาก ๆ ว่าเหนือจะต้องช่วยผมได้แน่ หลังจากนั้นผม
ก็ตรงไปหาของที่ไม่รู้ว่าจะมาหาอะไร พยายามก้ม ๆ เงย ๆ โชว์
บั้นท้ายยั่วยวน

ไม่คิดเลยว่าผมจะเป็นไปได้มากขนาดนี้ ต้องการมากจนสร้าง
เหตุการณ์ และล่อลวงเหนือเข้ามาที่ห้องเก็บของ

“เพิ่งรู่ว่านี่เป็นอุปกรณ์ในการออกแบบสินค้า” เหนือหยิบ
เจลหล่อลื่นขึ้นมามอง ๆ และดม ท่าทางนั้นมันได้อารมณ์มาก

“เฮ้ย!! ใครเอามาไว้ในห้องนี้เนี่ย เล่นพิเรนทร์จริงไอ้พวกนี้”
ผมทำท่าทางตกใจและรีบเข้าไปแย่งเจลหล่อลื่น จับมันโยนเข้าไป
ด้านในแบบส่ง ๆ หลังจากนั้นก็ไปหาของต่อ หัวใจของผมเต้นตุ้มตาม
ไปหมด ผมไม่เคยพยายามเพื่อจะได้เซ็กซี่มากขนาดนี้

“นาย...” เสียงเหนือร้องเรียก เขาต้องการแล้วใช่ไหม ผมปลุก
เขาตื่นแล้วใช่ไหมนะ

“เหนือขึ้นไปก่อนเลย ผมยังหาของไม่เจอ แต่ผมจำได้ว่าเอาไว้
แถว ๆ นี้..อึก!!” ร่างกายของผมถูกเหนือกอดจากด้านหลัง

ช่องทางด้านหลังของผมสัมผัสเข้ากับแกนกายที่เหมือนว่ามัน
จะพองตัวอย่างเต็มที่ และเหนือก็กำลังเอามันถูกละกับเนื้อผ้าที่
บริเวณกัน ผมตัวสั่นไปทั้งตัวด้วยความต้องการเป็นทุนเดิม ยิ่งมาถูก

กระตุ้นแบบนี้แทบจะอยากแก้ผ้าเสียเอง แต่ก็อายที่จะพูดออกไปตรง ๆ ว่าผมอยาก

“นะ...เหนื่อ มาอยากอะไรตอนนี้ ผมบอกแล้วไงว่าที่ห้อง!” ผมเกลียดการห้ามปรามของตัวเองมาก ร่างกายของผมมันต้องการใจจะขาดแล้ว แต่ก็ยังไม่อยากจะแสดงออกว่าต้องการสุด ๆ

“ไม่ได้แล้ว ต้องที่นี่แล้ว” เสียงของเหนื่อแหบและดูเซ็กซี่ได้ อารมณ์มาก

“ผมต้องทำงาน อืม! อึก! เหนื่ออ้อ!!”

ร่างกายของผมถูกพลิกเข้าหาก่อนที่จะปะทะเข้ากับริมฝีปากแรง ๆ เหนือบดกระแทกเข้าหาอย่างดุเดือด ผมเองก็โหยหาและกระสันต้องการอย่างมาก ยิ่งได้กลิ่นกายพร้อมกับกลิ่นเหงื่ออ่อน ๆ จากห้องที่ค่อนข้างร้อน สิ่งเดียวที่ผมทำคือการจวบตอบสนองไม่ปิดกั้นตัวเองอีกแล้ว

ผมอยากจนทนไม่ไหวแล้ว

“อืม..อ้าว ไหนบอกไม่ได้ไง” เหนือถามชิตริมฝีปาก ผมรู้สึกอายแต่ไม่สนใจอีกแล้ว ผมผลักอกของเขาออกเบา ๆ ก่อนที่จะทำการชุกไช้ไปตามซอกคอ ขบกัดไปตามเนื้อผิวด้วยอารมณ์ของผมพลุ่งพล่านมาก มันต้องการมาก

ภายในห้องเริ่มเต็มไปด้วยเสียงครางต่ำของเราสองคน ดีแล้วที่ผมเลือกมาที่ห้องเก็บของ เพราะโดยปกติไม่ค่อยมีคนเข้ามา เพื่อ

ความรอบคอบผมก็ได้ล็อกประตูเอาไว้แล้วด้วย ยังไงก็ต้องเสร็จสมก่อนที่จะออกไป

“ไอ้ธนู ญิบอกมึงแล้วไงว่าให้เก็บดี ๆ แล้วยกเข้ามาไว้ที่ห้องเก็บของตั้งแต่เมื่อไหร่!!” เสียงไอ้เอกดังขึ้นที่หน้าห้อง ทำไมวันนี้ถึงมีใครมาที่ห้องเก็บของได้ล่ะ

“ก็วันที่รู้ว่าบริษัทจะโดนฟ้อง ญิบก็เลยเอามาเก็บที่นี้ กะว่าบริษัทเจ๊งจะได้ไม่เหนื่อยไง” มีธนูมาด้วย ทำไมต้องพร้อมใจกันมาด้วยล่ะ

“รู้ดีนะมึง เอ๊ะ!! ใครล็อกวะ ปกติห้องนี้ไม่ได้ล็อกไม่ใช่หรอ”

ผมตกใจมากและรีบผลัดค้นร่างกายของเหนือเข้าไปด้านในตอนนี้หัวใจตกไปอยู่ที่พื้นแล้ว ทำอะไรไม่ถูกและรู้สึกว่กั้วมาก ถึงลูกน้องทุกคนจะรู้ว่าผมเป็นชายรักชาย แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าผมจะเป็นคนที่มัวเฝ้ากับผู้ชายในห้องเก็บของ ต่อไปคงไม่มีใครเคารพผมแน่ ห้องนี้ก็มีกุญแจสำรองอยู่ที่สมหญิง ผมจะทำยังไงดี..เริ่มกลัวแล้ว

“นายเป็นคนล็อกประตู?” เหนือถามซิดไบหู หลังจากนั้นฉันขึ้นก็เลียที่ไบหูของผมอย่างแผ่วเบาพร้อมกับลมหายใจอุ่น ๆ มันกำลังทำให้สติในตัวของผมไม่หลงเหลือแล้ว ยิ่งฟันของเหนือค่อย ๆ ขบกัดไปกับไบหูก็ยังเสียวซ่าต้องการมากไปกว่าเดิม “อยากก็แค่บอก ไม่เห็นต้องลงมาที่ห้องนี้เลย”

“อืม...เหนื่อ ผมว่าเราออกไปกันดีกว่า อ๊ะ! อืม..เหนื่อ อ๊าส์~ พนักงานของผมอาจจะเห็นได้” แต่เหมือนว่าเหนื่อจะไม่ฟังผมเลย เขาสอดมือเข้าไปในกางเกงของผมและลูบไล้ความเป็นชาย กอบก่า และรูดมันพร้อมกับปากที่ทำงานเล่าโลมผมอย่างหนัก

“ก็นายลือกประตุแล้วไม่ใช่หรอ”

“อ๊ก!! อ๊ะส์!! เหนื่อ อร๊าส์อ้อ!” ร่างกายของผมไม่มีสติที่จะต่อต้านอีกแล้ว มันยอมให้เหนื่อปลดถอดกางเกงไปกองที่หัวเข่า จากนั้นก็ถูกหมุนพาให้หันหน้าเข้าหาผนัง มือหนาของเหนื่อบีบแรง ๆ ที่แก้มก้น รู้สึกกระตุ้นความต้องการจนผมต้องยกสะโพกเข้าหา อยากจะให้เขาทำอะไรมากกว่านี้

“นี่ไง!! สูดทำยแล้วต้องเดินกลับไปหาบุญแจห้องเลย!!” เสียงเอกดั่งที่นอกห้องอีกครั้ง

“เหนื่อ เอามือออก!!” สติของผมกลับมาอย่างไรเมื่อได้ยินคำว่าบุญแจ ผมผลัดและเอามือของเหนื่อออกอย่างหวาดกลัว ยิ่งงี้ก็จะไม่ยอมให้ลูกน้องมาเห็นผมในสภาพนี้ สองมือรีบจัดการดึงกางเกงมาใส่

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะได้ใส่ให้เรียบร้อย มันก็ถูกกระชากลงไปกองที่เดิม หลังจากนั้นก็เป็นกรกดร่างกายของผมไปข้างหน้าคล้ายกับการไถ่ไค้ เพียงเสี้ยวจิตใจศูนย์กลางของเหนื่อที่เย็นชุ่มไปด้วยเจลหล่อลื่นก็กระแทกเข้ามาในตัวจากช่องทางด้านหลัง

“อึก!!! อ้าส์!! เหนือ”

“เก็บเสียงเอาไว้ รับรองว่าจะได้ปลดปล่อยแน่นอน” เหนือพูด
ซัดข้างหูพร้อมกับเอามือปิดปากของผมเอาไว้ จากนั้นก็กดกระแทก
ในจังหวะที่บานประตูห้องถูกเปิดออกพอดี ดีที่จุดที่ยืนอยู่มีชั้นวาง
ของที่กั้นไว้ ไม่อย่างนั้นก็คงเห็นเต็มตากับฉากรักของเจ้านายอย่าง
ผม

ความกลัวมันช่างเสียวซ่าจนผมขมิบช่องทางด้านหลัง เหนือ
กอดตัวผมแน่นโดยที่แก่นกายขยับเคลื่อน ไม่คิดเลยว่าความรู้สึกนี้จะ
เสียวแทบขาดใจ ผมไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนเลย

ร่างกายของเหนือผลักดันผมเข้าไปด้านในอีกจนสุดทางแล้ว
หากสองคนนั้นเข้ามาเอาของแถวนี้ก็ต้องเจอผมกับเหนือเต็ม ๆ มือ
ทั้งสองข้างของผมจับมือของเหนือที่ปิดปากเอาไว้ แก่นกายที่มันยัง
ฝังอยู่ในตัวก็เสียวซ่าไปหมดทุกการขยับเคลื่อน

“แล้วใครเปิดไฟทิ้งเอาไว้วะ ไอ้ธนู..มึงรีบหาของเลย ลุงยาม
ชอบบอกว่าห้องนี้แม่งมีผีนะเว้ย!”

“เออ ๆ ขอถูหาแป็บ ไม่นาน!!”

ผมมองลอดช่องเล็ก ๆ เห็นว่าธนูกำลังเปิดหาของในกล่องใบ
หนึ่ง ผมกอดมือของนายที่กำลังปิดปากผมแน่น เพราะแก่นกายของ
เขาขยับลากออกช้า ๆ จากนั้นก็กดเข้ามา มันไม่ถึงกับเกิดเสียงของ
การกระแทก แต่มันกำลังบีบรัดความรู้สึกที่เหมือนว่าผมจะตายแล้ว

หลงคิดว่าเหนื้จะกลัวอย่างที้ผมกลัวอยู่ แต่ไม่เลย! เหนื้
เพิ่มจ้งหวะแต่ไม่กระแทก มันซ้กเข้าออกในร่างกายของผมท่ามกลาง
เสียงสนทนาของคนที้เข้ามาใหม่

“อึ้! อึ้! อึ้!” และแม้ว่าผมจะถูกปิดปากเอาไว้ก็ยังมีเสียง
เล็ดลอดออกมา มือของผมพยายามดันตัวของเหนื้ให้หยุด แต่ยั้ง
ห้ามเหมือนยั้งยู เหนื้ไม่ได้เชื่อฟังเลย

“ไอ้ธนู เร็ว ๆ เสียงไรวะ”

“นั่นสิวะ เสียงไรวะ”

ผมแทบจะขาดอากาศหายใจกับความรู้สึกตอนนีี้ กลัวมาก
อย่างที้ไม่เคยกลัวอะไรมาก่อน และคนที่กำลังมีความสุขก็มีแค่เหนื้
เท่านั้น เขาไม่ได้สนใจคนที่พูดคุยถึงเสียงเลย ผมกลั้เสียงของตัวเอง
อย่างสุดชีวิต เหนื้ก็ปิดปากผมแน่นแต่ไม่ยอมหยุด

“กูว่าไปเถอะ หาเจอยัง!!”

“จะไม่ไปดูเสียงหน่อยเหรออ กูว่า..”

“ดูทำให้-ยไร มึงไม่ไปกูไปนะ”

เสียงของเอกเดินไปยังหน้าประตู ผมแอบมองและเห็นว่าธนู
รีบตามไป จากนั้นทั้งสองก็ปิดไฟและปิดประตู เพียงบานประตูปิด
เหนื้ก็ปล่อยมือออกจากปากของผม จากนั้นเขาก็สำดกระแทกเข้า
มาในกายอย่างไม่มียั้ง

ต๊ับ!! ต๊ับ!! ต๊ับ!!

“ฮัส อี้ม..ใจเย็นสิ!! เดี่ยวมีคนมา..อีก!!” ผมครางประท้วงแต่
เหนือก็ไม่ได้สนใจเลย เขาสอดเอวกระแทกเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง ผม
ต้องเอามือจับรั้งกับชั้นวางของและผนังเอาไว้ แรงกระแทกทำให้ผม
หัวสั่นหัวโคลนไปหมด ผมเองก็ต้องการอย่างมากเช่นกัน

ภายในห้องมีเพียงแสงจากบานเกล็ดด้านบนที่สอดส่องเข้ามา
มันก็พอจะมองเห็นทุกอย่างภายในห้อง เหนือสอดกระแทกในที่นี้ไม่
ยั้ง จากนั้นก็ถอดถอนแก่นกายจับให้ผมนอนราบไปกับพื้น

ห้องนี้ไม่ได้สะอาดเท่าที่ควร แต่อารมณ์ตอนนี้ที่ไหนก็ได้ขอแค่
ให้ได้ปลดปล่อยเท่านั้นก็พอ เหนือจับสองขาของผมยกขึ้นสูง กดขา
ทั้งสองข้างจนเข้าชิดไปกับบอกของผม หลังจากนั้นแก่นกายก็สอดเข้า
มาอย่างแรง มันทั้งแรงและลึกมาก

บทที่ 21 แล้วคิดว่าเพราะอะไรล่ะ?

-----นาย-----

วันนี้เป็นอีกวันที่เหนื่ออยู่ที่ห้องของผม แต่เป็นอีกวันที่ร่างกายเหมือนจะได้พักแต่ก็ไม่ได้พัก เพราะมันเป็นไปอย่างที่เขาได้พูดบอกไว้ ‘วันนี้ได้ตายสมใจแน่’

ผมหลงคิดว่าเขาจะลืมเรื่องชำระคดีเก่าที่ผมติดค้างเอาไว้ ที่ไหนได้...เมื่อมาถึงคอนโดฯ ของผมไ้มาเพียเอาแต่ใจก็สั่งไล่ลูกน้องออกไปให้หมด ถ้าไม่เรียกไม่ต้องเข้ามา และผมก็ถูกเหนื่อฆ่าให้ตายซ้ำ ๆ บนเตียง และตื่นมาอีกทีเกือบจะตีสอง

ผมมองไปยังชายที่นอนเปลือยเปล่าบนที่นอน เขาดูจะเป็นผู้ชายซีร่อนในขณะที่ผมนอนห่มผ้า วงแขนของเหนื่อทาบทับอยู่บนร่างกายของผม เขาทำเหมือนกับว่ากลัวว่าผมจะหายไปไหน

เมื่อเอาตัวออกจากอ้อมกอดของเหนือได้ผมก็ออกจากห้องไปหาอะไรกิน เพราะท้องมันยังไม่ได้รับอาหารมาตั้งแต่เย็น จะได้กินก็แต่สิ่งที่ยัดเข้ามาในปากแต่กลืนไม่ได้ แต่เมื่อเปิดประตูออกมาจากห้อง ผมก็พบเข้ากับพันรพที่นั่งเฝ้าอยู่ที่โซฟา ผมเกือบจะอำปากร้องออกมาแล้วว่าเห็นผี

เขามองมายังผมหนึ่ง แหวตาไม่เคยเป็นมิตรสักครั้ง ทั้งที่สถานที่ตรงนี้เป็นบ้านของผมแต่กลับรู้สึกเกรงใจเขาเป็นบ้า

“อะ...ไ้” ผมทักทายอย่างเก้ ๆ กัง ๆ ใบหน้าของชายที่มองผมนิ่งจึงได้หันกลับไปในความมืด ตอนนีั้ผมรู้สึกอยากจะหมุนตัวกลับเข้าไปนอน

พันรพยังคงนั่งอยู่ที่เดิมโดยหันหลังให้กับผม ห้องก็ไม่ได้เปิดไฟทำให้มีเพียงแคแสงจากภายนอกอาคารเท่านั้นที่สาดเข้ามา อย่างกับฉากหนึ่งในหนังผียังงไ้อย่างนั้น และฉากต่อจากนี้ก็คือฉากฆาตกรรม ที่คนแสดงในฉากจะต้องเป็นผมที่นอนจมกองเลือด

คิดได้ดั่งนั้นผมก็หมุนตัวเตรียมที่จะเดินเข้าไปในห้องนอน

จ๊อก!!!!

เสียงท้องของผมมันร้องประท้วงออกมา และมันก็ดังแทรกความเงียบที่นิ่งสงบภายในห้อง มันดังมากเลยแหละ ผมคิดว่ายังงไ้พันรพก็ต้องได้ยิน

“หิวข้าวเหรอ” เสียงต่ำของพันรพถาม

“ไม่หิวแล้ว ผมกำลังจะกลับเข้าไปนอน”

“กลัวอะไร ฉันทมากกว่าที่ต้องกลัว” พันรบลุกออกจากโซฟา เขาตรงไปเปิดไฟก่อนที่จะเอาอะไรบางอย่างเข้าไปในไมโครเวฟ ท่าทางดูคล่องแคล่ว เขาหยิบจานออกมาจากชั้นหนึ่งไปก่อนที่จะเลื่อนเก้าอี้ให้กับผม “อยู่กับคุณเหนือไม่จำเป็นต้องกลัวใครหรอก”

“เอิ่ม.. งั้นหรอ” ผมนั่งลงบนเก้าอี้ ตอนนี้รู้สึกไม่อยากกินแล้ว รู้สึกเหมือนว่ามันจะต้องมียาพิษแน่ ๆ ก็พันรบไม่เคยมองผมด้วย สายตาเป็นมิตรเลยสักครั้ง “ผมไม่หิวแล้วนะ คิดว่าง่วงแล้วแหละ”

จ๊อก!!!!!!

ติ๊ง!!!!!!

เสียงห้องของผมและเสียงไมโครเวฟดังขึ้นแทบจะพร้อมกัน ชายตัวสูงที่ยืนอยู่ไม่ได้สนใจคำพูดของผม เขาใช้ถุงมือผ้าหยิบสิ่งที่เวฟออกมา จากนั้นก็เทสปาเกตตีแบบที่มีขายในร้านสะดวกซื้อใส่จาน พันรบวางช้อนและส้อมก่อนที่จะเลื่อนมาตรงหน้าของผม

“ไม่ใส่ยาลงไปหรอก” พันรบนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ส่วนผมยังนั่งอยู่ไม่กล้ากิน ผมเป็นลูกชายคนเดียว ยังไงผมก็ต้องรักชีวิตของตัวเองเอาไว้ แต่หลังจากนั้นไม่นานพันรบก็ใช้ช้อนกับส้อมม้วนเส้นสปาเกตตีใส่ปากของตัวเองไปหนึ่งคำ “พอใจยัง!!”

“แหะ ๆ” ผมยิ้มแห้ง รู้สึกว่าเขารู้ความคิดของผม เมื่อเห็นว่า พันรบกินได้ผมจึงได้จับช้อนและส้อมกินต่อ และเมื่ออาหารร้อน ๆ ตก ลงไปในท้องก็รู้สึกว่ามันอร่อยมาก

ในระหว่างที่กิน พันรบกก็ไม่ได้วุ่นวายกับผมเพียงแค่มอง ส่วน ผมถูกความหิวครอบงำก็กิน ๆ อย่างเดียว จนกระทั่งน้ำแกวหนึ่งวง ลงตรงหน้า แต่มันวางได้เพียงแค่อึดใจ พันรบกก็ยกมันขึ้นดื่ม ก่อนที่จะเลื่อนเข้ามาหาผม

“ดีแล้วที่ไม่ได้ไว้ใจคนง่าย แต่ไอ้ที่หน้าตาน่าไว้ใจ ก็ไม่ได้ หมายความว่าน่าไว้ใจหรอกนะ” พันรบแย่งจานไปจากตรงหน้าของ ผม

“คุณพูดเหมือนกับเหนื่อ..เอ่อ..เหมือนคุณเหนื่อเลย” ผมรู้สึก สนิทใจมากขึ้นหลังจากอาหารมื้อนี้ พันรบกไม่ได้เลวร้าย แต่ผมไม่ ค่อยเข้าใจสิ่งที่เขาบอก

“ผมจะบอกอะไรคุณให้ระนาย คุณเป็นคนเดียวที่คุณเหนื่อให้ ความสำคัญมากขนาดนี้” ผมที่กำลังยกน้ำขึ้นดื่มหยุดนิ่ง พันรบเองก็ พูดโดยที่กำลังหันหลังล้างจานให้กับผม

จากสิ่งที่พันรบพูด ผมเองก็รู้สึกแบบนั้นโดยที่ไม่เคยรู้จักเหนื่อ มาก่อน มันเป็นความรู้สึกที่มากเกินไป หวงเกินพอดี เข้าใกล้เกิน พอดี ทุกอย่างดูมากกว่าพอดีไปหมด แต่มันเพราะอะไรละ

“แล้วทำไมผมถึงเป็นคนเดียวล่ะ ผมรู้มาว่า...คุณเหนือเคยมีภรรยา” ผมออกความเห็น พยายามทำทุกอย่างให้เป็นปกติแม้ว่าผมจะรู้สึกสงสัยเรื่องนี้มากก็ตาม

“แล้วคิดว่าเพราะอะไรล่ะ?” คราวนี้พิบรบหันมาถาม แวดตาของเขาที่พูดคุยจะมีความดูมากกว่าเดิมอย่างไม่มีเหตุผล ทำไมสิ่งที่พิบรบพูดเหมือนกับว่าเป็นสิ่งที่ผมรู้อยู่แล้ว “เข้าไปนอนซะ!!”

ผมยกไหล่และหมุนตัวเดินกลับเข้าห้อง จากน้ำเสียงแล้วพิบรบคงไม่ได้อยากจะตอบคำถามผมสักเท่าไร ผมเองก็ไม่ได้อยากรู้มากขนาดนั้น มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะรู้นี้ มันจะเพราะอะไรถ้าไม่ใช่เรื่องบนเตียง ตั้งแต่เจอกับเหนือก็มีแค่เรื่องเดียว

เมื่อกลับเข้ามาในห้องนอนก็เจอเข้ากับร่างกายสูงใหญ่ที่นอนจนแทบจะเต็มเตียง เท่านั้นยังไม่พอเมื่อเหนือนอนไม่ห่มผ้า มองแล้วก็ทำให้ผมต้องสะดุ้งผ้าห่มไปคลุมร่างกายของเขา รู้สึกไม่อยากจะเห็น ใ้คู้ดั้ญัษัที่มันอยู่กลางลำตัว

“อ้อ...ไปไหนมา” เหนือถาม ขณะที่ร่างกายของผมแทรกเข้าไปนอนบนที่นอนของตัวเอง เพียงแค่กึ่งตัวลงนอนร่างกายก็ถูกรั้งเข้าไปกอดแนบอก

“ผมไปกินข้าวมา”

“กินไม่อิ่มหรือ” คนที่นอนหลับตาถามหน้าตาเฉย

“.....” ก็ช่างกล้าพูด ไข่ที่กินมันไม่ได้กลืนลงคอเสียหน่อยจะ
ได้อิ่ม แล้วผมก็ไม่ได้กระเพาะเหล็กอย่างไรบางคน ออกแรงราวกับ
พายูแต่ก็ไม่ยักจะหิวจะโหยอะไร

“จะว่าไปเหนื่อก็เหมือนจะหิวแล้ว”

“ผมจะไปดูอะไรในตู้เย็นให้กินละกัน” ผมทำท่าจะลุกออกจาก
เตียงอีกครั้ง ไม่กล้าพูดว่าที่ตัวเองออกไปหาอะไรกินก็ได้พันรบบหาให้
กิน แต่ร่างกายถูกดึงเข้ามาทอด ๆ หอม ๆ จนเข้าใจความหมาย
“เหนื่อ!! หยุดเลย นอนเลย...นอน!!”

“หวงจ้ง ไหนบอกที่ห้องไอเค” คนพูดซุกไข่ไม่เลิก

“ไม่ต้องมาที่ห้องไอเคเลย ร่างกายของผมมันจะเดินไม่ได้แล้ว
เนีย!!” ผมได้ยินเสียงของเหนื่อขำในลำคอ หลังจากนั้นก็กอดผม
เอาไว้หลวม ๆ “ไม่ต้องมาขำเลย!!”

“ไอเค นอนอย่างเดียว” ไข่มาเพียเอาแต่ใจรวบผมเข้าไปกอด
และเอาหัวมาชนที่อกของผม ผมเพิ่งจะสังเกตเดี๋ยวนี้เองว่าเหนื่อชอบ
ที่จะนอนซบอกของผม และอีกหลายครั้งก็มักจะนอนตื่นมาพบว่าเขา
นอนซบอกอยู่

เช้าวันใหม่ที่ค่อนข้างจะสายมากแล้ว ผมตื่นมาพบกับ ร่างกายสูงใหญ่ที่อยู่ในชุดเสื้อสูทสากลดูสมส่วน เป็นเหนือที่กำลังใส่เนาฬิกาข้อมือและหมุนร่างกายกลับมาหาผม

“ตื่นแล้วหรือ” คำถามของเหนือคล้ายกับเสียงที่ซื่ออึหนูมานอนในโรงแรม่านรูดยังงออย่างนั้น และนี่ก็เป็นเวลาที่เสียจะทิ้งเงินเอาไว้จำนวนหนึ่งและกลับไปหาเมียหลวง ผมขำกับความคิदनั้ก่อนที่จะสะดุ้งหัวตัวเองเบา ๆ เพื่อขับไล่ความคิด

“นี่ก็โมงแล้ว พาผมนอนตื่นสายจนได้สินะ” ผมพูดคล้ายจะว่าคนที่กำลังยืนมองอยู่ วันนี้เป็นวันหยุดก็ไม่มีปัญหาเท่าไร่ ปกติวันหยุดผมก็จะนอนตื่นสายอยู่แล้ว เพียงแต่ปกติจะมีร่างกายของแซมนอนอยู่ใกล้ ๆ ที่ต่างไปจากครั้งนี้เท่านั้นเอง “เหนือออกไปก็ปิดประตูให้ผมด้วย ผมอยากนอนต่ออีกหน่อย”

“ถ้ายังไม่ลุกไปอาบน้ำแต่งตัว อาจทำให้เหนือเปลี่ยนจากกิจกรรมนอกห้อง เป็นกิจกรรมบนเตียงนะ” ดวงตาของผมที่ปิดตาหลับเปิดกว้างในทันที มีใบหน้าหล่อเหลาของชายตัวสูงที่ยังอยู่ท่าเดิมยกคิ้วมาให้ “เลือกกิจกรรมบนเตียงสินะ”

“เฮ้ย!! ผมยังไม่ได้เลือก” ผมรีบกระโดดนั่ง ตื่นโดยที่ไม่ต้องการปลุกเลยทีเดียว ผมรู้ว่าเหนือทำจริง ทำจริงจังมากด้วย

“รอนอกห้องนะ เหนือกลัวว่าจะอดใจไม่ไหวเข้าไปช่วยนายอาบน้ำ” ผมตาสว่างกับคำพูดของมาเฟียเอาแต่ใจ ฟังจากที่พูดผมดู

ไม่ออกเลยว่าเขาเป็นมาเฟีย คิดว่าเป็นเพื่อนรักที่เข้ามาในชีวิตเพื่อ
ทำให้ผมรักผมหลงเสียอีก

แต่เวลาที่อยู่กับลูกน้องก็ไม่ต่างไปจากองค์เจ้ามาลง หน้ามือ
เป็นหลังเท้าก็ไม่ปาน สิ่งเดียวที่ผมทำคือการแอบยิ้มจ้องมองชายตัว
สูงที่เดินออกไปจากห้อง มองแล้วก็ทำให้ผมยิ้มไปโดยไม่รู้ตัว ตราบ
ใดที่ยังมีเหนืออยู่ในชีวิต ผมก็จะลืมเรื่องอื่น ๆ ไปจนหมด

บทที่ 22 ใครของจริง ใครของเล่น

-----นาย-----

หลังจากที่อาบน้ำและจัดการกับตัวเองเรียบร้อยแล้ว ผมก็มายืนอยู่ที่หน้ากระจกมองดูหน้าตาของตัวเอง สะบัดผมตัวเองเล็กน้อยให้เข้าที่เข้าทาง บนใบหน้าของผมมีดวงตาเป็นสิ่งที่ผมชอบที่สุด ตาของผมจะโตเหมือนกับตุ๊กตา ครั้งหนึ่งเคยเล่นแต่งหญิงกับไอ้วรุณี ผลที่ออกมาคือหน้าของผมสาวมาก

ครี๊ด!! ครี๊ด!!

ระหว่างที่กำลังสนใจใบหน้าของตัวเองก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น แต่มันไม่ใช่ของผม เพราะหลังจากที่เมื่อวานที่แซมโทรเข้ามา ผมก็ปิดเครื่องโดยกำลังคิดว่าจะเปลี่ยนเบอร์ดีใหม่

โทรศัพท์ซึ่งมีสายเรียกเข้ามาเป็นของเหนือ มันอยู่ที่หัวเตียง ดูเหมือนว่าเหนือจะลืมเอาออกไป ผมตั้งใจจะถือมันเอาออกไปให้กับเจ้าของเครื่อง แต่มือก็ดันผลออกไปกดรับอย่างไม่ตั้งใจ

(“เหนือ น้ำแข็งจะลงไปกรุงเทพวันพรุ่งนี้ เหนือมารับหน่อยสิ คิดถึงจังเลย”) เสียงปลายสายที่ผมยังไม่ได้เอามาแนบหูได้ยินชัดเจน เป็นเสียงที่ค่อนข้างจะสดใสมาก เป็นเสียงของผู้หญิง จากที่ได้ฟังก็รู้สึกว่ทั้งสองคนจะต้องสนิทกันมาก

“.....” มือที่ถือโทรศัพท์เอาไว้ค่อย ๆ เอามาแนบหู ผมรู้สึกทำตัวไม่ถูกยังไงก็ไม่รู้ เหนือเคยมีภรรยา และหมายความว่าเขาก็ต้องมีผู้หญิงในชีวิตแน่ ตัวผมเองก็ไม่ต่างไปจากคนที่เขาเอาไว้บำเรอความใคร่

ทำไมผมถึงรู้สึกน้อยใจอย่างบอกไม่ถูก

มันไม่ใช่ความรักเสียหน่อยระหว่างผมกับเหนือ

(“น้ำแข็งเอาของฝากมาฝากเพียบเลยนะ มีของที่เหนือชอบทั้งนั้น อย่าลืมมารับนะ ฮัลโหล..เหนือ ฮัลโหล”)

“ชะ..ขอโทษครับ คือ คุณเหนือลืมโทรศัพท์ไว้ในรถครับ ผมเป็นคนขับรถของคุณเหนือ” ผมพูดออกไปอย่างยากลำบาก ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะอะไรที่มันยากลำบาก แต่มันเหมือนจุก ๆ ที่ลำคอ

ยังไงผมก็ไม่ควรที่จะสร้างปัญหาให้กับเหนือ หนึ่งเลยคือ ความสัมพันธ์ของเราไม่ใช่คนรัก และเขาเป็นมาเพื่อที่อาจฆ่าผม เมื่อไหร่ก็ได้

(“อย่างนั้นหรือ งั้นฝากบอกคุณเหนือหน่อยนะคะว่าน้ำแข็ง โทรมหา ไม่รบกวนเกินไปใช่ไหม”) เสียงใสจากปลายสายร้องบอก

“ครับ ผมจะบอกให้ครับ”

(“ขอบคุณค่ะ”)

ปลายสายวางไปแล้ว ผมรู้สึกโล่งมากจนถอนหายใจออกมาแรง ๆ ว่างว้างนั้นเหนือก็กลับเข้ามาในห้อง สายตาของเขามองมายัง โทรศัพท์ที่ผมถืออยู่ ต้องยอมรับเลยว่าหัวใจของผมว่างหวืออย่างบอกไม่ถูก รู้สึกว่าดวงตาที่เคยมองผมอย่างชายนักรักแปรเปลี่ยนเป็น นิ่งและราบเรียบ

“เอ่อ.. เมื่อก็มีคนโทรเข้ามา ผมจะเอาออกไปให้ แต่ผลอกดรับสาย”

“ไปกินข้าว เราจะได้ออกไปข้างนอก” เหนือเดินเข้ามาหยิบ โทรศัพท์ไปจากมือของผม ท่าทางเหมือนกับปกติ มันดูเหมือนจะเย็นชาไปบ้างด้วย

นี่ผมคงไม่ได้ทำอะไรให้เขาไม่พอใจใช่ไหม ความจริงก็ไม่ได้ตั้งใจด้วย ถ้าเขาจะต่อว่าผมมันก็ไม่ถูก ผมพยายามไม่ได้คิดอะไร

เพราะผมเองก็ไม่ได้สร้างความรำคาญให้กับเขาและเธอ หากผู้หญิงคนนั้นเป็นคนรักของเหนือ ผมก็ไม่ใช่ตัวปัญหาสำหรับเรื่องนี้

เมื่ออาหารเข้าวันนี้มีคนทำอาหารเลิศรสเอาไว้รอเช่นเดิม มุมห้องมีพนักและราชิตยืนอยู่ ผมรู้สึกว่าคุณสองคนนี้ไม่มีเวลาพักผ่อนเป็นของตัวเองเลย ต้องตามเฝ้าเหนือตลอดเวลา เหนือทานอาหารโดยไม่พูดไม่จา กับผม เขาเงิบและดูเย็นชามาก ความรู้สึกที่ผมรับรู้คือไม่อยากจะไปไหนกับเหนือแล้ว

ทำไมรู้สึกเหมือนผมกำลังน้อยใจยังงี้ไม่รู้

“เอ่อ... เหนือ คือผมคิดว่าวันนี้จะออกไปหาเพื่อน” เหนือละลายตาจากอาหารและมองมาทางผม เป็นแววตาที่เย็นชาอย่างที่ผมไม่เคยเห็นจากเหนือมาก่อน ทำไมรู้สึกว่าคุณหลังจากที่ผมรับสายจากใครคนนั้นก็ทำให้เหนือเปลี่ยนไปจากเดิม

“ราชิตตามไปดูแลด้วย” เหนือพูดเพียงเท่านั้นก่อนที่จะยกน้ำขึ้นดื่ม ทำไมผมรู้สึกว่าเขาไม่กินต่อเพราะผม

“ความจริงผมไปคนเดียวได้นะ ไม่จำเป็น..”

ผมพูดออกไปเพียงเท่านั้นเหนือก็ลุกออกจากเก้าอี้และออกไปจากห้อง มีพนักเดินตาม ส่วนในห้องเหลือไว้เพียงแค่ราชิตเท่านั้น ผมถอนหายใจออกมาเบา ๆ เมื่อเข้าตอนตึ้นนอนยังรู้สึกว่าคุณโอเคอยู่เลย แต่หลังจากที่รู้ว่าผมรับสายผู้หญิงคนนั้น เหนือก็ดูเย็นชากับผมขึ้นมาทันที

“ราชิต ผมถามอะไรหน่อยสิ เหนือ..เอ่อ คุณเหนือเขามีคนรัก อยู่แล้วใช่ไหม” ผมเอ่ยถามพลางวางช้อนที่อยู่ในมือ ตอนนี้อยู่ไม่ ต้องการและไม่อยากกินอะไรทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเพราะอะไรแต่ผมไม่ชอบ ให้เป็นแบบนี้เลย

คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมเอาแต่เงียบ ผมไม่ควรถามสินะ เพราะ ถามไปแล้วก็ไม่ได้รับคำตอบอะไร คนเดียวที่จะสั่งได้ก็คือเหนือคนเดียวเท่านั้น

“มีครับ” ราชิตตอบเมื่อผมกำลังจะลุกออกจากเก้าอี้ มันทำให้ ผมหยุดนิ่งและฟัง “คุณเหนือมีคนรักอยู่แล้ว และหากว่าคุณยังอยู่ ตรงนี้ต่อไป ก็น่าจะรู้ดีว่าอะไรคือสิ่งที่เหนือให้!!”

ผมหรีตามองคนที่มิไบบหน้าราบเรียบ เขาตอบคำถามที่ผม อยากรู้ อีกทั้งยังขยายความให้ผมเข้าใจอะไรบางอย่าง ความเข้าใจ เดียวที่มีให้กับผมคือคุณอน ใครหลายคนก็เป็นแบบนี้สำหรับชายรัก ชาย วรุธิเองก็ไม่มีแฟนเป็นตัวตน มันเพียงแค่มียุคนอนเป็นครั้งคราว เท่านั้น ผมเองก็เช่นกันสำหรับเหนือ คุณอนที่จะระบายอารมณ์แบบ ไหนก็ได้ ดิบเถื่อนแค่ไหนก็ตาม

“ทำไมคราวนี้ตอบคำถามผมได้ล่ะ” ผมเปลี่ยนเรื่อง

“เพราะผมรู้สึกว่าคุณก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ไม่ได้เป็นสายของ ศัตรู” คนตรงหน้าตอบ เท่าที่ผมสังเกตหากเทียบระหว่างพันรบและรา

ชิต พันธจะอยู่ข้างกายของเหนือมากกว่า บ่งบอกว่าคนที่ เป็นมือดี ของเหนือคือพันธ

“คุณไม่ต้องเป็นห่วงผมเรื่องนั้นหรอก ผมกับเหนือ...เรารู้ดีว่า แค่วันนี้ ตอนนี้อยากไปหาเพื่อน ยิ่งไงคุณก็ต้องพาผมไปให้ได้ใช่ไหม” คนฟังเงยบ “งั้นก็ไปกันเถอะ”

ผมเดินออกจากห้องโดยเปิดโทรศัพท์ติดต่อหาจรรยา มีข้อความ และการติดต่อเข้ามาทั้งเบอร์แปลกและลูกน้องที่ทำงานหลายสาย แต่ผมก็ไม่ได้เลือกโทรกลับหาใครนอกจากติดต่อจรรยาให้ออกมาเจอ

ผมออกมาเลือกซื้อแอร์ตัวใหม่เพื่อที่จะไปติดในห้อง แนนอนว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะเหนือที่เขาารู้สึกไม่ค่อยสบายตัว อีกส่วนก็เพราะผมตั้งใจจะซื้ออยู่แล้ว ระหว่างที่เดินก็มีราชิตที่เดินตามด้านหลัง

“ทำไมหน้าหงิกขนาดนี้วะ มาซื้อแอร์นะไม่ได้มาซื้อจวก” ไฉจรรยาว่า เราเดินเลยจากโซนเครื่องใช้ไฟฟ้ามาแล้ว ผมอยากหาอะไรหวาน ๆ กินหน่อยเพราะรู้สึกว่ามันน้อย “ทำหน้าที่ ๆ หน่อย ตอนนี้อยู่เป็นอีหนูมาเพี้ยแล้วนะเว้ย”

“ใช่เรื่องใหม่เนี่ย” ผมเดินตรงเข้าไปในร้านบิงซู ไล่เพื่อนที่ไล่หมวกและแว่นปิดบังใบหน้าก็รีบเดินตามเข้ามา ถัดไปก็เป็นราชิตที่ตามมาห่าง ๆ

“ดูเครียดนะ หรือว่าเป็นเรื่องแหม ยังตัดใจไม่ได้หรอก”

“มันตัดง่ายขนาดนั้นก็ดีสิ ไม่ได้คบกันสามวันนะเว้ย” ปากตอบแต่เรื่องที่คิดอยู่กลับไม่ใช่เรื่องของแซม ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเรื่องของเหนือถึงได้บดบังเรื่องของแซมไปหมด แต่ผมก็คงต้องยอมรับว่าลืมเรื่องระหว่างแซมไม่ได้

“อย่าคิดมากเกินไป มันก็แค่ผู้ชายเฉย ๆ คนหนึ่งที่ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ คินนี่ไปปาร์ตี้หน่อยไหมล่ะ นัดกับเดอะแก๊งไว้พอดี” วรุณีชี้เมนูบิงซูบอกพนักงานพร้อมกับผม จากนั้นเราก็เลือกที่จะสนใจโดยรอบ

“แก๊งไหนวะ” ผมถาม เพราะผมเป็นเพื่อนที่มันสนิทที่สุด แต่เดอะแก๊งของมันก็มีหลายประเภทมาก ผมไม่ได้สนใจจะได้รับการคำตอบมากแต่รู้สึกว่าคุณที่ยืนอยู่เป็นจุดสนใจของคนในร้านเกินไป “ราชิต คุณไม่ต้องยืนเฝ้าผมหรอกมานั่งข้างผมนี่”

“ผมนั่งข้างคุณวรุณีละกันครับ” ราชิตไม่ยอมที่จะนั่งข้างผม เขาดูจะอ่อนน้อมกับผมมาก ปฏิบัติไม่ต่างจากเหนือ ผิดกับพันรบทที่สายตาของเขามักจะมองมาด้วยความไม่พอใจตลอด

“นั่งข้างผมนี่แหละครับราชิต นั่งชิด ๆ เลย” ใ้วรุณีขยับเข้าไปหาชายในชุดสูทสีดำ หากเปรียบเทียบร่างกายสองคนนี้ก็แทบจะเท่ากันด้วยซ้ำ แต่เมื่อผมเห็นราชิตเปิดชายเสื้อที่มีปืน ใ้คนชอบเล่นก็รีบติดตัวหนีอย่างไร

“แล้วที่ที่บอกว่าปาร์ตี้ ที่ไหน กูกลัวขับรถกลับไม่ไหว” ผมพูดพลางมองไปรอบ ๆ เพราะผมรู้สึกเบื่อ หากได้ไปเจอแสงสีเสียงหน่อยก็

น่าจะดี ช่วงนี้สมองผมไม่ค่อยได้รับงาน ปากมันก็รับแต่ดุ้นมากไปหน่อย

“ผมขั้บรถให้ได้ครับ” ราชิตพูด “ยังไงผมก็ต้องคอยตามดูแลคุณนายอยู่แล้ว”

“คำว่า ‘คุณนาย’ ฟังแล้วขลุ่กษะมัด” วรุธิ์เสริม ผมเองก็คิดแบบนั้นเวลาที่มีใครเรียก คนอื่นจะเรียกชื่อจริงของผม ยกเว้นแก๊งมาเฟียแก๊งนี้ที่จะเรียกชื่อเล่น “เฮ้ย!! นั่นคุณเหนือไม่ใช่เหรอ เดินมากับผู้หญิงด้วย”

ผมมองไปตามปลายนิ้วของวรุธิ์ที่ขี้ออก มันใช่จริง ๆ ด้วย เขาเดินคู่กับผู้หญิงที่แต่งตัวเซ็กซี่มาก ทรวดทรงองค์เอวเท่าที่มองผู้ชายต้องเหลียวหลังแน่ ขนาดผมไม่ได้ชอบผู้หญิงก็คิดว่าเธอต้องเป็นผู้หญิงที่ขึ้นเตียงแล้วถูกใจเหนือมากแน่ ๆ

ทำไมหัวสมองของผมต้องคิดแต่เรื่องที่เป็นเหนือนะ เขาจะมากับใครก็ได้ ความสัมพันธ์ของผมกับเขาก็ไม่ต่างไปจากคู่นอน แต่ในขณะที่ผมกำลังจะไม่สนใจและเบนหน้าหนี ผมก็พบเข้ากับสายตาของราชิตที่มองจ้องมาทางผม

“คืนนี้เลย เดี่ยวกลับไปดูช่างติดแอร์ที่ห้องก่อน แล้วไปต่อกันเลย” ผมพูด ไม่คิดที่จะถามเหนือด้วยว่าเขาจะกลับมาที่ห้องไหม ตอนนี้อยู่กับผู้หญิงที่เซ็กซี่ขนาดนั้น ก็ต้องขึ้นเตียงกันยาวแน่

แต่ผู้หญิงที่พามาเดินห้างฯ อย่างเปิดเผยกับผู้ชายที่สังคมไม่
ค่อยยอมรับอย่างผม แถมเรายังเจอกันในสถานที่ที่เต็มไปด้วยชาย
ชายตัว ไม่ต้องแปลกใจเลยว่าใครของจริง ใครของเล่น

บทที่ 23 ผัวคนปัจจุบัน (คนใหม่!!!)

-----นาย-----

หลังจากดูช่างจัดการติดแอร์เรียบร้อยผมก็ยังนั่งนิ่งอยู่กับโซฟาไม่รู้จะทำอะไร ภายในห้องก็ยังมีราชิตที่ยื่นเจียบเป็นหินไม่พูดจาอะไรกับผม ทั้งที่รู้ว่าวันนี้มีเป้าหมายที่จะไปเกี่ยวกับไอ้วรุธิ แต่ไม่รู้เป็นเพราะอะไรผมถึงไม่มีอารมณ์อยากจะไปไหน

ผมทิ้งตัวเอนนอนกับพื้นโซฟาด้วยความเบื่อหน่าย ภาพของเหนือที่เดินกับผู้หญิงสุดเซ็กซี่ผุดเข้ามา ทำไมผมถึงไม่ชอบภาพที่มันผุดเข้ามาภาพนี้ มันก็ดีแล้วไม่ใช่หรือที่เหนือจะได้มีคนอื่น คนอื่นนอกเหนือจากผมที่เป็นได้แค่เครื่องระบายอารมณ์เท่านั้น

ตอนที่เสียใจจากแซมผมยอมรับว่ามันเป็นความเสียใจที่สุดเท่าที่เคยเจอมา สูญเสีย ผิดหวัง ถูกหักหลัง แต่มันเป็นความเจ็บที่จบ

และรู้จุดหมาย แต่ความรู้สึกนี้ผมไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร มันเหมือนไม่ชัดเจน ไม่ต้องการแต่ก็ไม่ได้ผลสักไล่ให้ไปไกล ๆ ผมไม่รู้จริง ๆ ว่ามันเรียกว่าความเสียใจไหม

เนิ่นนานที่ผมยังนอนอยู่ที่โซฟาตัวเดิม นอนอยู่หนึ่ง ๆ และไม่รู้จะทำอะไร จนกระทั่งเสียงโทรทัศน์ดังขึ้น เป็นสายของเหนือที่โทรเข้ามา ผมไม่เคยบันทึกเบอร์ของเหนือมาก่อน แต่ที่รู้ว่ามันเป็นเบอร์ของเขาเพราะมันถูกบันทึกชื่อว่า ‘ผัวคนปัจจุบัน’

ผมอยากจะเป็นปากมอบบนในคำว่าผัวคนปัจจุบัน แค่ผมไปเที่ยวกับไอริสแล้วนอนกับผู้ชาย เหนือก็ไม่ใช่ผัวคนปัจจุบันแล้ว และผมก็ไม่กดรับสายปล่อยให้มันดังอยู่อย่างนั้น

ไอ้ส่วนลึกผมก็กลัวตายนะ กลัวว่าเหนือจะโกรธแล้วเอาปืนมายิงผมที่ไม่รับสาย แต่ก็คิดเอาไว้แล้วด้วยความรอบคอบว่า หากเขาถามก็จะตอบว่า ‘ผมหลับอยู่’ การเป็นนักธุรกิจก็ต้องทำอะไรให้รอบคอบแบบนี้แหละ แต่ช่วงนี้แทบจะไม่ได้คิดงานเลย คิดแต่เรื่องไม่เป็นเรื่อง เรื่องบนเตียงทั้งนั้นเท่าที่คิด

“สวัสดีครับ คุณนายนอนอยู่ที่โซฟาในคอนโดครับ” ผมติดตัวนั่งอย่างรวดเร็วหลังจากได้ยินเสียงของราชิต เป็นเหนือแน่ ๆ ที่โทรเข้ามา ทำไมผมลืมหัดไปนะว่าในห้องนี้มีคนของเขาอยู่ และแน่นอนว่าผมจะอ้างเรื่องนอนหลับไม่ได้

สองมือของผมพยายามจะส่งสัญญาณให้ราชิตที่สบตาอยู่ แต่เป็นสายตาที่เฉยชามาก พยายามขยับปากและท่าทางสารพัด

แต่!!!

“ไม่ได้หลับครับ ครับ” ราชิตเดินเข้ามาหาผมพร้อมกับส่งโทรศัพท์เครื่องหรูมาให้ ผมเป็นนักธุรกิจยังไม่ใช้เครื่องแพงขนาดนี้เลย จำได้ว่ารุ่นนี้วางตลาดในไทยเมื่อไม่กี่วันเองนะ “คุณเหนือต้องการคุยด้วยครับ”

ผมทำอะไรไม่ได้นอกจากรับโทรศัพท์มาถือเอาไว้ และถอนหายใจออกมาแรง ๆ จ้องมองราชิตที่เดินไปหยุดอยู่ที่มุมห้อง ซ่างเป็นลูกน้องที่จงรักภักดีต่อเจ้านายจริง ๆ ถ้าเหนือสั่งให้ไปตายก็คงจะไปแน่

“ครับ....” ผมพูดเพียงสั้น ๆ และไม่แสดงอาการกลัวออกมา เพราะเขาคงไม่สนใจหรอกในเมื่ออยู่กับผู้หญิง

(“คืนนี้เหนือไม่ได้กลับห้องนะ”) สิ่งที่ผมได้รับฟังทำให้สิ่งจนพูดอะไรไม่ออก ผมควรดีใจใช่ไหมที่ผู้คนปัจจุบันโทรมารายงานความประพฤติว่าไม่กลับ ซ่างเป็นสามีแห่งชาติ แต่ที่ไหนได้..เขากำลังมีความสุขกับผู้หญิงที่แสนเซ็กซี่นั้นมากกว่า

“ครับ...” ผมตอบออกไปในที่สุด หลังจากนั่งไปนานมากพอควร เหนือเองก็ไม่ได้พูดอะไรเพิ่ม เจียบและฟังผมเท่านั้น “แค่นี้ใช่ไหมครับที่เหนือจะบอกกับผม”

ตุ๊ด! ตุ๊ด! ตุ๊ด!!

และสายก็ถูกตัดไปโดยไม่มีประโยชน์อะไรมากไปกว่านี้ มือที่กำโทรศัพท์เอาไว้รู้สึกว่าจะเพิ่มน้ำหนักไปโดยไม่รู้ตัว ทำไมใจของผมมันหวิวขนาดนี้ แต่ผมก็ไม่รู้ที่กำลังรู้สึกอะไรกันแน่

เขาโทรมาเพื่อบอกว่าไม่กลับ ไม่มีคำทักทายมากกว่านี้

แล้วทำไมผมต้องรู้สึกเจ็บเข้าไปลึก ๆ ในใจด้วย มันเหมือนกับตัวเองกำลังจะสูญเสียวะไรบางอย่างที่ตัวเองรักมากไป เหมือนตอนที่ผมเสียแซมไป และนี่ผมก็กำลังจะเสียเหนือให้กับผู้หญิงอีกแล้ว

ยังไงผู้ชายอย่างผมก็ไม่ใช่ว่าตัวเลือกของใครสินะ

เจ็บจัง!!!

ทั้งที่ไม่ได้คาดหวังอะไรมากกับความสัมพันธ์ระหว่างเหนือแต่ยอมรับเลยว่าเจ็บมากทีเดียว มันเหมือนการที่ใครสักคนเข้ามาทำให้รักและกำลังจะเดินจากไป จากที่เราเริ่มนับความรู้สึกจากศูนย์ มันใกล้จะถึงห้าสิบแล้ว และมันก็น่าจะดีขึ้นไปเรื่อย ๆ แต่อีกคนเริ่มนับความรู้สึกจากร้อย และมันกำลังจะลดมาเหลือแค่ห้าสิบเท่านั้น

“ออกไปจากชีวิตคุณเหนือก็คงทำให้รู้สึกดีขึ้นครับ” เสียงของราชิตแทรกเข้ามาในความคิด มันทำให้ผมรู้ตัวว่าจนตอนนี้ก็ยังไม่ได้อาโทรศัพท์ออกจากหู มันยังแนบอยู่เท่านั้น

“โทรศัพท์” ผมคืนโทรศัพท์ให้กับราชิต “คุณพูดเหมือนผมเดิน ออกไปจากชีวิตเหนือได้ง่าย ๆ เจ้านายคุณเป็นมาเพียนะ ผมจะไม่ ตายก่อนหรือไง”

“ผมแค่แนะนำเท่านั้น” ราชิตพูดจบก็เดินกลับไปยังที่ของตัวเอง ผมก็เข้าใจว่ามันเป็นคำแนะนำ แต่มันเป็นคำแนะนำที่ผมไม่ กล้าทำยังไงล่ะ

ตอนนี้สิ่งที่ผมทำได้ก็คือการไม่รัก ผมจะต้องบอกตัวเองเอาไว้ ว่าผมจะไม่รักเหนือ เราแค่คู่ขาที่นอนด้วยกันเท่านั้น ความสัมพันธ์ ของเราจะไม่พัฒนามากไปกว่านี้

สมองยังไม่ทำงาน สติก็ยังไม่กลับมาดี สายของไอ้วรุธิก็โทร เข้ามา มันทำให้ผมมองไปยังนาฬิกาว่าก็โมงแล้ว ก่อนจะพบว่ามันจะ หกโมงเย็นแล้ว จากโลเคชั่นที่มันส่งมาให้กว่าจะไปถึงก็คงสามทุ่ม ไม่ รู้ว่ามันจะเลือกไปเที่ยวไกลทำไม บอกว่าเป็นฉับเปิดใหญ่ที่คนไม่ เยอะ และจะไม่มีใครจับได้ว่ามันคือคนเดียวกันกับนายแบบสุดหล่อ ขวัญใจสาว ๆ

(“ถึงไหนแล้ว อย่าเรทนะเว้ย กูแต่งตัวมาเต็มมาก งานนี้ไม่มีใครจำกูได้แน่”) เสียงทักทายของคนที่โทรเข้ามาอารมณ์ดีมาก (“แต่ ฟังจากเสียง ยังอยู่ห้องอยู่หรือ”)

“แต่งตัวเสร็จแล้ว กำลังออกไปน้า” ผมพูดอย่างปัด ๆ ทั้งที่ยัง ไม่ได้อาบน้ำด้วยซ้ำ จะไปเข้าไปเร็วยังไงไอ้วรุธิก็สนุกคนเดียวตลอด

ยิ่งรวมกับแก๊งเพื่อนไม่ว่าจะแก๊งไหนมันก็ร่าเริงเกินพอดีตลอด ใช้อัรวุฒิ มองภายนอกดูเหมือนเป็นคนขี้แค้นมาก แต่ถ้าได้ปลดปล่อยมันก็ดู สาวมาก ทั้งที่บอกว่าไม่ชอบการแต่งหญิง

(“รีบออกมา อยากให้สนุก ๆ รีบเลยนะ ที่นี่ติดทะเลเลยนะ จองห้องเอาไว้ให้แล้ว ลากผู้ชายไปต่อได้ ส่วนราชิตเดี่ยวเคลียร์เอง”) ผมว่ามันต้องเริ่มเมาแล้วแน่ ๆ ถึงได้ดูร่าเริงขนาดนี้

“เมื่อกลางวันมึงยังเงิบปากอยู่เลย คราวนี้จะเคลียร์กับเขา” ผมถาม สายตาก็มองไปทางราชิต

(“เขาเรียกสงบ..ให้เหยื่อตายใจ วันนี้ก็อาจอยากพลิกเป็นรุก เป็อรับละ!”)

“พูดมาก เจอกัน!” ผมกดตัดสายก่อนที่จะเดินเข้าไปในห้องน้ำ ก่อนที่จะปิดประตูก็หันมาหาราชิตก่อน “ผมอาบน้ำสามสิบ นาทีแล้วเราไปเที่ยวกัน คุณจะออกไปทำธุระก่อนก็ได้นะ”

มีการพยักหน้าเล็กน้อยเป็นการตอบ ผมจึงได้หมุนตัวเดินเข้าห้องเพื่อจัดการกับตัวเอง หัวสมองก็ยังคงคิดเอาไว้ตลอดว่าผมจะไม่รักเหนือ จะไม่พัฒนาไปมากกว่านี้ และที่สำคัญ...วันนี้ผมจะไปหาผู้ชายเสียตัว ผมจะหาผัวคนปัจจุบันคนใหม่!!!

สถานบันเทิงแห่งหนึ่งซึ่งตรงตามสถานที่ที่ไอ้วรุธิส่งมา
ให้กับผม เป็นสถานบันเทิงที่หรูหรามาก ผมว่าที่เอเดินจัดว่า
อลังการแล้ว ที่นี้ถือว่าเต็มทีมาก เพียงแต่เอเดินคัดเพียงชายเท่านั้น
ที่เข้าไปได้ ผิดกับที่นี้ที่ชายหญิงเข้าได้ แต่เมื่อกวาดตามองจาก
สายตาแล้วก็นับว่ามีแต่คนมีเงิน เหล้าอาจจะขวดละห้าหมื่นเลยก็ได้

“ฮ้าย!!! ทางนี้” เสียงใสของชายที่ตีบเล็กปีบเสียงร้องเรียกมา
ทางผม และทันทีที่ผมยวสีบลอนด์ทองปลายชมพูสะบัดกลับมาก็ทำ
ให้ผมไม่สงสัยว่าเป็นใคร

ไอ้วรุธิแน่นอน!!!

มากกว่านั้นคือเสื้อสายเดี่ยวสีแดงสดที่รัดแนบไปกับเนื้อผิว
รอนกล้าม มันไม่ชอบใส่ชุดชั้นในของผู้หญิง เวลาที่แต่งหญิงก็จะเป็น
กะเทยควายที่มีหนวดและไม่มีนม ครั่งนี้ก็เช่นกัน เพราะหนวดของมัน
ชัดเจนมาก

“เหงามากเลย มาซ้าจ้งเลยมึง” วรุธิทำท่าทางมีจริตจะก้าน
แบบที่กะเทยชอบทำ เวลาที่มันต้องไปเที่ยวในที่ที่ไม่ใช่ของมันเองก็
จะเป็นแบบนี้ตลอด ปลอดภัย เบี่ยงแปลง ไม่เคยมีใครจำได้หรือรู้ว่า
มันคือวรุธินายแบบและนักแสดงชื่อดัง

“ไหนเดอะแก๊งละ บอกว่าวันนี้มีเดอะแก๊งไม่ใช่หรือ?”

“เทอหมุด เซ็งอยู่เนี่ย” มันกลับมาหน้าเสียงปกติและนั่งลงข้างโต๊ะที่ผมนั่ง ตอนแรกมันแต่นอยู่ข้างโต๊ะอย่างสนุกสนาน “วันนี้ยังงี้ก็ต้องหาผู้ช่ายไปเสียตัวให้ได้ หาเหยื่อก่อน!!”

“ไหนมึงบอกว่า..” ผมชี้ไปทางราชิตที่เดินตามหลังมา แต่เมื่อหันกลับไปกลับไม่พบแล้ว “ราชิตไปไหนละ เขาตามกูเข้ามาละ” ผมมองซ้ายขวาหาคนที่หายไป

“ใครตามเข้ามา กูมองเห็นตั้งแต่ปากประตูมึงเข้ามาคนเดียว” ปากพูดแต่ใจวรุทธิกรินเหล่าใส่แก้วให้ เพียงส่งมาถึงมือผมก็กรอกมันใส่ปากกรวกับเป็นความต้องการอยู่แล้ว “กูคิดไว้แล้วเลยเปิดห้องเอาไว้ให้มึง มึงก็รู้ว่าเวลาที่กูไปเที่ยวไหนต้องเลือกที่มีห้อง จะได้เสียตัวง่าย ๆ”

“วันนี้กูก็อยากเสียตัวเหมือนกัน อยากหาผัวคนปัจจุบันคนใหม่” ผมพูดและส่งแก้วเหล้าให้มันรินอีก แต่ระหว่างนั้นทางตาของผมนก็เหมือนจะเห็นใครบางคนเดินมาที่โต๊ะ “นั่งนี้เลยรา.....พะ...พี่พยัค!!”

คนที่มาใหม่ไม่ใช่ราชิตอย่างที่ผมเข้าใจ กลับเป็นคุณพยัคที่อยู่ในชุดไปรเวท ความแปลกตาครั้งแรกที่ผมได้สัมผัสโดยที่เขาไม่สวมเสื้อสูท และความภูมิฐานที่ไม่คิดว่าเขาจะมาเที่ยวสถานที่แบบนี้ ใบหน้าก็มีรอยยิ้มแต่เต็มเสมอเมื่อมองมาทางผม

“ครับ พี่เอง นายคิดว่าเป็นใครจิ้งหรีด” คุณพี่ยกมาคนเดียว และเขาก็กำลังมองหาชายชวาท่าทางเหมือนหาคนที่มากับผม ก่อนที่จะหันกลับมายิ้มให้

“เอ่อ..ผมแค่ไม่คิดว่าจะเจอพี่ที่นี่นะครับ”

“พี่ก็เที่ยวบ่อยนะถ้ามีโอกาส ขอนั่งด้วยนะครับ” คุณพี่ยกยิ้มให้ไอ้วรุฒ เขาเป็นผู้ชายสุภาพและดูสมารถเสมอ แต่น่าแปลกที่ผมไม่เคยรู้สึกหลงใหลอะไรในตัวของเขาเลย แค่รู้สึกว่าการหล่อดูดีแต่ไม่รู้สึกต้องการอย่างที่เป็นกับเหนือ

“ยินดีค่ะ รุฒี่นะคะ” ผมหันไปมองคนที่แอบเสียดายแนะนำตัวว่า รุฒี่ จากรุฒิกลายเป็นรุฒี่ จากนักแสดงชายรูปหล่อขวัญใจสาว ๆ กลายเป็นนางรุฒี่กะเทยควาย

“ครับคุณรุฒี่ วันนี้อะไรดีมีอะไรสั่งได้เลยนะครับ ผมเลี้ยงเอง”

“ป่าสุต ๆ รุฒี่ชอบชอบ”

การสนทนาของนางรุฒี่ทำให้ผมต้องเมินหน้าหนี ผมว่ามันสนใจคุณพี่ยกเข้าให้แล้ว แต่ผมเองก็ไม่รู้ว่าคุณพี่ยกเขาเป็นสายไหน ผู้ชายบางคนดูเหมือนจะใช่แต่ก็ไม่ใช่ ผิดกับบางคนที่ไม่ใช่ก็ได้ทั้งรับและรุก อย่างไอ้รุฒี่นี่แหละ

สายตาของผมมองไปยังผู้คนที่กำลังสนุกสนานกับเสียงเพลง มือก็ยกเครื่องดื่มมารอกใส่ปากจนหมดแก้ว สิ่งที่ผมกำลังมองหาคือ

ราชิต ผมมั่นใจว่าเขาเดินเข้ามาพร้อมกับผมแน่ ๆ แต่ที่ไม่รู้คือตอนนี้
หายไปไหน

“พี่ว่าไปนั่งที่ห้องไวไฟใหม่ จะได้ส่วนตัวกว่านี้ ดีไหมครับคุณ
รูดี้” ผมหันมาหาคนที่ถาม และไม่ต้องสงสัยเลยว่าไอ้วรวิมันจะตอบ
ว่าอะไร

“โอเคเลยคะ รูดี้ชอบชอบ!!” ผมก็เห็นว่ามันชอบทุกอย่าง
แหละที่เป็นผู้ชายให้ “แต่รูดี้ไม่มีเงินจ่ายนะคะป้าขา” มันช่างกล้าพูด
ตัวมันนะเป็นลูกชายคนเดียวของธุรกิจส่งออก ร่ำรวยมากที่สุดใ
กลุ่มเพื่อน แต่ที่ต้องมาทำการแสดงก็เพื่ออยากออกจากกรอบของพ่อ
แม่ และต้องการพื้นที่เพื่อเป็นตัวของตัวเอง

“ไม่ต้องห่วงครับคุณรูดี้ พี่จัดการทุกอย่างเอง เชิญมาทางนี้
ครับ” คุณพยัคฆ์หันมายิ้มให้กับผมเล็กน้อย หลังจากนั้นคุณพยัคฆ์ก็เดิน
นำออกไปจากโต๊ะ

ร่างกายของนางกะเทยควายเดินเข้ามาทอดแขนของผมแน่น
ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันคิดอะไร แต่ที่ผมมองเห็นหน้าของมันกลับดูเศร้า
ชอบกล “ทำไมทำหน้าแบบนั้นวะ มึงถูกใจพี่เขาไม่ใช่หรอ”

“กวนะสนใจ แต่เขานะสนใจมึง” ไอ้วรวิกระซิบบอก “เขาคุยกับ
กูแต่ตานีมองมึงตลอดเลย ปีนี๋ดวงผู้ชายมึงรุ่งเนอะ”

“.....” ผมมองไปยังคนที่เดินนำหน้า คุณพยัคฆ์ชอบผมอย่างนั้น
เหรออ รู้จักกันมาทีนานระดับหนึ่งแต่ผมไม่เคยดูออกเลย มันจะเป็นไป
ได้เหรออ

“ก็ว่านะ ถ้าคืนนี้มึงจะเสียตัวให้ใคร ก็ต้องพีพัยคอะไรของมึง
นี่แหละ กูมองแล้วเก้านิวแน่ ๆ”

“ไอ้เหี้ย-ย!!!” ผมผลักไอ้เพื่อนเหรออออกไปจากแขน มีใบหน้าของคุณ
คุณพยัคฆ์หันมามองยิ้ม ๆ แต่เมื่อคิดไปถึงคำที่ใช้วิธีพูดก็ทำให้ผม
มองไปยังเป้าของเขา หลังจากนั้นก็รีบเบี่ยงสายตาทันที “ไม่มี
อะไรครับ หยอกล้อกับเพื่อนเท่านั้น”

“ไอ้ใหม่ละ เก้านิวแน่ ๆ แค่คิดก็เสียแล้ว”

“มึงนี่มันเก็บอาการไม่อยู่จริง ๆ ไม่กลัวมีใครมาเห็นหรือไง”
ผมถามต่อ เราก็ยังเดินตามคุณพยัคฆ์ไปและคุยกันไป

“ใครจะจำได้ หน้าสวยปากแดง แรดชะขนาดนี้” นั่งผมชมพู่
สะบัดผมอย่างสวยงาม จากนั้นมันก็ตามเข้ามาอดแขนเหมือนคนที่
เมาและพุงตัวเองไม่ได้ “อย่านอกเรื่องเลย ว่าแต่ของคุณเห็นอนิกี่นี้
วะ กูว่าเกินเก้า!!”

“กูไม่บอก อยากรู้มึงก็ไปขออนอนกับเขาสี!!” ผมสะบัดแขน
เพื่อนและรีบเดินเข้าไปใกล้คุณพยัคฆ์ เมื่อชื่อของหนือเข้ามาในหัวก็
ทำให้ผมคิดโกรธเคือง รู้สึกอยากจะลากคุณพยัคฆ์ไปขึ้นเตียงจริง ๆ
หากเขาสนใจผม

บทที่ 24 ซ่อมจนกว่ามันจะพูด

-----นาย-----

ห้องวีไอพีที่ผมกับไอ้วรุธิอย่างกรายเข้ามาหรรษาสุด ๆ ไอ้วรุธิมันจัดว่าเป็นคนรวยแต่มันก็ไม่เคยใช้เงินกับเรื่องแบบนี้ มันชอบที่จะเบียดเสียดไปกับผู้คนมากกว่า ส่วนผมหากไม่ถูกเพื่อนลากมาก็นับว่านานครั้งจริง ๆ ที่จะได้เข้ามาในสถานที่แบบนี้

ห้องที่นั่นอยู่มีลักษณะเป็นกระจกใส ทั้งภายในและภายนอก สามารถมองเห็นกันได้ แต่เพียงแค่ดรีมโอดอันเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะ ห้องนี้ก็จะกลายเป็นห้องกระจกที่บแสงที่คนภายนอกมองเข้ามาไม่เห็น ที่รู้ก็เพราะว่านั่งรู้ดีคนช่างถามซอกแซกไปเรื่อย

“นายตี๋มเยอะจั่งเลยนะวันนี้ เครียดเรื่องอะไรหรือเปล่า” คุณพยัคกรินเหล้าอีกแก้วให้กับผม แรก ๆ ผมก็เหมือนจะเกรงใจไม่ยอมให้

รินให้ แต่หลัง ๆ เริ่มที่จะมีเงินแล้วเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ ผมก็ส่งแก้วให้เติมน้ำแข็งเลย

ความจริงห้องไวโอพีก็มีเด็กดูแลนะ แต่คุณพยัคฆ์บอกว่าไม่ต้องการ เด็ก ๆ เหล่านั้นที่มีให้เลือกทั้งหญิงหรือชายก็ถูกไล่ไป เพราะเขาขอเป็นคนรับอาสาดูแลพวกผมเอง มองไปมองมาผมก็เริ่มที่จะรู้สึกว่่าสายตาของคุณพยัคฆ์ที่มองมายังผม ดูเหมือนมันจะมีอะไรจริง ๆ อย่างที่ไอ้วรุธิ์บอก

“ผมก็แค่อยากดื่มครับ” ผมตอบแบบปัด ๆ ยอมรับเลยว่าตัวเองค่อนข้างที่จะดื่มหนักมากทีเดียว และไม่ต้องคาดเดาเลยว่าจะกลับคอนโดยุ่ ได้ไหม คงได้นอนห้องที่ไอ้วรุธิ์เตรียมไว้แน่นอน แต่ไอ้คนที่จะไปนอนด้วยเนี่ย...ใคร??

“เครียดอะไรก็บอกพีได้นะ พี่อยากเป็นคนที่น่ายั้วใจ” คุณพยัคฆ์พูดอย่างสุภาพ แต่!! รุกแรงมาก คงเห็นว่าผมเริ่มที่จะเมาแล้ว แต่ผมยังพอมีสติที่จะรู้ได้ว่าอะไรเป็นอะไร

“โอ๊ย!! อยากไปเดินจังเลย ห้องนี้เพลงไม่ดังพอ ขอตัวก่อนนะ” ไอ้เพื่อนผมบลอนด์ชมพูลุกออกจากโซฟาหนานุ่ม มันเตรียมที่จะเดินออกจากห้องตามที่ปากว่า แต่ก่อนที่จะออกไปก็เตะเท้าของผมอย่างแรงคล้ายกับส่งสัญญาณ

นี่มันจะให้ผมเจอกับคุณพยัคฆ์จริง ๆ เหรอ บอกตรง ๆ ว่าผมไม่รู้สึ่กอะไรเลย กับการ์ดที่หน้าผับยังรู้สึกอะไรมากกว่า เหมือนว่าความ

นุ่มนึ่งยืมหวานแสนดีมันไม่เข้าตาผมแล้ว ผมเสพติดความดิบเถื่อน
ไปแล้วสิ

อีกอย่างผมรับปากกับเหนือไปแล้วด้วยว่าจะเป็นคนเหนือคน
เดียว หากไปนอนกับคนอื่นก็ไม่รู้จะถูกฆ่าทิ้งหรือเปล่า คิดแล้วก็รู้สึก
คิดไม่ตกที่เอาตัวเองเข้ามาเกี่ยวข้องกับแก๊งมาเฟีย

“พี่ว่าเพื่อนนายน่ารักดีนะ” คุณพยัคฆ์พูดเมื่อผมยกแก้วเหล้า
ขึ้นดื่มอย่างไม่ใส่ใจ วันนี้ผมอยากเมา เมาให้ลืมเรื่องที่วนเวียนในหัว

เรื่องของผู้หญิงที่ชื่อน้ำแข็ง ภาพของผู้หญิงที่เดินข้างกายของ
เหนือ หลาย ๆ เรื่องวนเวียนอยู่ในหัวของผมจนลึบสนไปหมด แต่ที่แน่
ๆ คือทุกเรื่องเกี่ยวข้องกับเหนือไปหมด แค่ไม่กี่วันจะไปคิดถึงเขา
ทำไม แล้วไอ้ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าแฟนมาหลายปีทำไมมันหายไปจนหมด
ทำไมผมไม่ยักคิดถึงเรื่องของแซม

หางตาของผมมองเห็นว่าคุณพยัคฆ์ขยับเข้ามาใกล้ ไม่รู้ว่าไอ้
รุธิเปิดโอกาสให้ผมได้กินคุณพยัคฆ์ หรือเปิดโอกาสให้คุณพยัคฆ์กินผม
กันแน่ ท่าทางที่เข้ามาใกล้พร้อมกับมือที่โอบรอบเอว ผมแก้งทำเป็น
ไม่เห็น แต่ก็ยอมรับว่าการที่ผู้ชายแตะต้องตัวก็ต้องการไม่บ่อย ทั้งที่
ยังลืมเรื่องของเหนือไม่ได้

“น่ารักก็ลองจับสิครับ ผมว่าไอ้..เอ่อ รูตีมันก็สนใจพี่พยัคฆ์
ครับ” ผมแก้งทำเป็นเมาและไม่สนใจท่าทีของเขา สติที่มีน้อยนิด

บอกว่าไม่ได้ ผมกับคุณพยัคจะมีอะไรมากไปกว่าลูกค้าไม่ได้ งานต่อจากนี้ก็คงเดินได้ยากแน่

“แต่พี่ไม่ได้สนใจรูดี พี่สนใจนายมากกว่า” ลีนคำพูดของคุณพยัคผมก็หันไปสบตาคนพูดทันที เมื่อหันไปก็พบว่ามันใกล้มาก หน้าของเราสองคนอยู่ใกล้กันสุด ๆ

ใบหน้าที่อยู่ห่างราวฝ่ามือก็ยื่นค่อย ๆ ชยับเข้ามา ก่อนที่เรียวปากหนาแต่นุ่มจะแนบสนิทลงกับปากของผมโดยไม่รู้ตัว สัมผัสของมันที่เอียงเข้าและกำลังจะละลายผม สัมผัสอ้อยอิ่งแบบนี้มันรู้สึกเหมือนตัวเองตัวเล็กน่าทะนุถนอมยิ่งงายชอบกล

แต่ทันใดนั้นสายตาของผมงก็มองไปเห็นใครบางคนที่กำลังเดินขึ้นบันได กระจกใสทำให้ผมมองเห็นคนภายนอกได้ ใครคนนั้นคือ.... เหนือ! ทำไมเหนือถึงมาโผล่ที่นี่ได้ เขาบอกว่าจะไม่กลับเพราะจะมาที่นี่อย่างนั้นหรือ

“อืม...พี่พยัค..” ผมผลักตัวคุณพยัคออก “เอ่อ.. ผมว่าผมเมามากแล้ว ผมต้องกลับแล้วแหละพี่ ไซ้! ผมต้องกลับแล้ว” ผมพยายามออกห่าง ไม่ดีแน่ถ้าเหนือจะเห็นผมในสภาพแบบนี้ ยิ่งใกล้ชิดกับคุณพยัคแล้วละก็ แม้จะอยากลืมเรื่องที่อยู่ในตัว แต่ก็คงต้องยอมรับว่าผมยังกลัวตายอยู่

แต่คนที่ผมกำลังพูดคุยด้วยเหมือนจะไม่มีสติ เมื่อเขาพยายามที่จะบิดเบียดร่างกายเข้ามาหาผม ตอนนี้ผมภาวนาให้ไอ้ว

รู้สึกกลับมา อย่าให้เหนือเห็นผมอยู่กับคุณพยัคสองคนเลย มันไม่ดีแน่
ไม่ดีกับชีวิตของผมแน่ ๆ

“พี่พยัค ปล่อยผม..ผมว่าพี่มาแล้วครับ..อึก!! เฮ้ย!!!”

ร่างกายของผมถูกระชากอย่างแรงจนกระทั่งยืนเต็มความสูง
แรงที่กระชากแรงมาก จากการกระชากร่างกายของชายที่สูงร้อยแปด
สิบและหนักเกือบเจ็ดสิบอย่างผม หลังจากนั้นผมก็ถูกเหวี่ยงไป
ด้านหลังซึ่งปะทะเข้ากับพื้นรบ ไม่ต้องคาดเดาเลยว่าคนที่กระชากผม
เป็นใคร แม้จะไม่มีเสียงอะไรหลุดลอดออกจากปากแต่ก็รู้ว่าเป็นเหนือ
แน่ ๆ

สิ่งที่หันกลับไปเห็นคือเหนือกำลังจ้องมองคุณพยัคด้วย
ใบหน้านิ่งเฉย เขาใช้ปืนจ่อหน้าคุณพยัคหนึ่ง แววดตาของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยความโกรธ ส่วนคุณพยัคนะเหรอขังเต็มไปด้วยรอยยิ้ม รวากับ
เขาไม่รู้เลยว่ากำลังเล่นอยู่กับอะไร

ตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนางเอกในละครหลังข่าวที่
พระเอกกับตัวโกงกำลังแย่งกันอยู่ยังไงอย่างนั้น

“พื้นรบ..บอกผม ว่าผมต้องทำยังไง” ผมกระซิบถามเพื่อที่จะ
หาทางออก ร่างกายของพื้นรบที่ผมเข้ามาปะทะก็ผลัดตัวผมออกและ
จ้องหน้าฉัน “อยากให้มีคนตายหรือไง คนเยอะเยอะ บอกผม!! ผมต้อง
ทำยังไง?”

“แกลิ่งตายมั่ง” พื้นรบตอบ

“อันนี้ก็ยากไป ไม่ได้เจอหมีนะ จะให้แกลิ่งตาย เฮ้ย!!” ผมคิดอะไรบางอย่างได้ หลังจากนั้นก็หันไปหาเหนือที่ยืนนั่งจ่อป็นอยู่ตรงหน้าของคุณพยัค เพราะไอ้วรุธิเคยสอนผมว่า ‘เจอเสือให้แกลิ่งตาย เจอผู้ชายให้แกลิ่งเมา’

“มึงไม่ยิงกูหรือกเหนือ ถ้าจะยิง มึงยิงไปนานแล้ว” ผมหันไปเห็นร่างกายของคุณพยัคเดินเข้ามาหาเหนือ ทำไม่รู้สึกรู้ว่าแววตาของคุณพยัคมันทำทนาย มันต้องการยั้วอารมณ์ของคนที่นั่งเฉยอยู่

“เหนือครับ” ผมตรงเข้าไปกอดแขนข้างหนึ่งของเหนือ ทำตัวเหมือนคนไม่มีกระดูกเกาะแขนของเหนือเอาไว้ ผมสัมผัสได้ว่ามือข้างที่ผมเข้าไปเกาะก็พยายามที่จะช่วยประคองผมเอาไว้ “ผมปวดหัวจังเลย พาผมกลับบ้านหน่อยได้ไหม เหนือครับ!”

“.....” เงียบ

ตอนนี้ผมซุกซบกอดไปกับร่างกายของเหนือ เงียบแบบนี้ผมใจไม่ดีเลย ไอ้วรุธิมันไปหาผู้ชายถึงไหน ไม่รู้เลยหรือไงว่าตอนนี้เขาจะฆ่ากันตายอยู่แล้ว

สายตาของผมมองไปที่บานกระจกซึ่งถูกปรับให้เป็นแบบทึบ คนภายนอกจะมองเข้ามาไม่เห็น แต่ถ้าเป็นแบบนี้เหนือจะมองเข้ามาเห็นได้ยังไงว่าผมอยู่ที่นี่ ยกเว้นเสียแต่ว่ามันถูกกดเมื่อเหนือเข้ามาในห้องนี้แล้ว

“เหนื่อ พาผมกลับบ้าน เหนื่อ!! เหนื่อครับ” ผมกอดและรั้งแขนของเหนื่อที่พยายามง้างปืน ตอนนี้อยากไปจากที่นี่ พอได้รู้จักกับมาเฟีย ชีวิตของผมก็ต้องมีระบบความคิดที่ซับซ้อนไปกว่าเดิมอย่างนั้นแหละ

การที่ผมกอดรวบร่างกายของเหนื่ออย่างแรงแม้มันได้ผล เพราะในที่สุดเหนื่อก็ยอมที่จะเก็บปืนก่อนที่จะลากผมออกไปจากห้อง ผมรู้สึกได้ว่าแรงของเหนื่อที่ลากผมออกมารุนแรงมาก มือที่จับไปที่ต้นแขนของผมกดเจ็บมากทีเดียว อาจคิดว่าผมเมาไม่ได้สติและไม่รู้เรื่อง แต่ผมก็ยังไม่ได้เมาขนาดนั้น

เมื่อมาถึงที่รถ เหนื่อก็จับผมยัดเข้าไปด้านหลัง หลังจากนั้นเหนื่อก็ตามเข้ามาจับให้หัวของผมนอนหนุนตักของเขา การกระทำของเขารุนแรงมากจนผมเจ็บไปหมด แต่เมื่อจับหัวของผมนอนหนุนตักเรียบร้อย เขาก็ถอดเสื้อมาห่มร่างกายให้ ถึงจะรุนแรงแต่ก็ยังรู้สึกว่ามี ความห่วงใยผมอยู่

“คุณเหนื่อครับ” เสียงนั้นเป็นเสียงของพันรบที่ผมจำได้ ผมยังหลับตาและนอนหนุนตักของเหนื่ออยู่ กลัวว่าเหนื่อจะรู้ว่าผมไม่ได้เมา (หนัก) เดียวจะหาว่าผมให้ทำคุณพัยค์

“กลับคอนโด ฉันไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีคนของอาเซอรั่าครับ ผมเช็กกับทางต่างประเทศแล้ว อาเซอรั่าส่งคนไปหานายท่านที่อิตาลี ไม่ได้มาพบคุณเหนื่อที่ไทยครับ”

หลังจากนั้นภายในรถก็เงียบสนิท มีเพียงแค่เสียงของ เครื่องยนต์รถเท่านั้น ผมไม่เข้าใจเรื่องที่เหนือกำลังพูดคุยกับพันรบ อาเซอร์่าคือใคร ใครพบใคร ผมไม่เข้าใจ แต่ที่รับรู้คือเสียงของลมหายใจของเหนือที่เหมือนว่าจะโกรธมาก

“ซ้อมราชาิต จนกว่ามันจะพูด!!!”

“...!!!!” ผมตาโตวาวกับสิ่งที่เหนือสั่ง แล้วราชาิตเกี่ยวอะไร ตั้งแต่มาถึงที่นี่ราชาิตก็หายไปเลย ทำไมตอนนี้ผมรู้สึกซับซ้อนและน่ากลัว ‘ซ้อมจนกว่าจะพูด!!!’

บทที่ 25 บทงอนควรเป็นของผม

-----เหนือ-----

สถานบันเทิงแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไกลจากกรุงเทพฯ พอสมควร วันนี้ทั้งวันผมต้องหงุดหงิดจนจะเป็นบ้า เพราะแม่ของผมยื่นขอเสนอเรื่องสำคัญ ว่าหากผมยอมที่จะออกมาพบกับลีลา ก็ะยินยอมที่จะเดินทางกลับ นั่นหมายความว่าผมก็จะได้กลับไปพักที่บ้านของตัวเองด้วย

สุดท้ายผมก็ทำภารกิจลุล่วงกับการอยู่กับผู้หญิงที่น่าเบื่ออย่างลีลา ภายนอกทำที่ว่าเป็นผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนหวาน แต่มองเธอเพียงแค่เสี้ยววินาที ผมก็รู้ว่าเธอต้องการอะไร ลองได้เหวี่ยงขึ้นเพียงก็ไม่น่ายากที่จะได้มา

“ผมคิดว่าคุณเหนือควรพักผ่อนนะครับ” พันธบเอ่ยระหว่างที่ผมยังนั่งอยู่ในรถ ผมมาที่นี่เพื่อมาพบกับคนสำคัญคนหนึ่งของพ่อ ฐกรกิจลีดำที่แฝงอยู่บนโลกใบนี้ ผมอยากจะเลิกแต่หลังเสียที่พ่อให้ซึ่งก็ลงยากยิ่ง “ให้ผมเช็กให้ไหมครับว่าคุณนายอยู่ที่ไหน”

“ทำไมต้องเช็ก” ผมลืมหินตาและมองคนที่ถาม เพราะนายเองเป็นฝ่ายที่ไม่ต้องการไปไหนกับผม

ความจริงแล้ววันนี้เป็นวันที่ผมต้องการจะ ไปกินข้าวดูหนังหรือทำอะไรก็ได้กับนาย เป็นวันพิเศษที่คนทำงานออฟฟิศเรียกว่าวันหยุด แต่ไม่เป็นอย่างที่คิดเมื่อผมออกมาจากห้องและได้รับรายงานจากราชิตว่า นายอยากได้ความเป็นส่วนตัว อยากทำอะไรที่ตามใจตัวเอง ไม่ใช่การบังคับจากผม

ตอนแรกผมก็คิดว่าอาจจะคิดไปเอง แต่เมื่อนายบอกว่าอยากจะไปหาเพื่อน ทั้งที่ผมบอกว่าอยากจะทำกิจกรรมนอกบ้านด้วย มันชัดเจนว่านายเองก็ไม่ได้อยากจะไปไหนมาไหนกับผม

แต่แม้ว่าผมจะยอมให้นายไปหาเพื่อน ผมมาอยู่กับผู้หญิงที่ชื่อลีลา เลื่อนมาห่างๆ เดียวกันกับที่นายมากับเพื่อน แต่สุดท้ายแม้การทักทาย นายก็ไม่มีให้ มากไปกว่านั้นคือผมทนความคิดถึงไม่ไหวติดต่อโทรหาก็ก็น้ำลายสอ เมื่อได้คุยกันก็ตอบเพียงคำว่าครับเท่านั้น

ตอนนี้ที่ผมกำลังรู้สึกเหนื่อยไม่ใช่ร่างกาย แต่มันคือสภาพจิตใจของผม จิตใจที่กำลังถูกนายทำร้ายให้น้อยใจ

“แล้วเรื่องคุณน้ำแข็งจะให้ผมไปรับไหมครับ”

“ไม่ต้อง ฉันจะไปรับเอง” ผมตอบก่อนที่จะก้าวลงจากรถ วันนี้ผมก็คงทนความคิดถึงไม่ไหวและกลับไปหานายที่ห้องแม่ แม่จะบอกไปว่า ‘คงไม่ได้กลับ’ “จัดการตัวเครื่องบินให้แม่ของฉันเร็วที่สุด หากไม่ยอมกลับจัดการวางยาได้เลย”

ผมพูดก่อนที่จะเดินเข้าไปยังอาคารซึ่งเป็นสถานบันเทิง คำพูดที่บอกว่าวางยา พันธบริวัติที่มีความหมายว่าอะไร เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมวางยาแม่ก่อนจะเข้าหากล้าเครื่องบินพาแม่กลับไป เป็นเพราะพ่อไม่เคยปกครองแม่ได้ ท่านจึงมาแสดงฤทธิ์กับผมบ่อย โดนผมจัดการไปหลายครั้งก็ยังไม่ลดละ ผมเองก็ไม่อยากใช้ไม้แข็ง เมื่อยื่นข้อเสนอมาครั้งนี้ผมจึงได้ยอมที่จะทำตาม

“อีกอย่าง” ผมหยุดเดิน “ปรับห้องนอนของฉันให้เป็นสี่เทานายชอบสี่เทา วันที่ที่แม่กลับไปฉันจะพานายเข้าไปทันที”

“ครับ คุณเหนือ” พันธบริวัติเดินตามหลังรีบรับคำ

เมื่อเข้ามาด้านใน พนักงานในร้านก็พาผมตรงไปยังห้องไวโอพิห้องหนึ่ง แต่ระหว่างที่กำลังเดินไปตามทางเดินของชั้นสอง ซึ่งเป็นชั้นลอยที่สามารถมองเห็นพื้นที่ของชั้นล่างได้ สายตาของผมมองไปเห็นคนที่อยู่ในห้องกระจกใส่ห้องหนึ่ง สิ่ง queen ชัดเจนคือนายที่กำลังอยู่ในอ้อมกอดของพยัค ทำทางคล้ายจะชัดขึ้นแต่ก็คล้ายจะเต็มใจในเวลาเดียวกัน

“ผมจะไปจัดการเองครับ ถ้าคุณเห็นอไม่ไปพบคนของอาเซว่า เป็นเรื่องใหญ่แน่ครับ สินค้าอาจจะจัดส่งไม่ได้” พันรบเข้ามาขวาง เมื่อผมหยุดเดินมองจ้องไปทางหนึ่ง ดูเหมือนว่าพันรบจะรู้อยู่แล้วว่า นายอยู่ที่นี้

แต่ผมไม่ฟังอะไรทั้งนั้น ร่างกายของผมผลักพันรบไปด้านข้าง ก่อนจะตรงดิ่งไปที่ห้องนั้น มือข้างหนึ่งหยิบปืนที่เหน็บอยู่ที่ด้านหลัง ออกมา ความโกรธมากมายแล่นพลุ่งพล่านในตัว อยากจะจัดการมัน ที่กล้าเข้ามายุ่งเกี่ยวกับคนรักของผม

“ผมว่าพี่เมาแล้วครับ..อ๊ก!! เฮ้ย!!!”

ผมกระซากร่างกายของนายอย่างแรงจนกระทั่งยืนเต็มความสูง เหวี่ยงนายออกไปด้านหลังและจ่อปืนตรงหน้าไอ้พยัค ทำไมมันต้องเป็นเพื่อนรักของผม หากมันไม่ใช่เพื่อนรักที่สนิทกันมาตั้งแต่เด็ก ผมคงคิดที่จะฆ่ามันไปแล้ว

หลังจากเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต ผมพบว่าพ่อของผม และพ่อของไอ้พยัคแตกหักกัน ในที่สุดความเป็นเพื่อนของผมและมัน ก็ไปต่อไม่ได้ เลวร้ายมากไปกว่าเดิมคือมันส่งคนเข้ามาตีท้ายครัวของผม ส่งลูกน้องเข้ามาเป็นขี้จัญฏกผมฆ่าตาย

“มึงไม่ยิงกูหรือกเห็นอ ถ้าจะยิง มึงยิงไปนานแล้ว” ไอ้พยัค เดินเข้ามาหากระบอกปืนอย่างทำทนาย

“เหนื่อครับ” เสียงออดอ้อนของคนที่มาเข้ามาเกาะแขนของ
ผม แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ความโกรธของผมลดลงเลย “ผมปวดหัวจังเลย
พามากลับบ้านหน่อยได้ไหม เหนื่อครับ!”

หางตาของผมมองไปทางนายเล็กน้อย นายทั้งพยายามกอด
และกอดมือของผมข้างที่ถือปืน รวากับว่าไม่ต้องการให้ผมฆ่าไอ้พยัค
หากไม่เมาคคนที่ต้องตายแน่คือนาย

“เหนื่อ พามากลับบ้าน เหนื่อ!! เหนื่อครับ”

ในที่สุดผมก็ยอมที่จะเก็บปืน แต่มันไม่ใช่เพราะนายที่
พยายามจะออดอ้อนขอร้อง มันเป็นเพราะผมทำใจฆ่าไอ้พยัคไม่ได้
เสียมากกว่า ความผูกพันของความเป็นเพื่อนที่มีต่อกันมันมากเกินไป
กว่าที่ผมจะกล้าฆ่ามัน

ผมกระซากร่างกายของนายออกจากสถานบันเทิงด้วยความ
โกรธ โกรธจนยากที่จะอธิบาย โกรธนายที่เมาและมาอยู่กับไอ้พยัค
โกรธไอ้พยัคที่เข้ามาวุ่นวายกับคนของผม โกรธตัวเองที่ยอมทิ้งงาน
สำคัญเพื่อไปหานาย ทุกอย่างเต็มไปด้วยเรื่องหงุดหงิดทั้งหมด

แรงกระชากของผมไม่ได้ปราณีนายแม้แต่หน่อย เมื่อเปิดประตู
รถได้ก็ยึดตัวของนายเข้าไปด้านในอย่างหงุดหงิด แต่เมื่อเห็นร่างกาย
ที่เมาไม่เป็นท่าก็รู้สึกสงสาร แรงบีบและแรงกระชากของผมทำให้
ข้อมือของนายแดง มองแล้วก็ทำให้หัวใจของผมไหววูบเอาดี้อ ๆ

สิ่งที่เห็นทำให้ผมตามเข้าไปและจับให้นายนอนหนุนบนตัก ผมถอดเสื้อคลุมบนตัวให้อย่างกับกลัวว่าจะหนาว ความรู้สึกของผมคือไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายต้องเจ็บ แต่ทุกอย่างเป็นเพราะผมโกรธ แต่ความโกรธมันก็เกิดจากความหวงแหนนั่นเอง

“คุณเหนื่อยครับ” พันรพที่นั่งประจำที่คนขับเอ่ย

“กลับคอนโด ฉันไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น” ผมตอบด้วยคิดว่าพันรพน่าจะเตือนเรื่องอาเซร่า ความจริงอาเซร่าต้องแจ้งเข้ามา ก่อนหนึ่งอาทิตย์ แต่นี้เป็นกรณีฉุกเฉิน และยังติดต่อผ่านทางราชิตที่บอกว่าติดต่อพันรพไม่ได้

“ไม่มีคนของอาเซร่าครับ ผมเช็กกับทางต่างประเทศแล้ว อาเซร่าส่งคนไปหานายท่านที่อิตาลี ไม่ได้มาพบคุณเหนือที่ไทยครับ”

“ซ่อมราชิต จนกว่ามันจะพูด!!!”

ผมถอนหายใจออกมาแรง ๆ ตอนนี้ข้างกายของนายไม่มีราชิต ทั้งที่ผมให้ตามดูแล ราชิตเป็นคนของพ่อที่ถูกส่งมาเพื่อดูแลผม แต่เดิมราชิตเป็นคนที่ผมช่วยชีวิตเอาไว้ เมื่อหลายปีก่อนราชิตกำลังจะถูกฆ่าเพี้ยนในอิตาลีฆ่า แต่เพราะว่าความถูกต้องหรืออะไรบางอย่างที่ผมสั่งให้พันรพไปช่วย ราชิตจึงได้มีชีวิตต่อไป

แต่หากราชิตคิดทรยศ ผมที่ให้ชีวิตก็สามารถที่จะเอาชีวิตนั้นกลับคืนมาได้เหมือนกัน

เมื่อออกจากสถานบันเทิงซึ่งไกลจากกรุงเทพฯ เอาการใช้เวลานานพอสมควร กว่าจะขับรถมาถึงที่คอนโดฯ ของผมก็เล่นเกือบเที่ยงคืนแล้ว ตลอดทางผมยังนั่งเงยบคิดเรื่องมากมายในหัว แต่คนที่นอนหนุนอยู่บนหน้าขานอนหลับไปแล้ว แรก ๆ ก็เหมือนจะตื่นไปมา แต่สุดท้ายก็หลับเสียได้

“ตื่นได้แล้ว” ผมเขย่าคนที่นอนหลับเบา ๆ ร่างกายของนายขยับเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้ลืมตาตื่น “ตื่นได้แล้ว ไม่อย่างนั้นเหนือจะเอา นายในรถ!!”

ร่างกายที่นอนหลับติดตัวลุกขึ้นนั่งทันที นายกอดเสื้อสูทของผมเอาไว้ ผมแผ่ยุ่งเหยิงไม่ยอมหันมามองหน้า เมื่อลุกขึ้นนั่งก็เปิดประตูลงจากรถไปอีกด้านและไม่พูดกับผม

ทำไมผมรู้สึกว่าคุณทำเหมือนนอน

ผมไม่ใช่เธอที่ต้องเป็นฝ่ายนอน เพราะนายเลือกที่จะไปกับเพื่อนไม่ไปกับผม แล้วยังไปเที่ยวกับผู้ชายอื่น ผมไม่โกรธและฆ่าตายตั้งแต่ในฝันก็ดีเท่าไรแล้ว

“นี่ไม่ใช่คอนโดของผมนี่” นายหันมาถามเมื่อผมลงจากรถ ถูกแล้วที่มันไม่ใช่ เพราะที่นี่คือคอนโดฯ ของผมเอง ผมอยากได้ห้องกว้าง ๆ ในการทำโทษคนที่คิดไปเกี่ยวกับผู้ชายอื่นมากกว่า ห้องที่ผมไม่เคยพาใครเข้ามาแม้แต่แม่ที่ชอบวุ่นวาย แต่นายจะได้เป็นคนแรกที่เข้าไปในพื้นที่ของผม

“คอนโดของเหนือ” ผมตอบสั้น ๆ พลางเดินเข้าไปหาคนถาม

“แต่ผมอยากกลับคอนโดของตัวเอง เหนือจะพาผมมาที่คอนโดของเหนือทำไม อยากจะให้ผมเห็นว่าเหนือนอนกับผู้หญิงคนนั้นถึงใจแค่ไหนอย่างนั้นหรือ”

“.....” ผมขมวดคิ้วเหนือดวงตาจ้องมองคนพูด ผู้หญิงที่ไหนกัน ผมไม่เคยพาใครมาที่นี่เสียด้วยซ้ำ

“และที่คอนโดแห่งนี้ผมก็ไม่ได้อยากจะมาเหยียบ ก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าที่นี่...” นายหยุดพูดเพียงเท่านั้น ผมรู้ว่านายหมายถึงใคร แต่ที่นี่ไม่มีแฟนเก่าของนายแน่ “อย่าคิดว่าจะใช้ความเป็นมาเพีย.. อืม!”

นายหยุดพูดเพียงเท่านั้นเมื่อพันรบเดินเข้ามาใกล้ เขาเปิดเสื้อที่มีปืนเหน็บอยู่ให้นายเห็น และมันก็ชัดเจนว่าคนที่กล้าพูดต่อว่าผมปาว ๆ เสียบลงในทันที

พันรบเป็นคนที่รู้จักผมดีที่สุด อยู่กับผมมาตั้งแต่ผมอายุสิบหก แต่พันรบอายุแก่กว่าเจ็ดปี ดูแลผมมาตลอดในทุกเรื่อง จำได้ว่าผมเจอพันรบครั้งแรกในสภาพคนใกล้ตาย ชายที่ถูกยิงนอนอยู่ข้างถนนในตอนนั้นผมยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อทำธุรกิจผิดกฎหมายหรือเป็นพวกมาเฟีย ผมได้ช่วยชีวิตพันรบเอาไว้ จนกระทั่งหายดี

พ่อส่งเสียเลี้ยงดูพันรบให้ได้มีการศึกษา และสุดท้ายคือการทำงานดูแลผมที่พันรบเต็มใจมาก และทำทุกอย่างแบบถวายชีวิต

“อย่าใช้ปืนกับนาย” ผมส่งปืนที่เหน็บอยู่กับตัวเองให้กับพันรบ จากนั้นจึงได้จูงมือนายเดินเข้าไปในอาคาร ท่าทางของนายก็ดูจะเกร็ง ๆ หน้อย ๆ แต่สุดท้ายก็ยอมที่จะเดินตามไปในที่สุด

-----นาย-----

ผมเดินตามเหนือเข้าไปในคอนโดฯ ที่คุ่นเคย มันเป็นคนคอนโดฯ เดียวกันกับที่แซมอยู่ ทำไมผมจะไม่คุ่นเคย ผมไม่ได้เต็มใจที่จะมาที่นี่หากไม่ใช่เพราะความเมาและผลอลหลับไป แต่มันก็ไม่ใช่แค่เพราะความเมาที่ต้องมาที่นี่ เพราะแค่ผมอ้าปากจะไว้วาย พันรบก็จะเอาลูกตะกั่วกรอกปากผมเสียแล้ว

นี่ผมกลายเป็นทาสในเรือนเบี้ยไปแล้ว

และชั้นที่ลิปต์มาหยุดก็คือชั้นเดียวกันกับห้องที่แซมอยู่ ผมเดินตามเหนือไปช้า ๆ ด้านหลังของผมเป็นพันรบที่เดินตาม เขาก็ยังเป็นมนุษย์น้ำแข็งที่ยังไม่พูดไม่จากับผมเหมือนเดิม แต่ห้องของเหนืออยู่ในสุดและเหมือนจะเป็นห้องที่ใหญ่ที่สุดด้วย

“ชั้นนี้ทั้งชั้นเป็นของคุณเหนือหมดแล้ว” เป็นพันรบที่พูดขึ้น เหมือนว่าเขาจะเห็นว่าสายตาของผมมองไปยังบานประตูห้องของแซมนั่นเอง

“ผมไม่ได้อยากรู้” ผมตอบพันรบก่อนที่จะหันไปหาเหนือ สายตาของเขาก็มองมาทางผมนิ่งมาก “ผมไม่ได้อยากรู้จริงๆ เหนือ แต่ผมมองเพราะ...แค่มอง”

“ดูไม่เหมือนคนมาเลยนะ”

“..!!!!”

สิ่งที่เหนือตอบกลับมากำทำให้ผมสะดุ้ง ผมงุ้มหน้าเหมือนว่า ความลับได้ถูกเปิดโปงแล้ว และที่พีคมากคือผมได้เห็นรอยยิ้มเล็กๆ ของพันรบ เขารู้แหละว่าผมแก้งมา แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะหัวเราะเยาะผม แบบเปิดเผยขนาดนี้

เมื่อเข้ามาด้านในห้องของเหนือพบว่า เป็นห้องที่ราบเรียบ ไม่ได้มีการตกแต่งที่โดดเด่นมากนัก แต่ที่ชัดเจนและเป็นอย่างที่คิด คือห้องนี้ใหญ่มาก ใหญ่กว่าห้องของแซมเป็นสองเท่าเลยก็ว่าได้

“นั่นห้องนอน เข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เหนือจะคุยกับพันรบก่อน” เหนือออกคำสั่ง แต่น้ำเสียงของเขาก็ไม่ได้จริงจังมาก มีแต่ความคิดของผมนี้แหละที่คิดหมั่นไส้ เอาลูกน้องมาบังคับให้ผมทำตาม สุดท้ายก็มาสั่งเอาแต่ใจ หากไม่มีลูกปืนมาบังคับผม มีหรือว่าผมจะยอม

ผมใช้หางตามองเหนือเล็กน้อยก่อนที่จะเดินไปยังห้องที่เขาชี้ เพียงบานประตูเปิดออกก็พบเข้ากับที่นอนขนาดใหญ่มาก นอนกถึง

สามตลบก็ยังไม่ตกจากที่นอนแน่ ข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างดูหรูหราไปหมด ไม่แปลกใจในเรื่องความรวยของเขาเลยสักนิด

“ทำไมฉันรู้สึกว่าคุณกำลังโกรธฉัน” เสียงนั้นดังขึ้นหลังจากที่ผมปิดประตู แต่ประตูมันยังปิดไม่สนิททำให้เสียงลอดเข้ามา เมื่อเห็นโอกาสผมจึงได้แอบฟัง เพราะอยากรู้ว่าคนภายนอกจะนินทาอะไรผมบ้าง

“ปิดประตูให้สนิทด้วยครับ คุณนาย!!” คราวนี้เป็นเสียงของพันรบ มันทำให้ผมเม้มริมฝีปากแน่นและปิดประตูให้สนิทตามที่เขาบอก อุตส่าห์ว่าจะแอบฟังก็เลยไม่ได้รู้ว่านินทาอะไรผมบ้าง จากนั้นเสียงจากภายนอกก็ไม่มีเล็ดลอดเข้ามาเลย ไม่ต้องเดาอีกเช่นกัน ห้องนี้เก็บเสียง!!!

และผมก็คิดไปอีกว่า หากเหนือทำอะไรกับผมก็คงไม่มีเสียงเล็ดลอดออกไปแน่ คิดแล้วก็ทำให้สะบัดหัวเบา ๆ เพื่อขับไล่ความคิดนี้ เรื่องอะไรที่เกี่ยวกับเหนือเป็นต้องจบลงที่เตียงจริง ๆ ลินะ

ผมมองสำรวจภายในห้องอย่างไม่ได้ตั้งใจ หรือความจริงแล้วผมตั้งใจนะแหละ เหมือนผมจะอยากรู้ว่าเหนือพาใครเข้ามาในห้องหรือเปล่า เริ่มตั้งแต่ถึงขยะที่จะมีถุงยางหลงเหลือหลังจากการใช้งานใหม่ แต่ก็ไม่มีอะไรนอกไปจากที่โกนหนวดที่มีเพียงอันเดียว

จากนั้นก็เป็นที่ว่างหนังสืออยู่สามสี่เล่ม หนังสือที่วางอยู่เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด บ่งบอกว่าเจ้าของห้องดูจะเป็นคนที่มีความรู้มากทีเดียว ในลิ้นชักก็ว่างเปล่าไม่มีอะไร

“ไม่มีอะไรเลยจริง ๆ เหรอ หรือว่าจะพาไปนอนโรงแรม” ผมคิดไปต่าง ๆ นานา สองเท้าก้าวไปนั่งที่เตียงกว้างและนุ่ม มันเป็นที่เตียงชั้นดีเลยแหละ เมื่อทิ้งตัวลงไปก็สัมผัสได้ถึงความนุ่มที่น่าจะดูคดกลืนผมให้นอนหลับแบบไม่รู้ตื่น

มือของผมเปิดไปที่ลิ้นชักหัวเตียง ในนั้นมีสมุดบันทึกเล่มหนึ่ง เป็นสมุดหนังชั้นดีที่วางคู่กับปากกา ผมมองไปที่บานประตูเล็กน้อย ก่อนที่จะเปิดมันอย่างรวดเร็ว ผมเปิดไปที่กลางเล่มและพบกับข้อความหนึ่งมันเขียนเป็นภาษาฝรั่งเศส ความอยากรู้จึงทำให้ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่าย เก็บไว้เพื่อที่จะเอาไปถามกับไอ้วรุธิเพราะมันพูดได้หลายภาษา

ผมกำลังจะเปิดไปหน้าต่อไปเพื่อถ่ายก็ได้ยินเสียงบานประตูเปิดออก ความรวดเร็วผสมกับความกลัวตายทำให้ผมรีบเอาของเหล่านั้นเก็บลงไปที่เดิม ร่างกายทำเป็นนั่งกับที่นิ่ง ๆ ไม่ได้ทำอะไร

เหนือเดินเข้ามาในห้องโดยที่สายตาดำจ้องมองมาทางผม จากนั้นสายตาก็ละไปที่ลิ้นชัก มันปิดไม่สนิทและขอบของลิ้นชักล้าออกมาเล็กน้อย หัวใจของผมเต้นไม่เป็นจังหวะ เขาจะต้องรู้แน่ ๆ ว่าผมค้นห้องของเขา แต่ยังคงไม่ถึงตู้เสื้อผ้าเลย

ชายตัวสูงถอดเสื้อที่ตัวเองสวมใส่โยนไปบนที่นอน จากนั้น
สายตาก็มองไปยังรอบ ๆ ห้องและหยุดที่โต๊ะซึ่งมีหนังสือวางอยู่
เหมือนว่าเขาจะรู้จริง ๆ แลหะว่าผมค้นห้อง ถึงคราวตายของผมแล้ว

“เอ่อ ผมไปอาบน้ำก่อนนะ” พูดแล้วผมก็ลุกออกจากเตียงไป
ยังห้องน้ำ รู้สึกเสียวสันหลังยังงือซอบกกับความนิ่งเฉยของเหนือ จะ
ว่าโกรธก็ไม่ใช่ แต่จะว่าไม่มีอะไรเลยก็เปล่า แม้แต่ผมที่ขอไปอาบน้ำ
เขาก็ยังไม่พูดอะไร

ผมรู้สึกหายใจหายคอไม่ทั่วท้องรีบเดินเข้าไปในห้องน้ำ เมื่อ
เข้ามาในห้องน้ำซึ่งถูกแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกสำหรับถอดเสื้อผ้า
ส่วนข้างในเป็นห้องอาบน้ำที่ระดับโรงแรมห้าดาวยังอายุ อ่างจากุซซี่
ขนาดใหญ่และหรูหรา ทุกอย่างโดยรอบตกแต่งอย่างดีมาก ที่สะดุด
ตาที่สุดคือเพดานของห้องที่ถูกจำลองให้เป็นท้องฟ้ายามราตรี ผมยืน
จ้องมองทุกอย่างและรู้สึกทึ่งมาก

นี่ผมหลุดมาอยู่อีกโลกหนึ่งหรือเปล่า!!

สองเท้าของผมก้าวเข้าไปในอ่างช้า ๆ พบว่าอ่างขนาดใหญ่มี
น้ำเปิดเอาไว้รอแล้ว มากไปกว่านั้นคือมีกลิ่นกุหลาบลอยอยู่ในอ่างส่ง
กลิ่นหอมไปทั่ว ห้องนี้เป็นมากกว่าห้องน้ำจริง ๆ มันดีให้ผมดื่มด่ำ
กับบรรยากาศตอนนี้จนแทบจะไม่รู้สึกตัว ผมหลงใหลกับความรูสึก
ตอนนี้มาก

“ชอบใช้ไหม...” เสียงกระซิบจากด้านข้างหูพร้อมกับร่างกายของเหนือที่เข้ามาทอดด้านหลัง ผมสัมผัสได้ว่าตอนนี้เขาก็มีแค่ผ้าเช็ดตัวสีขาวเท่านั้นที่พันรอบเอวเอาไว้

ไอบู้นจากริมฝีปากของเหนือรินรดที่ใบหูก่อนจะค่อย ๆ ต่ำลงสู่ชอกคอ จากนั้นเขาก็จูบลงเบา ๆ จนผมขนลุก นี่เป็นเหนือในโหมดละมุนละไมใช้ไหม มือข้างหนึ่งของเหนือสัมผัสไปที่หน้าท้องของผมเพียงลากมือไปตามเนื้อผิวก็ทำให้ผมเกร็งไปหมด

เสียงสวิตช์ไฟภายในห้องน้ำถูกปิดลง มันท่าจะเป็นฝีมือของเหนือเพราะเราอยู่ไม่ไกลจากประตูมากนัก จากตอนแรกที่ผมจะก้าวไปลงอ่างแต่เพราะรู้สึกหลงใหลจนหมุนตัวเดินกลับมา

ภายในห้องที่ควรจะมีดก็ค่อย ๆ สว่างขึ้นเรื่อย ๆ จากแสงที่สาดส่องลงมาจากเพดานห้อง รวากับนี่คือการยื่นอยู่ใต้พื้นฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่ดาว มันสวยงามอย่างที่สุด สวยเสียยิ่งกว่าตอนที่ผมนอนดูดาวที่บ้านเกิดเมืองน่าน

“เหนือถามว่านายชอบใช้ไหม” เหนือกระซิบถามอีกครั้งด้วยเสียงแหบพร่า เป็นเสียงที่เซ็กซี่ที่สุดเท่าที่ผมเคยฟังมา เสียงที่เต็มไปด้วยความต้องการและความละมุนอยู่ด้วยกัน

“ชอบ... ผมชอบมาก” ผมตอบพร้อมกับค่อย ๆ หมุนร่างกายกลับเข้าไปหาเหนือ ใบหน้าของเหนืออยู่ในระยะใกล้ ตอนนี้ผมอยาก

ให้เขาจูบผมมาก แต่เขาไม่ทำ มือของเขายังโอบกอดแต่ค่อย ๆ พา
ผมถอยหลังไปช้า ๆ มันอ้อยอิ่งจนผมคิดว่านี่ไม่ใช่เหนือ

จนในที่สุดร่างกายของผมก็อยู่ชิดกับขอบอ่างจากุซซี่ คนที่
พยายามผลักดันให้ผมเดินมาช้า ๆ ก็หยุดนิ่ง เหนือค่อย ๆ แบนริม
ฝีปากแต่ผมรู้สึกโหยหาจนเป็นฝ่ายที่จูบเขาก่อน เป็นฝ่ายรุกกล้าและ
ต้องการให้เขาเต็มเต็ม มากไปกว่านั้น มือของผมเป็นฝ่ายปลดผ้าที่
พันรอบตัวของเหนือและผมไปกองที่พื้น ผมใช้มือสัมผัสแก่นกายของ
เหนือที่พองตัวเต็มที่

“อืม..เหนือ ผมต้องการเหนือ” นี่เป็นครั้งแรกที่ผมเรียกร้อง
เมื่อผมรู้สึกอยากให้เหนือรุนแรงกับผมมากกว่านี้ ทำอะไรผมเสียที่
ผมต้องการเขาจะแย่

บทที่ 26 เหนือ (เอา) ตายแน่!!

-----นาย-----

“อืม..เหนือ ผมต้องการเหนือ” นี่เป็นครั้งแรกที่ผมเรียกชื่อ เมื่อผมรู้สึกอยากให้นือรุนแรงกับผมมากกว่านี้ ทำอะไรผมเสียที ผมต้องการเขาจะแย่

“อยากหรวอ” เหนือถามซิดริมฝีปาก เขาแลบลิ้นออกมาและเลียไปตามไรฟันของผม จากนั้นผมที่รู้สึกกระสันต้องการก็ดูดลิ้นนั้นเป็นคำตอบ เราดูดและแลกลิ้นกันอย่างดุเดือด ลมหายใจร้อน ๆ รินรดพร้อมกันกับกลิ่นเหง้าที่คละคลุ้ง แต่มันออกมาจากปากของผมฝ่ายเดียวเพราะเหนือไม่ได้ต็มเหง้า แต่มันก็เต็มไปด้วยกลิ่นบุหรี่ซึ่งกลายเป็นเอกลักษณ์ของเขาไปแล้ว

“อืม.. เหนือ ฮีโร่~” ผมครางในลำคอเมื่อเหนือลุดไปตามแผ่นหลัง เขาจูบดุเดือดแต่ไม่ยอมทำอะไรมากไปกว่านี้ จนผมพยายามจะคุกเข่าเพื่อปลุกเร้าเขา แต่มือแข็งแรงของเหนือก็จับรั้งเอาไว้ไม่ให้ผมคุกเข่า

“อาบน้ำก่อนดีกว่า คินนี่เรามีเวลาทั้งคืน” เหนือจูบที่ริมฝีปากของผมเบา ๆ ก่อนที่จะก้าวลงไปใต้อ่างจากุซซี่ ผมรู้สึกว่่าแก่นกายของเขาพองตัวเต็มທີ່บ่งบอกว่าเขาเองก็ต้องการ แต่ทำไมกัน ทำไมเขาถึงพยายามที่จะถ่วงเวลาเอาไว้

ความคิดของผมน้อยนิดเมื่อความต้องการของผมมากกว่า สิ่งเดียวที่ผมทำคือการก้าวลงไปใต้อ่างน้ำที่อุ่นกำลังดี ร่างกายของผมนั่งซ้อนทับร่างกายของเหนือ แผ่นหลังฟิงกับแผงอกของเหนือ ผมรู้สึกดีมาก จากนั้นเหนือก็ก้มลงมาจูบผมเบา ๆ โดยไม่รุกรล้ำรุนแรง

“ที่นี่เป็นสถานที่ผ่อนคลายของเหนือ เหนือชอบนอนแช่ใต้อ่างน้ำนี้และจ้องมองดาวบนฟ้า” ปากพูดซิดูแต่มือของเหนือก็ลูบไปกับแก่นกายของผมอย่างเชื่องช้า มันเป็นความทรมานที่มีความสุขที่ผมเองก็บรรยายออกมาไม่ได้ เสียใจแต่ไม่ขาดใจ แต่ก็ต้องการจนเจียนจะบ้า

น้ำที่อุ่นพอเหมาะกะกับมือหนาที่รูดไปกับความยาว บางจังหวะก็ออบก้ำก้อนเนื้อทั้งสองก้อนของผมแผ่วเบา เหมือนเหนือจะแก้ง แต่ก็เหมือนจะไม่ได้ตั้งใจ

“อืม...ผมก็ชอบ ฮ้าส์” ผมรู้สึกทรมานเหลือเกินเมื่อเหนือไม่ยอมที่จะทำอะไรผมเสียที เสียงครางของผมดังมากกว่าเดิมเมื่อปลายนิ้วของเหนือกำลังกดคลึงที่ช่องทางด้านหลัง มันทำให้ผมต้องยกสะโพกตามเร็ววันนั้น อยากจะให้เหนือทำอะไรที่มากกว่านี้

มือของผมไม่อยู่สุขจับแก่นกายของเหนือด้านหลัง สัมผัสได้ถึงลมหายใจแรง ๆ ที่รินรดต้นคอของผม แต่เหมือนว่าเหนือพยายามจะกดเก็บอารมณ์ไว้ไม่แสดงออกมา

“ทำไมถึงไปที่ผับนั้น!” เหนือถาม

“ผมไปกับเพื่อน ฮ้าส์...เสียว” นิ้วของเหนือแยงเข้าไปในช่องทางด้านหลังของผม จากนั้นเขาก็ละมันออกเพื่อมาสนใจแก่นกายต่อ “ผมไปกับเพื่อนจริง ๆ นะ แต่มันลงไปเดินข้างล่าง ผมก็เลยนั่งกับพี่พัยค์สองคน”

“อย่าเรียกไอ้พัยค์ว่าพี่ต่อหน้าเหนืออีก” เสียงนั้นต่ำดูเหมือนโกรธ แต่มันก็ดูไม่ใช่ความโกรธที่ผมสัมผัสได้

“ผมจะไม่เรียก..ฮ้าส์~ อ๊ะ อืม~” คราวนี้นิ้วนั้นแยงเข้าออกซ้ำ ๆ หลายรอบ ผมเกร็งตัวด้วยความเสียวอย่างบอกไม่ถูก มันต้องการมาก และมันต้องการเหลือเกิน

แขนของผมชันไว้กับขอบอ่างเพื่อทรงตัว พลิกตะแคงร่างกายหันมาจับกับเหนือที่ยังใช้นิ้วกับช่องทางด้านหลังของผม ร่างกายที่อยู่

ได้น้ำก็แทบจะลดยเด่นเมื่อผมพยายามอำนวยความสะดวกให้เขาคด
นิ้วเข้าไปได้ง่ายขึ้น

“อ๊าส์~ อ๊ะ..เหนื่อ แทงผมสิ ผมอยากได้คว-เหนื่อมากกว่า”
ผมละจากริมฝีปากที่หยาดน้ำลายไหลยืด รู้สึกว่ามีมือของเขาแข็งแรง
มากที่ขยับเข้าออกไม่หยุดคล้ายกับโกรธ

“อยากมากเลยใช่ไหม” เหนื่อถามและใช้ลิ้นเลียไปตามริม
ฝีปากของผม ปาดน้ำลายที่ไหลยืดและกลืนมันลงคอไปต่อหน้าต่อตา
ช่างเป็นการอาบน้ำได้แสงดาวที่ผมรู้สึกไร้อารมณ์อะไรขนาดนี้

“ผมอยากมาก เหนื่อครับ...อ๊าส์!!” นิ้วที่แช่อยู่ในช่องทาง
ด้านหลังของผมถอดถอนออก แต่เหนื่อก็ยังนิ่งไม่จัดการทำอะไรสัก
อย่าง

“อยากก็ทำเองเลยสิ!”

ผมมองคนพูดด้วยสายตาอาวรณ์ ผมอยากได้การกระแทก
กระทุ้งจากเหนื่อมากกว่า แต่เมื่อเขาบอกให้ผมทำเองผมก็จะทำ ผม
หันหน้าเข้าหาเหนื่อที่หลับตาเอนตัวพึงกับขอบอ่างอย่างสบายใจ ทั้ง
ที่แก่นกายของเขาฟองตัวเต็มทีกลับอดทนต่อไปได้

ภายใต้ น้ำที่เต็มไปด้วยกลิ่นกุหลาบหอมฟุ้ง ผมค่อย ๆ กด
ช่องทางด้านหลังลงกับแก่นกายที่ฟองตัวเต็มที มันค่อย ๆ แทรกเข้าไป
ในตัวของผมด้วยน้ำหนักที่กด ไม่มีการอำนวยความสะดวกใด ๆ
จากเหนื่อทั้งนั้น

“อึก..ฮึ๊ฮึ๊” ผมครางออกมาเบา ๆ เมื่อผมกดตัวจนแก่นกาย หายเข้าไปในช่องทางด้านหลังจนหมด มันเสียวจนผมแทบขาดใจ จากนั้นผมก็ค่อย ๆ ขยับตัวช้า ๆ

“เหนือไกรธมากู้ใหม่ที่นายอยู่กับไอ้พยัค” ผมมองหน้าคนถามที่ยังหลับตาอยู่ เหนือยังนิ่งแม้ว่าผมจะกำลังเสียวจนฟังเขาไม่รู้เรื่อง “เหนือหวงนายมากู้ใหม่”

“ผมขอโทษ...” ผมกดร่างกายของเหนือและหอมแก้มของเขาอย่างเอาใจ จากนั้นก็ขยับร่างกายไปกับแก่นกายที่ตัวเองโหยหา “ผมจะไม่ทำอีก เหนือหายไกรธผมนะ”

“.....” ดวงตาที่หลับสนิทปรือมองผม แหวดตาเหมือนจะร้าย แต่ก็ไม่ร้าย “รู้ด้วยหรือว่าเหนือไกรธ!”

“รู้สิ ผมรู้ ผมรู้ครับฮึ๊ฮึ๊!” ผมสะท้านไปทั้งตัวเมื่อแก่นกายของเหนือกระแทกสวนขึ้นมา มันจุกและแน่นมากทีเดียว

“แล้วรู้ใหม่ว่าเรื่องไหนบ้าง”

“ฮึ๊ฮึ๊ อึก! อริ๊ฮึ๊~..” ผมเสียวสะท้านตอบคำถามเหนือไม่ได้ แก่นกายของเหนือกระแทกสวนเข้ามาซ้ำ ๆ

“ตอบ!!”

“ผมอยู่กับพยัคอีก!!” แรงกระแทกทำให้น้ำในอ่างกระเพื่อม ล้น ร่างกายของผมถูกกด ผมได้ยินเสียงกັดพึนจากคนตรงหน้าและ

แรงกระแทกที่หนักกว่าเดิม “อึก! เหนือเบา ๆ” ทั้งที่เป็นแรงกระแทก
ในน้ำแต่ผมก็รู้สึกว่ามันแรงมาก

“ถ้าคิดนี้คิดไม่ออกว่าเรื่องอะไรบ้าง เหนือเอาตายแม่!”

“อ๊ะอึม...” ร่างกายของผมถูกยกให้ขึ้นจากน้ำ เหนือจับให้ผม
มาอยู่ในท่าโค้งโค้งและกระแทกเข้ามาแรง ๆ “เหนือ ผมคิดไม่ออก”

ต๊ป!!

“อึก!! อึม.. ผมหนีไปเที่ยวไซ้ใหม่”

ต๊ป!!

“อึก!! จุก! อร๊วส์ เหนือ ชี้ดส์!”

“คิดไม่ออกเลยไซ้ใหม่” เหนือถาม เขาบีบแก้มก้นของผมแรง ๆ
ก่อนที่จะฟาดมือลงมา ตอนนีผมแทบจะใช้ร่างกายแนบไปกับขอบ
อ่างแล้ว จังหวะที่เชื่องช้าแต่หนักหน่วงมันน่ากลัวมากจริง ๆ

แรงฟาดที่ผมรู้สึกยิ่งทำให้ผมเสียวซ่ามากขึ้น ช่องทาง
ด้านหลังที่ยังมีแกนกายที่ใหญ่โตฝังอยู่ก็รู้สึกสะท้านไปทั่ว นี่ผมกำลัง
เสพติดความร้อนแรงที่ดูจะดับเถื่อนของเหนือไปแล้วไซ้ใหม่

“ในเมื่อคิดไม่ออก คินนี่เหนือจะทำให้นายคิดออกเอง”

บทที่ 27 ผมเสียวจะตายอยู่แล้ว ช่วยผมด้วย

-----นาย-----

หลังจากพูดจบ แก่นกายของเหนือกี้สาดกระแทก กระทั่งเข้ามาในร่างกายของผมอย่างไม่แข็งแรง ไม่มีคำพูดอะไร ออกจากปากของเหนือกี้ และไม่มีอะไรที่ผมจะพูดตัดทาน เพราะแรง กระแทกที่สาดเข้ามาหาตัวมันรุนแรงกว่าทุกครั้งเท่าที่เคยเจอกับ เหนือมา

ตีบ! ตีบ! ตีบ!

“อ๊าส~ อ๊ก! อ๊ะ! อ๊ก! จุก!! อร๊าส” ผมหัวสั่นคลอนไปตาม จังหวะของแรงกระแทก สองมือจับขอบอ่างเอาไว้แน่นเพื่อรั้งตัวให้ รองรับอารมณ์ที่เร่าร้อนนี้ได้

ผมพูดไม่เป็นเสียงเมื่อสะโพกของเหนื่อกระแทกกระทั้นเข้ามา
ในกายของผมอย่างกับปืนกล มันหนักหน่วงช้าบ้างเร็วบ้างสลับกันแต่
เน้นแรงจนจุกทุกครั้ง รวากับเขากำลังจะบอกกับผมว่าคิดให้ออก ว่า
เรื่องที่ผมทำให้เขาโกรธมีเรื่องอะไรบ้าง

ผมจะคิดออกได้ยังไงเพราะความจริงแล้วผมเสียมากกว่าที่
เป็นฝ่ายโกรธเหนื่อ ผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้โทรมาหาเขา อีกทั้งวันนี้ยังไป
เดินคู่กับผู้หญิง ไม่รู้ว่าคนเดียวกันไหมแต่ทั้งสองคนดูมีชัยกว่าผมไป
ทั้งหมด

“ฮัส~..ฮะ! คิดออกหรือยัง!!” เหนื่อครางต่ำ ผมได้ยินเสียง
กัดฟันเค็ดตลอดออกมาด้วย มันยิ่งได้อารมณ์ไปกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว
เพราะอะไร

“ฮัก! ฮัส! ผมคิดไม่ออก ฮัก! จุก!!”

“อรั๊ส~” ผมได้ยินเสียงครางต่ำอีกครั้ง คราวนี้เหนื่อกระแทก
ผมแรงมาก มือที่จับขอบอ่างก็ดูจะลื่นจนผมทรุดตัวลงกับขอบอ่าง ดี
ที่มือของเหนื่อรับเอาไว้ได้ทัน เหมือนว่าเขาจะมีสติที่ดีกว่าผมที่รู้สึก
ว่ายังเมา ๆ

เหนื่อถอดถอนแก่นกายออกจากตัวของผม จากนั้นก็อุ้มผม
ขึ้นไปนั่งที่ขอบอ่าง หมุนตัวของผมให้หันหน้าเข้าหาอย่างแรง จากนั้น
ก็ถ่างขาของผมกว้าง

“จับเอาไว้” เหนือสิ่ง ผมเองก็ทำตามอย่างว่าง่าย “กว้างกว่านี้!!!” เสียงนี้ดูเหมือนจะตะคอก ผมสะดุ้งเล็กน้อยแต่ก็ยอมที่จะถ่างขาให้กว้างกว่าเดิม

“ฮะอีก!!” จากนั้นเหนือก็สอดแก่นกายเข้ามาอย่างแรง เสียงเนื้อกระทบเนื้อชัดเจนว่าไอ้ดันยักษ์เข้ามาลิ้มแค่ไหน และมันก็ทำให้ขาทั้งสองข้างของผมซาไปหมด

นี่คือการเอากันได้แสงดาวในความมืดสลัวที่รู้สึกได้ถึงใจอย่างที่ไม่เคยเป็น ผมแหงนหน้ามองเพดานซึ่งเป็นท้องฟ้าจำลองของแสงดาว รู้สึกว่าคำคืนนี้น่ากลัวผสมกับเร่าร้อนมาก จะว่าน่าหลงใหลก็ไม่ใช่ จะว่าน่ากลัวก็ไม่เชิง

“นี่ก็ไม่ออกใช้ไหม” เหนือกระซิบถาม จากนั้นเขาก็บีบปากของผมแรง ๆ ร่างกายเบียดเสียดเหมือนว่าเขากำลังเอี๊ยบหีบอะไรบางอย่างที่ผมมองไม่เห็น

“ฮะ.. เหนือ เจ็บ” ผมร้องเจ็บที่กรามด้วยแรงบีบที่แรงกว่าเดิม หูอื้อแต่คล้ายจะได้ยินเหนือเกาะยาออกจากอะไรบางอย่าง ไม่ทันที่ผมจะได้คิดอะไรก็มีบางอย่างถูกยัดเข้ามาในปาก จากนั้นก็ตามด้วยน้ำที่ผมไม่แน่ใจว่ามันมีอยู่ในห้องน้ำด้วยหรือ

เหนือเทรอกน้ำลงมากในปากของผม เขาบีบปากของผมเอาไว้ทำให้ไม่อาจที่จะหนีหรือเอ่ยถามได้ว่ามันคืออะไร แต่ที่แน่ ๆ มันลงไปในห้องของผมแล้ว

แค้ก!! แค้ก!!!

ผมล้มลึกลงน้ำจนแทบคอไปหมดหลังจากที่เหนื่อปล่อยมือจากนั้นก็ได้ยินเสียงขวิดน้ำที่โยนกระทบกับพื้น “เหนื่อเอาอะไรให้ผมกิน แค้ก! เอายาอะไรให้ผมกิน”

“เดี๋ยวกั๊รู้!!!” เมื่อพูดจบ แก่นกายที่คาอยู่ในช่องทางด้านหลังของผมก็เริ่มที่จะขยับเข้าออก “รับรองว่าล้มตายแน่!! อี๊ว๊ส~..”

“เหนื่อเอายาบ้าให้ผมกินเหรออ อี้ก! อี๊ว๊ส เหนื่อทำบ้าอะไร อี๊ว๊ส ๗ อี้ม~” ผมโวยวาย มันต้องใช่แน่ ๗ ผมพลาดแล้วที่เข้ามาในชีวิตมาเพียอย่างเขา ไม่น่าเลยจริง ๗

“เหนื่อไม่ทำแบบนั้นกับนายเหรอก มันก็แค่ตัวช่วยที่จะทำให้ นายมีความสุขก็เท่านั้น ไม่ใช่ยาบ้าแน่นอน”

“บอกผม อี๊ว๊ส อี้ก!”

“ไม่บอก” เหนื่อตอบพร้อมทั้งก้มลงมาจูบผม แก่นกายของเขาก็ยังทำหน้าที่จนความตึกใจที่ก่อเกิดในตอนแรกแปรเปลี่ยนเป็นความต้องการ

“อี้ม~ จี๊วฟ...อี๊ว๊ส! อี๊ว๊ส!” ทั้งรสจูบและรสของการกระแทกกระทั้นเข้ามาในกายแทบจะแยกความเสียวซ่าไม่ถูก ยิ่งถูกกดขากกว้างด้วยสองมือของเหนื่อก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณเอ็นของเหนื่อเข้ามาในกาย ลึกกว่าเดิม เสียวกว่าเดิม และใจจะขาดกว่าเดิม

ตี๊บ! ตี๊บ! ตี๊บ!

“อ๊าส์ ๆ อ๊า!” สะโพกของเหนือสาดกระแทกเข้ามาในตัวของผมจนแทบจะลึ้มหายใจ “เสียว อ๊าส์... เหนือ..อ๊าส์~ ไม่ไหวแล้ว...อ๊าส์!!!” ผมปลดปล่อยความเป็นตัวตนออกมาก่อนเหนือด้วยทานทนไม่ไหว แต่เหนือยังสวนเอวกระแทกต่อไปราวกับพายุ

“ฮึะ...อ๊าส์!!!” แต่ไม่นานเขาก็เสร็จสมไปกับผมด้วยจังหวะเร็วเร็ว สองขาของผมรู้สึกชาตึงไปทั้งสองข้างด้วยแรงกด ไม่คิดเลยว่ามันจะเฝ้าอารมณ์จนขาของผมแทบฉีกขนาดนี้

ความอุ่นร้อนในช่องทางด้านหลังก่อเกิดเมื่อเหนือฉีดย้ำน้ำรักรเข้ามาในตัวของผม ตั้งแต่เอากันมา เหนือปล่อยในตัวของผมตลอดและความรู้สึกอุ่น ๆ ในร่างกายก็รู้สึกดีมากทีเดียว

“เหนือเอายาอะไรให้ผมกิน” ผมถามเหนือเสียงสั่น สองขายังไม่ได้รับอิสระเมื่อเหนือยังไม่ยอมถอดถอนแค้นกายออกไป ความมืดสลัวทำให้ผมมองเห็นว่าเหนือไม่คิดที่จะตอบ แต่เขากำลังสนใจช่องทางด้านหลังของผมที่แค้นกายค่อย ๆ ขยับออกอย่างเชื่องช้า

“โบ้เลยนะ” เหนือหมายถึงช่องทางด้านหลังของผม แต่แค่นั้นไม่พอเมื่อเขาจับมือของผมไปจับที่ตรงนั้น และจับปลายนิ้วของผมหมุนวนในช่องทางที่ขยายกว้างจนเสียวสะท้านไปหมด

“ฮึะ..เหนือบอกผม ยาอะไร..อ๊าส์~” ผมสะดุ้งเมื่อเหนือสอดนิ้วที่น่าจะสามนิ้วกระแทกเข้ามาในช่องทางที่อ้ารอ จากนั้นก็กระแทก

เข้าออกซ้ำ ๆ จนน้ำรักของผมหยาดเต็ม ได้ยินเสียงน้ำที่เฉอะแฉะไป
ตามจังหวะจนน่าขนลุก

แฉะ!! แฉะ!! แฉะ!!

เหนือท่าเบบนั่นเนิ่นนานจนผมไม่อาจที่จะพยุงตัวไหว นอน
ไปบนขอบอ่างและพื้นเรียบที่มีผ้าขนหนูรองหัววางอยู่ ผมแอ่นสะโพก
ให้เหนือได้ละเลงนิ้วกับช่องทางของผมจนพอใจ

“นายรู้ตัวหรือเปล่า ว่านายเอามันที่สุดในทุกคนที่เหนือเคย
เอา” ปากพูดแต่มือของเหนือก็ยังรัวเร็วในช่องทางด้านหลังของผม
แต่ผมยังไม่ทันตอบก็รู้สึกถึงความใหญ่โตบางอย่างที่สอดกระแทกเข้า
มาอย่างแรง มันคล้ายจะเป็นแก่นกายของเหนือ แต่ก็ไม่น่าจะใช่เมื่อ
มันมีความเย็นราวกับเหล็ก

แต่ทำไมนะ ร่างกายของผมถึงได้รู้สึกชา ๆ ตึง ๆ ตอบสนองได้
อย่างเชื่องช้า ทั้งที่รู้สึกเสียวสะท้านจากทั้งนิ้วและอะไรบางอย่างที่
สอดเข้ามา มันเหมือนว่าผมกำลังจะหลับ คล้ายจะหลับแต่ก็เหมือน
จะรู้เรื่องทุกอย่าง

“นะ..เหนือ อืม~ เสียวจัง” ผมปรือตามองเหนือที่ตอนนี้ไม่รู้ว่าจะ
อยู่ไหน สิ่งที่เห็นคือความเลือนราง ความมืดสลัวและแสงดาวบนผ้า
เพดานที่สายตามองเห็นไม่ค่อยชัด และอะไรบางอย่างที่เย็นเยือก
สอดอยู่ในช่องทางด้านหลังของผม

ขาข้างหนึ่งของผมพาดลงไปในอ่าง ความเย็นของน้ำดูเหมือนว่ามันจะลดน้อยลงไปช้า ๆ จนเท้าของผมไม่สัมผัสกับน้ำภายในอ่างแล้ว ความเย็นของอะไรบางอย่างที่สอดดออยู่ภายในร่างกายของผม มันค่อย ๆ ซบเข้าออกอย่างเชื่องช้า แต่มันทำให้ร่างกายของผมเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ เพราะแกนความเย็นในส่วนหัวของมันซ่อนอยู่ภายในร่างกายของผม ยิ่งมันถูกซบเข้าออกก็ยิ่งขูดขูดไปกับเนื้อผิวของผมจนสะท้าน

“ฮะ! เหงื่อ ฮะ อืม~ เสียว เหงื่อ ผมเสียว” ความเสียวที่เหมือนผมต้านทานอะไรไม่ได้เลย ร่างกายของผมด้านซาคัล้ายช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่มันเสียวซ่าภายในจิตใจแทบขาด

ภายในห้องเปิดไฟสว่างทั่วแต่ตาของผมพร่ามัว ร่างกายของผมถูกลากลงไปใ้อ่างน้ำ แต่ความรู้สึกคือไม่มีน้ำ ช่องทางด้านหลังของผมก็ยังถูกอะไรบางอย่างที่ซบหมุ่นอยู่ภายใน

“ฮัส~ เหงื่อช่วยผมด้วย เหงื่อ ฮัส..เสียว เสียวจัง” ผมเหมือนคนบ้าที่ไขว่คว้ามือไปในอากาศ แต่ผมรู้สึกช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ มีเพียงความเสียวซ่าเท่านั้นที่ถาโถมเข้ามาหาผม

“นี่แค่เริ่มต้นเท่านั้นนาย” เสียงนั้นกระซิบข้างหู ผมพยายามจะหาเจ้าของเสียงแต่เหมือนเสียงนั้นไกลออกไป จะว่าใกล้ก็ใช่จาก ความอบอุ่นที่รินรดข้างหู แต่เหมือนสองแขนของผมหาเขาไม่เจอ

ความรู้สึกของอะไรบางอย่างโอบรอบแก่นกายของผม มันอุ่น ร้อนคล้ายกับปากอุ่นของเนื้อที่เคยโอบอ้อม แต่มันแตกต่างเมื่อมีความสั่นไหวเข้าออกเร็วเรียวราวกับเครื่องจักร

“อ๊าส์ อี้ม อร่าง!! เสียว อร่าส์!!! เนื้อ!! อร่าส์!!” ร่างกายของผมดิ้นพล่านในอ่างเมื่อความเสียวแล่นเข้ามาในตัวทั้งแก่นกายและช่องทางด้านหลัง ผมเหมือนจะตายไปตรงนี้ ร่างกายกระตุกเกร็งขีดพ่นน้ำรักรออกมาเป็นครั้งที่สอง แต่สิ่งที่สอดอยู่ในช่องทางด้านหลังและบนแก่นกายของผมก็ไม่ได้หยุดทำงาน มันกำลังจะทำให้ผมตายไปกับความเสียวเหล่านี้

-----เนื้อ-----

“อ๊าส์ อี้ม อร่าง!! เสียว อร่าส์!!! เนื้อ!! อร่าส์!!” ผมจ้องมองร่างกายของนายดิ้นพล่านในอ่างอย่างทรมาน ร่างกายกระตุกเกร็งขีดพ่นน้ำรักรออกมา จากของเล่นชิ้นเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ช่วยให้ชายสนุกจนแทบขาดใจ

แก่นกายของนายถูกจี้มกระป๋องแบบอัตโนมัติที่ผมสั่งทำเอาไว้มานานมากแล้ว ไม่คิดเลยว่าครั้งนี้จะได้เอาออกมาใช้เพื่อทำโทษคนใจร้ายที่ทิ้งผมไปอยู่กับเพื่อน มันจะรูดบีบรัดแก่นกายของนาย ตรวจจับความต้องการของแก่นกายนั้น ไม่ต่างไปจากการใช้ปากที่

ชำนาญการ ทั้งยังมีอุณภูมิที่ปรับเปลี่ยนได้เหมือนร่างกายของมนุษย์จริง ๆ

ช่องทางด้านหลังก็ถูกใส่ด้วยเช็ทท์ทอยสำหรับผู้ชาย มันจะทำให้ นายสนุกสุดเหวี่ยงจนลืมนึก ส่วนไอ้ยาที่กินเข้าไปก็ไม่ใช่ว่า มันเป็นเพียงยาที่จะทำให้ร่างกายของนายขยับได้น้อยลง ภาพที่เห็น พร่าเบลอ คล้ายกับกำลังหลับฝัน เพราะผมไม่อยากจะให้นายต่อต้าน ไม่อย่างนั้นผมจะรุนแรงกับนาย

“เหนือ อีว้าส์!! เสียว..อีะส์!!” ผมถอนเช็ทท์ทอยออกจากช่องทางด้านหลังของนาย และเติมเต็มด้วยแก่นกายของผม ภาพที่ นายกำลังร้องอย่างทรมานไปทั่วห้องสร้างความปั่นป่วนให้ผมมาก ไม่คิดเลยว่าผมจะต้องการให้นายรองรับความดิบชานจากผมได้ ขนาดนี้ นายเป็นมากกว่าคนที่ให้เช็ทท์ มากกว่าคนที่รัก มากกว่าใคร ทั้งนั้นเท่าที่ผมเคยมี

“นายมีความสุขใช่ไหม อีว้าส์...” ผมแยกขาของนายกว้าง รองรับการกระแทกกระทั้น จ้องมองนายที่เหมือนใจจะขาดกับจิม กระป๋องที่ยังทำงานต่อเนื่อง แก่นกายของผมที่สอดแทรกในช่องทาง ด้านหลังก็ไม่ยิ่งแรงเช่นกัน

“อีะ! เหนือ อีว้าส์!! ผมเสียว อีว้าส์ เสียวมาก!!”

ตีบ!! ตีบ!! ตีบ!!

ผมกระแทกแก่นกายเข้าหาช่องทางด้านหลังของนายด้วยความปรารถนา ยิ่งเห็นใบหน้าสีขาวนวลแดงก่ำไปทั้งหน้ายิ่งทำให้ผมกระสันต้องการมากไปกว่าเดิม

เสียงเนื้อกระทบเนื้อดังระงมไปทั่วห้อง ยิ่งเสียงครางกระเส้าของนายแล้วละก็ มันถึงใจและถึงอารมณ์ผมอย่างที่สุด และผมกับนายก็เสร์จสมกันในห้องน้ำไปไม่รู้กี่รอบ ทรมานนายอย่างถึงใจ ให้ลืมไม่ลงเลยว่าอยากล้าทิ้งผมไปกับคนอื่นอีก คนเดียวที่จะต้องสำคัญสำหรับนายคือผม เท่านั้น!!!

บทที่ 28 รุนแรงขนาดนี้เลยเหรอครับ

-----เหนือ-----

บนเตียงนอนที่หนานุ่มในอ้อมกอดของผมมีร่างกายของ นายอยู่ คนที่นอนหลับด้วยความอ่อนเพลียซุกใช้ไปกับอ้อมกอดอุ่น ๆ ของผม ผมกอดนายทั้งคืนไม่อยากจะให้ออกห่างไปไหน คืนนี้ได้ นอนกอดนายบนที่นอนของตัวเอง ในห้องที่เย็นฉ่ำ และพัดกับนาย มาทั้งคืนจนอิมพอ

ผมลดตัวนอนซุกซบบนอกของนายในตำแหน่งหัวใจ ไม่รู้ ทำไมผมถึงชอบที่จะฟังเสียงหัวใจของนาย เสียงของจังหวะการเต้น ของหัวใจ เสียงที่มันบ่งบอกถึงการมีชีวิต แม้ผมจะพรากชีวิตใครต่อ ใครมากมาย แต่ชีวิตของนายเป็นชีวิตที่ผมจะรักษาไปตลอด

“อืม...โอ๊ย!” ร่างกายของนายชัชเคลื่อนไหว มือหนึ่งของ นายผลึกหัวของผมออกจากอก มืออีกข้างขยี้ตาตัวเองและมองไป รอบ ๆ “เจ็บ ผมเจ็บไปทั้งตัวเลย”

แน่นอนว่านายคงระบมมาก เพราะกว่าอารมณ์ของผมมันจะ กลับมาเป็นปกติ ก็เล่นเอาเกือบเช้า ตอนนี้เวลาก็ล่วงเลยเกือบบ่าย โมงแล้ว เป็นสายของวันที่ผมไม่อยากจะไปไหนทั้งนั้นนอกจากนอน กอดนาย มีความสุขในห้องที่มีแค่เราสองคนเท่านั้น

“จะรีบตื่นไปไหน นอนต่อสิ เหนื่อยอยากนอนกอดนายนะ” ผมกระซิบและพยายามจะเข้าไปหอมแก้มของนาย แต่นายเอามือปิด แก้มของตัวเองเอาไว้

มีสายตาโกรธ ๆ มองมาทางผม ทำให้ร่างกายที่พยายามจะ เข้าหานายตอนแรกต้องถอยตัวออกห่าง เป็นสายตาที่เหมือนกับว่า กำลังเอาปืนจ่อหน้าผมเลย

“เมื่อคืนเหนื่อยเอายาอะไรให้ผมกิน!!” นายถามด้วยน้ำเสียง ของความไม่พอใจ ผมไม่คิดเลยว่านายจะตื่นมาแล้วเต็มไปด้วย ความโกรธ ผมคิดว่านายจะพอใจและมีความสุขมากกับเมื่อคืนนี้เสีย อีก หรือผมจะคิดและมองอะไรผิดไป

“ยา.....ปลุกเซ็กซ์” ผมพูดไปไม่หมดว่ามันมีฤทธิ์กล่อม ประสาทและทำให้ร่างกายของนายต่อต้านไม่ได้

แต่หลังจากที่ผมพูดจบ นายก็ก้าวลงจากเตียงไปหาเสื้อผ้าของตัวเอง ท่าทางจริงจังและโกรธผมมาก มันทำให้ผมติดตัวออกจากเตียงเข้าไปหา

“เหนือคิดว่าผมเป็นทาสหรือ เหนือจะเอาอะไรมาให้ผมกินก็ได้ อย่างนั้นหรือ!” ร่างกายของนายหันมาปะทะกับผมขณะที่ผมกำลังอ้าแขนเพื่อจะโอบกอด มันทำให้ผมต้องชะงักและไม่กล้าที่จะขยับตัว “เหนือคิดว่าตัวเองเป็นมาเฟีย จะทำอะไรกับผมก็ได้ จะไปนอนกับใครก็ได้ จะต้องการแบบไหนก็ได้ อย่างนั้นหรือ!!”

“โกรธที่เหนือใช้ยาหรือ” ผมถาม

“โกรธทุกอย่างที่เหนือทำ!!” พูดแล้วนายก็หันไปใส่เสื้อผ้าชุดเก่าของตัวเอง และถอดเสื้อคลุมสีน้ำเงินที่ผมเป็นคนใส่ให้เมื่อคืน กองไว้ที่พื้น

“แต่เหนือก็โกรธนายนะ นายกอดกับไอ้พยัค!!”

“เหนือก็ไปกับผู้หญิงเหมือนกัน!!” นายหันมาตะคอกกลับ นี่เป็นครั้งแรกที่นายตะคอกใส่ผม ปกติผมจะเห็นว่านายมีความกลัวเกรงผมบางอย่าง “เหนือคิดว่าผมไม่เห็นหรือ เหนือเดินในห้างเสื้อชื้อเสื้อผ้ากับผู้หญิง แล้วทำไมผมทำไม่ได้! เราต้องแฟร์กันสิ!”

“หึงหรือ!!” ผมถาม และจ้องมองชายที่อยู่ตรงหน้าที่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ เหมือนว่าจะเห็นขอบตาที่แดงเล็กน้อยคล้ายกับจะ

ร้องไห้ “ถามเหนือกลับสิว่าหึงนายหรือ ที่เห็นว่านายอยู่กับไอ้พัยค์!
เหนือจะตอบว่าใช่!! หึงมาก!! หวงมาก!! โกรธมากด้วย!!”

“.....” นายนิ่งและจ้องมองผม

“เมื่อวานเหนือตื่นแต่เช้าเพื่อจะออกไปข้างนอกกับนาย ตั้งใจ
จะพาไปเดินซื้อของ ไปกินข้าวนอกบ้าน ไปเที่ยว แต่นายเลือกที่จะ
ไปหาเพื่อน!! ไปเที่ยวผับกับไอ้พัยค์!! เหนือหรือเปล่าที่ต้องโกรธ
นายตอนนี้!!”

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมระบายอารมณ์พูดความในใจออกไป ครั้ง
เมื่อตอนที่มิภรรยาเธอก็ไม่เคยกล้าขึ้นเสียงกับผมแม้แต่ครั้งเดียว
เธอจะเป็นคนในปกครองของผม แต่กับนายมีความแตกต่าง ตอน
แรกผมก็คิดว่านายจะไม่กล้า แต่ไม่เลย นายกล้าและกำลังทำให้ผม
ไม่เป็นตัวเอง ไม่เป็นเหนือคนเดิมที่เคยเป็น แต่กำลังเป็นเหนือที่
แสดงความรู้สึกอ่อนแอออกมา

“โกหก!! ถ้าเหนืออยากจะไปเที่ยวกับผม คงไม่เปลี่ยนแผน
ไปควงผู้หญิงอย่างสบายใจแน่!!!”

“นาย!!!” ผมตะคอกเสียงด้วยความโกรธ นายเป็นคนแรกที่
แสดงความไม่เชื่อมั่นในคำพูดของผม คำพูดที่ได้ดขาดและไม่เคยมี
ใครกล้าขัด

“ทำไม!! เหนือจะเอาปืนมายิงผมหรือ เอาสิ!! เอาเลย อีก
หน่อยเหนือก็คงเอายาบ้ามารอกปากผมอยู่แล้วแหละ!!” นายหมุน

ตัวกลับไปติดกระดุมกางเกง แต่การหันหลังให้กับผมยิ่งทำให้ผมโกรธ มันทำให้ผมกระชากนายนกลับมาอย่างแรง

แต่เหมือนว่าผมจะออกแรงมากไป ร่างกายของนายบอบช้ำอยู่แล้ว ร่างกายของนายถูกเหวี่ยงไปชนเข้ากับขอบตู้ หัวของนายชนเข้าอย่างแรงจนมีเลือดไหลออกมา ผมเองที่เป็นคนทำก็ตกใจมาก

“นาย! เหนือขอโทษ!” ผมตรงเข้าไปหาคนที่กำลังเอามือกุมไปที่แผล นายต้องเจ็บมากแน่ ๆ ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายต้องเลือดตกยางออกแบบนี้

“ปล่อยผม! อย่ายุ่งกับผม!” ผมไม่ฟังอะไรทั้งนั้น ลากตัวนายออกจากห้องน้ำซึ่งเป็นห้องสำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้า จับนายนั่งลงที่เตียงแต่นายก็ไม่ยอมที่จะหยุดนิ่ง “ปล่อยผม บอกให้ปล่อยไป!! ไม่ต้องมาจับแผลของผมด้วย โอ๊ย!”

“หยุดดิ้นนาย!”

“ไม่!!”

นายพยายามดิ้นและผลักร่างตัวของผม ร่างกายของนายก็เป็นรองผมไม่เท่าไรหรอก แต่เรื่องความแข็งแรงก็นับว่าผมมีมากกว่า ผมหยิบเอาโซ่ที่อยู่ในลิ้นชักหัวเตียงออกมา จากนั้นก็จัดการล่ามขาของนายเอาไว้ไม่ให้ดิ้น ยึดไว้กับขาเตียงได้จนสำเร็จ เลือดของนายก็เบื่อนไปตามเสื้อคลุมของผม

“ผมไม่ใช่หมานะ ปล่อย!!” นายเอาสองเท้าถีบผม ดีที่ผมหลบได้ทันจึงไม่ถูกลูกถีบของคนที่กำลังโกรธ “เจ็บจะตายแล้วเนีย!! ปล่อย!”

“เจ็บก็อยู่เฉย ๆ ถ้าไม่อยู่เฉย ๆ ได้เจ็บกว่านี้แน่!” ผมถอนหายใจออกมาแรง ๆ จากนั้นก็เดินเข้าไปหยิบเสื้อคลุมของนายมาโยนให้ “ใส่เสื้อคลุมซะ ถ้าไม่ยอมให้พันรพบเห็นว่ามีค้อนเราส่นุกกันแค่นั้น” พูดแล้วผมก็มองไปตามร่างกายของนายที่เต็มไปด้วยรอยจ้ำมันเกิดจากคมฟันของผมที่อดใจไม่ได้เลย

เมื่อเห็นว่าคนที่นั่งกับพื้นไม่ยอมทำตาม ผมก็เดินไปที่ประตูเพื่อเรียกพันรพบ หางตามองเห็นว่านายรีบเอาเสื้อคลุมมาสวมใส่ มีโอก็ขีดเลือดที่ไหลมาจนถึงแก้ม มันต้องเป็นแผลใหญ่จนได้เย็บแน่

“พันรพบ!” ผมออกมาจากห้องอย่างหัวเสีย เพียงแค่ลูกน้องคนสนิทหันกลับมาก็มีแววตาตกใจ เพราะเสื้อคลุมของผมเต็มไปด้วยเลือด

“เกิดอะไรขึ้นครับ!” พันรพบถาม

“เข้าไปทำแผลให้นายหน่อย หัวแตก!”

“รุนแรงขนาดนี้เลยหรอครับ” ผมเห็นมุมปากของพันรพบที่ยิ้มเล็กน้อย จากนั้นก็เดินไปหยิบกล่องยา “คุณเหนืออาจต้องเบาความรุนแรงนะครับ ถ้ายังอยากรักษาคุณนายเอาไว้”

“เข้าไปทำแผล อย่าพูดมาก!” ผมเดินไปยังโซฟาตัวยาวก่อน
จะทิ้งตัวลงด้วยความหงุดหงิด และจุดบุหรี่ดูดอย่างเคยชิน วันนี้คิด
ว่าจะเป็นวันที่ผมจะมีความสุขที่ได้ตื่นมาโดยมีนายข้างกาย แต่กลับ
เป็นว่าทะเลาะกันยกใหญ่จนได้เลือด

ผมคงคิดถึงแต่ความสนุกมากไปจนไม่ถามไถ่นายเสียก่อน
ผลมันเลยออกมาเป็นแบบนี้ แต่เป็นนายเท่านั้นจริง ๆ ที่ทำให้ผม
ต้องมานั่งทบทวนตัวเองแบบนี้ นายเท่านั้นจริง ๆ

บทที่ 29 ผมงับเหนื่อ เราเป็นอะไรกัน

-----นาย-----

ผมจ้องมองไซ้ที่พันรอบขาของตัวเอง พยายามดิ้นรื้อเอามันออกแต่ก็ไม่เป็นผล รู้สึกเจ็บและปวดหัวไปหมดจากแรงกระแทกกับตู้ หลังจากที่ผมกับเหนื่อทะเลาะกันรุนแรงมาก

หลังจากที่ตื่นมาจากการหลับไหลที่หลับเป็นตาย ผมเองก็ยอมรับว่ามันเป็นคืนที่ผมเสียจนแทบจะร้องขอชีวิต เสียจนแทบจะตายทั้งเป็น แต่การที่ผมถูกให้กินยาอะไรก็ไม่รู้ลงไป มันบอกกับผมว่าเหนื่ออันตรายเกินกว่าที่ผมจะเอาชีวิตที่มีค่าเอาไว้กับเขา

อีกอย่างผมกับเหนื่อก็ไม่ชัดเจน ทนอยู่ไปผมอาจเจ็บตายก่อนถูกยิงตายก็ได้ เมื่อร่างกายไม่มีแอลกอฮอล์ สมองที่มีก็บอกกับผมว่าอย่าทน อย่าทนกับผู้ชายที่เห็นผมเป็นของเล่น

เหนือไม่ใช่ผู้ชายคนแรกของผม จะเป็นอะไรไปถ้าผมจะมีเพิ่มอีกคน หรืออีกหลายคนเท่าไรก็ได้ หากยังไม่ตาย แต่หากชีวิตนี้ผมจะไม่มีใครเดินไปด้วยจนถึงปลายฝั่งของชีวิต อย่างน้อยก็ต้องไม่อยู่กับคนที่เห็นผมเป็นเพียงเครื่องระบายอารมณ์แบบเหนือ

เพราะคนที่เขาให้ชูคอคือผู้หญิงที่สวยเซ็กซี่ ผู้หญิงที่ชื่อน้ำแข็งนั่นไง!!!

“มึงเลิกกลัวเขาได้แล้วนาย ถ้าเขาจะฆ่าก็ปล่อยให้เขาฆ่าไปเลย ล่ามมึงอย่างกับหมา!!!” ผมร้องด่าตัวเองในห้อง พยายามเหวี่ยงโซ่ไปมาอย่างหงุดหงิด และมันก็จบด้วยการที่ผมเอามือปาดเลือดที่ไหลเข้าตา

ผมเอาผ้าห่มบนที่นอนมาเช็ดจนเปียกไปหมด คิดโกรธที่ไ้มาเพื่อเจ้าของห้องล่ามผมเอาไว้แบบนี้ ความคิดก็พาให้ผมอยากจะทำลายของในห้องนี้ สองมือเอื้อมไปหยิบคีมไฟ ผมจะปาข้าวของอาคารวดจนกว่าเจ้าของห้องมันจะปล่อยผม

“หยุดนะ!!!” เสียงต่ำของพันรบเข้ามาในห้องในจังหวะที่มือของผมถึงคีมไฟพอดี ผมกระซอกมันเข้ามาถือไว้เพราะคิดว่าเหนือสั่งเขาให้มาล่าผมแน่ ๆ แต่เมื่อเห็นกล่องปฐมพยาบาลก็ทำให้เข้าใจ

“ไม่ต้องมาทำแผลให้ผม เอาบุญแจมาปล่อยผมเดี๋ยวนี้อ!”

“.....” คนฟังเงิบไม่ตอบ เขาเปิดกล่องซึ่งมีอุปกรณ์ทำแผลหน้าตาเฉย บางครั้งผมรู้สึกว้าพันรบไม่ได้กลัวเหนือ แต่เหมือนว่า

เขาเกรงใจก็เท่านั้น แต่ในบรรดาทุกคน ท่าทางของพันรบดีไม่เป็นมิตรที่สุดแล้ว

“พูดไม่รู้เรื่องหรือไง ผมบอกให้ไปเอาบุญแจมาปล่อยผมไง!!”

“อย่าแหกปาก!!” คนที่กำลังหาอุปกรณ์พูดเสียงเทียม “ฉันไม่ได้ใจดีเหมือนคุณเหนือนะ”

“เหนือนะเหรอใจดี เหอะ!!” ผมอยากจะหัวเราะออกมดั่ง ๆ อะไรที่ทำให้เขาพูดประโยคนี้ออกมาอีก อะไรคือความใจดี ผมมองไม่เห็นเลย

“อยู่เฉย ๆ” พันรบดีกระซอกโคมไฟในมือของผมออกไปอย่างแรง ดีที่ผมไม่ได้กำแน่น ไม่อย่างนั้นมันคงต้องบาดมือผมแน่ เพราะตรงด้ามจับมีลวดลายการแกะสลักที่แหลมคม “การที่เขาทำงานที่สำคัญมากไปช่วยนายจากผู้ชาย ยังคิดว่าเขาไม่ใจดีอีกเหรอ!”

“เหอะ!” ผมสบถเสียงในลำคอ ที่เขาทำแบบนี้มันไม่เรียกใจดี แต่เรียกว่าหวังของเล่นมากกว่า การที่มองผมเป็นของเล่นก็คงไม่อยากจะเสียมันให้ใครหากยังไม่เบื่อ

“แล้วนายเองก็เป็นคนทิ้งคุณเหนือไปกับเพื่อน ทั้งที่คุณเหนืออยากจะออกไปข้างนอกกับนาย” ผมมองหน้าพันรบดี มันหมายความว่ายังไงกัน “ความจริงฉันไม่จำเป็นต้องพูดนะ ถ้าตาไม่บอดก็ดูออก!”

“อึก!!” ร่างกายของผมถูกกดให้เอนนอนกับเตียง จากนั้นพันรบก็เอาผ้าห่มที่เปื้อนเลือดมาปิดหน้าผมไว้ สิ่งที่มาต่อจากนั้นคือน้ำเย็นที่รับรู้ว่าเป็นน้ำเกลือราดลงบนหัว นี่เป็นวิธีการทำแผลของมาเฟียชั้นเหวอ

ไม่เพียงเท่านั้นคือมือของพันรบก็กดหน้าของผมเอาไว้แน่น สัมผัสได้เพียงผ้าผืนหนึ่งที่ขีดไปที่มุมหัวของผม “โอ๊ย!! เจ็บ เบา ๆ หน่อยสิ โอ๊ย!!”

“พันรบ!!!!” เสียงคำรามดังลั่นไม่แพ้เสียงของผมที่กำลังแหกปากร้องด้วยความเจ็บ เป็นเสียงของเหนือผมจำได้

“ผมทำแผลเป็นแค่แบบเดียวครับ” พันรบตอบ หลังจากนั้นก็เอาผ้าออกจากหน้าของผม ผมมองเห็นพันรบที่จ้องหน้าของผมนิ่ง แต่มีแววตาที่คล้ายจะยิ้มเล็กน้อย

“ออกไป!! ฉันจะทำเอง!!” เหนือร้องด่าพันรบเสียงดังลั่น ผมเองยังตกใจกับเสียงนี้ แต่ที่ทำให้ผมอึ้งคือผมเห็นพันรบยิ้มมุมปากออกมา

“ครับ” พันรบยืนขึ้นเต็มความสูง ใบหน้าของเขาไม่ยักจะกลัวเกรงเหนือเท่าไร แม้ว่าปากจะเคารพบนอบ “ใจดีพอไหม” ประโยคนี้พันรบเพียงขยับปากพูดกับผมเบา ๆ เมื่อเขาเอื้อมมือมาหยิบผ้าที่เปื้อนเลือดและเดินออกไปจากห้อง

ผมเหมือนงงงันทำอะไรไม่ถูก ความเจ็บปวดที่พันรอบสร้างไว้
ตอนแรกจางหายไป เหลือไว้แต่ความงงงัน นี่พันรอบกำลังจะบอกว่า
เหนือใจดีกับผม

ไม่ใช่สิ!!

พันรอบบอกด้วยว่าเหนือตั้งใจจะออกไปข้างนอกกับผม แต่ผม
เป็นฝ่ายที่จะไปกับเพื่อน หมายความว่ายังไงกัน ผมไม่เข้าใจเลย
แต่ในใจลึก ๆ เหมือนว่าจะตั้งใจยังไงก็ไม่รู้

“เจ็บไหม ให้เหนือทำแผลให้นะ” เหนือคุกเข่าอยู่ตรงหน้า
ของผม กลิ่นบุหรี่ปนตัวของเขาบ่งบอกว่าเขาออกไปทำอะไรมา

“ไม่ใช่!!” ผมตอบและเบี่ยงตัวหนี เรื่องที่พันรอบบอกกับผมมัน
ไม่ใช่ทั้งหมด มันไม่ได้หมายความว่าผมจะยอมเป็นขงเล่นของ
เหนือ จนกว่าผมจะรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นคือใคร น้ำแข็งคือใคร ยังไงผม
ก็จะไม่อ่อนข้อให้เหนือ

ความถือดีไม่กลัวตายของผมไม่รู้ว่าจะเอามาจากไหน

“เหนือขอโทษ”

“.....” ผมหันกลับไปมองหน้าไอ้มาเฟียเอาแต่ใจ นี่เขาขอโทษ
ผมหรือ ทำไมผมรู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะได้ยินประโยคนี้ออกจาก
ปากของเหนือ มันไม่น่าจะเป็นไปได้จริง ๆ

แต่มันจะเพราะอะไรล่ะที่ทำให้คน ๆ หนึ่งยอมพูดคำว่าขอโทษออกมา ถ้าไม่ใช่ความรัก มันเป็นความรักจริง ๆ หรือเหนือแค่ทำให้ผมตายใจกันแน่ ผมอาจสำคัญตัวเองผิดไปก็ได้

ผมยังเงิบและไม่พูดอะไร

“เหนือผิดเองที่คิดสนุกเอายานี้ให้นายกิน คิดว่าจะทำให้นายมีความสุข ไม่คิดว่าจะทำให้โกรธขนาดนี้ ขอโทษที่เหนือคุมแรงตัวเองไม่ได้ ทำให้นายต้องเจ็บตัว หายโกรธได้ไหม เหนือไม่เคยง้อใครเลยนะ” คนที่คุกเข่าตรงหน้าพูดอย่างน่าสงสาร

ทำไมเสียงที่มันดูน่าสงสารทำให้ผมใจอ่อนได้มากขนาดนี้ รู้สึกว่าเสียงที่มันหมองเศร้านี้เป็นตัวตนของเหนือจริง ๆ ความรู้สึกนั้นแตกต่างจากแซม ความรู้สึกที่เหนือกำลังแสดงออกมามันเหมือนใครบางคนแต่ผมคิดไม่ออก

“นาย เหนือขอโทษ”

“ปล่อยผม” ผมแต่เท่าที่ถูกโซ่ล่ามไปหาคนที่นั่งคุกเข่าตรงหน้า “ผมไม่ใช่หมานะที่จะล่ามเอาไว้แบบนี้”

เหนือถอนหายใจออกมาเบา ๆ เขาลุกไปเปิดลิ้นชักสุดท้ายของหัวเตียงและกลับมาพร้อมกับกุญแจไขเอาโซ่ที่ล่ามไปกับข้อเท้าของผมจนแดงไปหมดออกไป เมื่อได้อิสระผมก็เตรียมที่จะชักเท้าหนี แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเหนือก้มลงไปจูบที่รอยแดงบนข้อเท้าของผม

ความรู้สึกตอนนั้นเหมือนผมกำลังขาดอากาศหายใจ สัมผัสที่ได้รับนั้นรุนแรงเสียยิ่งกว่าการถูกขอแต่งงาน ผู้ชายคนหนึ่งก้มลงไปจูบแทบเท้ามันไม่ใช่แค่ของเล่นแล้ว แวดตาที่เขาจ้องมองมาคือแววดตาของสัตว์เลื้อยที่ชื่อสัตว์ สายตาที่แววอนขอให้ผมยกโทษให้

“ทำแผลให้ผมสิ” ผมพูด

คนฟังมีรอยยิ้มเล็กน้อยรีบขยับตัวเข้ามาหา เห็นอจะเข้ามา กอดแต่ผมก็ยังตัวเอาไว้ ผมให้ทำแผลก็ไม่ได้หมายความว่าเรื่องนี้จะจบ หากไม่รู้ว่าคุณหญิงคนนั้นเป็นใครก็ไม่จบแน่

ผมควรจะพูดถามออกไปไหมนะ มันควรเริ่มที่ประโยคไหนดี คำถามที่ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร ทำไมเหนือต้องไปเดินด้วย มันแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของมากเกินไปหรือเปล่า เรื่องของเราเริ่มจากเซ็กซ์มันลงท้ายด้วยรักไม่ได้แน่

ตอนนี้ผมคิดสับสนไปหมดขณะที่เหนือเอาสำลีซึ่งชุ่มไปด้วยน้ำเกลือเช็ดไปตามแผลของผม เขามีมือเบามาก ไม่คิดว่ามาเพียอย่างเหนือจะมีมือเบาขนาดนี้ ผิดกับตอนเอาผมลิบลับ

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร?” ผมถามพร้อมกับสายตาที่มองไปทางอื่น แต่เมื่อเหนือนิ่งไม่ได้ตอบคำถามผมจึงได้หันกลับมาหาดวงตาของเราผสานจับจ้องมองกันในระยะใกล้ “อยากให้ผมเปลี่ยนคำถามไหม”

“ลองเปลี่ยนคำถามก่อนละกัน” เหนือกดลำลีดงกับที่แผล
ของผมอีกครั้ง และมันก็ยังมึนน้ำหนักรมมือที่เบาเหมือนเดิม

“ผมกับเหนือ เราเป็นอะไรกัน”

แววตาของผู้ชายที่กำลังทำแผลมองสบตาของผม เขายิ้มมุม
ปากเล็กน้อย เป็นยิ้มที่มองเห็นแววตาของเขาอีกด้วย “คำถามนี้
เหนือไม่จำเป็นต้องตอบ เพราะเหนือเคยตอบไปแล้ว”

“ตอบไปแล้ว” ผมทวนคำพูดของเหนือพร้อมกับคว้าที่ขมวดเข้า
หากัน ตอบไปตอนไหน ทำไมผมจำไม่ได้ “ตอบตอนไหน ผมไม่เห็น
เคยรู้”

เหนือยิ้มกว้าง นี่เป็นครั้งแรกหรือเปล่านะที่ผมเห็นรอยยิ้ม
ของคนหน้าหนึ่งที่ปากมออย่างชัดเจน เขาหันไปหยิบพลาสติกเตอร์ก่อนที่
จะหันกลับมาติดใจให้กับผม ไข้มมาเพียเอาแต่ใจไม่ยอมตอบคำถาม
และยังจะอ้อยอิ่งเอาแต่ยิ้มอยู่ได้

“ตอบ!!!” ผมขึ้นเสียงเมื่อเหนือไม่ยอมตอบ แต่ชายที่ปิดพลา
สเตอร์ให้ผมแล้วกลับโอบกอดร่างกายของผมเอาไว้ “การที่กอดก็
ไม่ได้หมายความว่าผมจะหายโกรธนะ ตอบ!”

“เหนือตอบนายไปนานแล้ว” เหนือยังกอดผมเอาไว้แน่น แต่
มันไม่ได้ทำให้ผมหายใจไม่ออก มันให้ความรู้สึกอบอุ่นที่ซ่อนอยู่ “ไม่
ว่าง เอากับเมียอยู่!”

“..!!!!” น้ันมันคำพูดที่เหนือตอบกับแม่

“จำได้หรือยัง ว่าไม่ว่าง..เอาจับเมียอยู่” เสียงของเหนือขีด
ข้างหูและยังกอดผมเอาไว้ นี่มันข้ามขั้นตอนการบอกรักไปตั้งแต่
เมื่อไหร่ ผมกลายเป็นเมียเหนือไปแล้วหรอ

บทที่ 30 ยอมนายทุกอย่างแล้ว

-----เหนือ-----

ร่างกายของนายตกอยู่ในอ้อมกอดของผม ผมกอดคนที่ยังนิ่งเงียบไม่พูดจาอะไร ผมหลับตาและกอดนายพร้อมกับลมหายใจที่ราบเรียบสม่ำเสมอ มันยากเกินกว่าที่จะเข้าใจความรู้สึกนี้ที่ผมไม่เคยเป็นกับใคร

นายเข้ามาในชีวิตในช่วงเวลาสั้น ๆ เข้ามาด้วยความรู้สึกแตกต่าง ความรู้สึกของคำว่าใช่ที่ไม่ใช่แค่ใครก็ได้ มันยังพิสูจน์ไม่ได้อย่างที่พันรบบอก แต่ผมนี่แหละที่จะเป็นคนหาคำตอบกับเรื่องนี้ แต่ทั้งที่รู้สึกไม่แน่ใจ...นายก็เป็นคนเดียวที่กำความรู้สึกของผมเอาไว้
ในมือ

“ที่นายโกรธ เพราะสงสัยเรื่องความสัมพันธ์ของเราอย่างนั้น
เหรือ” ผมเอ่ยถามออกไป มือของผมลูบไปบนแผ่นหลังที่แสนอุ่นของ
นายอย่างใจเย็น ในชีวิตนี้ผมไม่เคยใจเย็นกับใครมาก่อน ไม่เคยต้อง
ใช้ความพยายามเพื่อจะรักษาใคร ไม่เคยเลยจริง ๆ

“.....” คนฟังซึ่งอยู่ในอ้อมกอดของผมยังคงเงิบ แต่อย่าง
น้อยก็รับรู้ได้ว่านายนิ่งลง ไม่ขัดขืนโวยวายเหมือนตอนแรก จะว่า
ไปผมก็บ้าดีเดือดหนึ่งรุนแรงเกินไป แต่หากในคืนนั้นไม่ใช่พยัค...ผม
มั่นใจว่าผมสามารถฆ่าคนที่กล้าเข้ามายุ่งกับนายได้

“ยังโกรธอีกเหรือ” ผมถามอีกครั้ง

“.....” นายก็ยังเงิบ

“พูดมาว่าอะไรที่จะทำให้นายโกรธ เหนื่อยอมทุกอย่าง” ต้อง
ใช้วิธีนี้แล้วจริง ๆ หากใครรู้ว่ามาเฟียอย่างเหนื่อยอมศิโรราบต่อเมีย
รักได้ขนาดนี้ ไม่รู้เลยว่าผมจะต้องทำหน้าที่ตาแบบไหนเพื่อตอบ

“แน่ใจว่าทุกอย่าง” ผมได้กลิ่นอะไรบางอย่างแล้วสิ

“อืม....”

“ต่อจากนี้ห้ามทำอะไรผม ถ้าผม ไม่ เต็ม ใจ!!!”

ช่วงเป็นข้อต่อรองที่ยากลำบากเสียยิ่งกว่าการฆ่าคนครั้งแรก
หลังจากได้ฟังสิ่งที่นายร้องขอผมก็นิ่งไปชั่วอึดใจ เพราะมัน
ยากลำบากจริง ๆ สำหรับผม โดยนิสัยผมก็เป็นคนที่ระบายนารมณ
กับเรื่องเซ็กซ์ แต่หลังจากที่ได้เจอกับนาย เซ็กซ์ของผมก็รู้สึกว่

ต้องการแค่นายเท่านั้น แต่ตอนนี้นายกำลังบอกว่า...ห้ามทำหากไม่
เต็มใจ!!

แต่ผมจะมีทางเลือกอื่นได้

หากผมไม่ตอบตกลง เมียคนเก่งของผมก็ไม่ยอมหายโกรธแน่!

“โอเค เหนือจะไม่ทำอะไร ถ้านายไม่เต็มใจ”

“ตามใจผมด้วย” ข้อต่อรองที่สองตามนี้ แต่ข้อต่อรองนี้ผม
เหมือนจะเห็นรอยยิ้มมุมปากของนาย เห็นนายหายโกรธผมก็รู้สึกดี
ขึ้น ทำนายเลือดออกยอมรับเลยว่าผมรู้สึกผิด เป็นความรู้สึกผิดที่ไม่
เคยเกิดขึ้นกับใคร

“เริ่มจากทายาที่ซื้อเท้าของผม เหนือคิดว่าไปจวบลงที่ซื้อเท้า
แล้วมันจะหายเหรอ ปากเป็นยาวิเศษหรือไงครับ” คนพูดคล้ายจะยิ้ม
และคล้ายจะออกคำสั่ง แต่มีหรือว่าผมจะไม่ยินยอมทำ กลับตั้งใจ
ทำมันอย่างดีและนุ่มนวลที่สุด ผมไม่เคยดูแลใครดีเท่านี้มาก่อนเลย
แม้แต่คุณเทียนพาแม่ของผมก็ตาม

ตอนที่ผมให้พันรบเข้ามาทำแผลให้นายก็ลืมหืมตาไป ปกติแล้ว
เวลาคนที่ได้รับบาดเจ็บ หากไม่ถึงมือหมอก็ต้องทำแผลที่โหดเสีย
ยิ่งกว่าตอนได้แผล ยิ่งได้พันรบเป็นคนทำแผลแล้วละก็ ราวน้ำเกลือ
และแอลกอฮอล์ตามแบบไม่ไยดี แม้ว่าจะแผลใหญ่เลือดสดแค่ไหน

ระหว่างที่ผมทานเนื้อครีมไปบนผิวที่แดงระเรื่อ ผมแอบเห็น นายมองหน้าผมยิ้ม ๆ คิดว่าคงพอใจที่ต่อไปนี้จะบังคับผมได้ ถ้าผม ยังอยากที่จะรักษานายเอาไว้ก็คงต้องเบามือหน่อยจริง ๆ

ผิวของนายขาวมาก เวลาที่มีรอยแดงก็จะเด่นชัด เช่นเดียวกับรอยกัดตามร่างกายที่ผมสร้างไว้ มันจะชัดเจนมาก แม้แต่แรงฟาดของผมที่ฟาดลงไปบนแก้มแก้ม มันก็ชัดเจนเป็นรอยมือ ชื่นมา

“นวดด้วยสิ...” คนที่สั่งผมได้ยิ้มเล็ก ๆ มุมปากอย่างน่ารัก หากไม่ได้ตกลงว่าจะไม่ทำอะไรหากไม่เต็มใจ นายได้กินข้าวต้มรอบ บ่ายอีกแน่ เมื่อได้รับคำสั่งให้นวดผมก็นวดให้ เห็นผิวขาว ๆ แล้วมัน ใจสันนอยากจับนายกดจริง ๆ

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

“มีস্যจากนายท่านครับ” เป็นเสียงของพันธบริที่เอ่ยหลังจาก เสียงเคาะประตูสิ้นสุดลง พ่อของผมจะไม่ติดต่อกับผมส่วนตัว จะ ติดต่อผ่านทางพันธบริเสียมากกว่า ส่วนหนึ่งเป็นเพราะท่านต้องการ จะจับผิดความเป็นไปของผม

พ่อของผมเป็นหนึ่งในมาเฟียที่มีอิทธิพลในอิตาลี ตั้งแต่เกิด ผมโตที่ประเทศไทยกับแม่ ชีวิตในวัยเด็กไม่เคยรับรู้ว่าจะต้อง มาขึ้นหลังเสือ เป็นผู้ขายคนหนึ่งที่ได้ขึ้นมาเท่านั้น ในตอนนั้นผมเอง ก็แอบสงสัยว่าผมแตกต่างจากคนอื่นที่ไม่ค่อยได้เจอพ่อ อาจสามปี

ครึ่ง หรือเร็วสุดก็สองปีครึ่งที่จะได้เจอหน้า แต่ก็เท่านั้น การเจอหน้าของเราก็ไม่เหมือนพ่อลูก เหมือนคนที่เต็มไปด้วยบาร์มีและความน่ากลัวกับเด็กคนหนึ่ง

และชีวิตของผมนั้นก็เดินทางมาจนถึงอายุสิบแปดที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง และผมไม่เคยลืมชีวิตในตอนนั้นได้เลย มันฝังอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจของผมจนตอนนี้ และมันก็ทำให้ผมแข็งแกร่งพอที่จะฆ่าหรือกำจัดใครได้

“เหนือ พันรพบุดด้วย” เสียงของนายทำให้ผมได้สติจากความคิด การได้คุยกับพ่อก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะดีใจ แต่มันหมายถึงงานที่ท่านจะมอบหมายให้

“อาบน้ำแต่งตัวนะ เราจะไปกินข้าวนอกบ้านกัน” ผมพูดกับคนตรงหน้า นายมองไปทางพันรพบเล็กน้อย จากนั้นก็หันมาพยักหน้าให้กับผม แต่เมื่อผมจะยื่นหน้าเข้าไปจูบปากของนายก็ถูกขวางกั้นด้วยมือ “แค่จูบก็ห้ามเหรือ”

“.....” นายยักคิ้วเป็นคำตอบ ใจร้ายกับผมสุด ๆ ทางตาของผมแอบเห็นว่าพันรพบที่อยู่ตรงประตูแอบมองด้วยแววตาขบขัน

“เหนือทำอะไรได้บ้าง” ผมถามอย่างอ่อนนวย นายจึงเอามือออกจากปากและเอียงแก้มให้ หมายความว่าผมหอมแก้มได้ มันก็ดีกว่าผมทำอะไรไม่ได้เลยอานะ สุดท้ายแล้วผมก็ก้มไปหอมแก้มนาย

หนัก ๆ จนแทบจะจมหายไปกับขอบเตียงที่นายพิงอยู่ หลังจากนั้นจึงได้ผละออกจากร่างกายนั้นออกไปปรับสายโทรศัพท์

การสนทนาของผมกับพ่อใช้เวลาไม่นานมากนัก เป็นไปอย่างที่ผมเข้าใจเอาไว้ ท่านติดต่อมาเพื่อสั่งงานกับผมเท่านั้น และหลังจากได้รับคำสั่ง ผมก็นั่งสูบบุหรี่หมดไปหนึ่งมวน ขณะที่กำลังจะต่อมวนที่สองนายก็ออกมาจากห้องด้วยเสื้อผ้าของผม ดูเหมือนว่า มันจะหลวมจากเสื้อที่ตัวใหญ่กว่า

“ไปหาเสื้อผ้าชุดใหม่ให้นาย”

“ครับ” พันธรับคำก่อนที่จะเดินออกไปจากห้อง

“ได้ใส่กางเกงในหรือเปล่า” ผมถามพลางจุดบุหรี่ หลังจากนั้นก็สูบมันเข้าไปในปอดแรง ๆ หางตามองไปยังคนที่เดินมาอย่างแก็ ๆ กัง ๆ ผมมั่นใจว่าไม่ได้ใส่เพราะห้องนี้ไม่มีเสื้อผ้าของนาย

“ผมจะเอาที่ไหนมาใส่” นายตอบเขิน ๆ

“ของเหนือใจ!”

“มันก็คนละไซส์ ผมจะไปใส่ของไฉ่ยกษ์ได้ยังไง”

“.....” ควันขาวที่ถูกพ่นออกมาจากปากขาดเป็นห้วง ๆ เมื่อได้ยินคำว่าไฉ่ยกษ์ มันทำให้ผมก้มมองไปที่กลางแก่นกาย มันมีเสื้อคลุมปกปิดแต่ก็เห็นรูปร่างมันผ่านเนื้อผ้า

“ผมหิวแล้ว ที่ห้องนี้ไม่มีอะไรทำกินได้เลยเหรออ” นายถามก่อนจะหมุนตัวเดินไปยังครัว กางเกงของผมที่นายสวมใส่ดูจะตัว

ใหญ่ไปถนัดตา เพราะขาของกางเกงถูกนายเหยียบไปกับพื้น จากความสูงของนายก็เกินมาตรฐานชายไทย แต่ผิดที่ความสูงของผมที่เกินกว่ามาตรฐานฝรั่ง

นายกลายเป็นผู้ชายตัวเล็กที่ดูน่ารักขึ้นมาทันที บุหรี่ที่ใช้ดูดเพื่อแก้เครียดก็ไม่จำเป็นเมื่อมีนายอยู่ข้าง ๆ ผมจึงโยนบุหรี่ที่เหลือลงในที่เขี่ยบุหรี่ จากนั้นก็เดินตามนายเข้าไปในครัว

นายเปิดตู้เย็นซึ่งผมก็ไม่รู้ว่าข้างในมีอะไรบ้าง เวลาอยากได้อะไรก็แค่สั่ง ทุกอย่างก็จะถูกวางตรงหน้า ผมยืนอยู่ด้านหลังก่อนจะหมุนร่างกายของนายที่ก้ม ๆ เงย ๆ ให้หันกลับมา คุณเข่าตรงหน้าและพับขากางเกงให้ การใส่กางเกงแบบนี้...ผมจำได้ว่าเคยใส่เมื่ออายุแปดขวบเห็นจะได้

ผมพับขากางเกงทั้งสองข้างแล้วจึงเงยหน้ามองคนที่เอาแต่ยืนเงยบ ิเวณำของนายแดงสุกโดยไม่รู้สาเหตุ จ้องมองหน้าผมและยิ้มมุมปากนิด ๆ

“มีอะไรหรือเปล่า” ผมถามก่อนที่จะยืนขึ้นเต็มความสูง

“เปล่า...” นายหันหน้ากลับไปหาตู้เย็นที่ยังเปิดคาไว้ จากนั้นก็หันกลับมาพร้อมกับกลองอะไรบางอย่าง “ทั้งตู้เย็นมีแต่ไอ้สิ่งที่กินได้” มันคือกลองผักสลัด

“ผัก!!” พุดแล้วผมก็มองไปยังภายในตู้เย็นที่เต็มไปด้วยเครื่องดืมชนิดต่าง ๆ

“ดูเขินเขาไม่ได้เอาไว้เก็บแต่เหล้านะ มีแค่ผักสลัดแล้วจะกินอะไร” คนพุดมีหน้าตาหงุดหงิดเดินไปเปิดตู้ต่าง ๆ ภายในครัว แล้วดูเขินมันต้องเก็บอะไร ผมไม่ใช่พ่อครัวเสียหน่อย แล้วใช้ผักสลัดนี้ผมก็ไม่เคยกิน เพราะนอกจากจะไม่กินเผ็ด ผมก็ยังไม่กินผัก “ไม่มีอะไรกินเลย ห้องนี้มันมีแต่เช็ทซ์ทอยหรือไงที่เอาไว้กิน ข้างล่างมีซูเปอร์ ไปแต่งตัวเลย ผมจะไปซื้อของ ไม่อยากออกไปกินข้าวนอกบ้าน ผมระบมไปทั้งตัวแล้ว!!”

“....!!” ผมยังงงงันและยืนอยู่กับที่

“ไปแต่งตัวสิ!! งั้นก็ไม่ต้องไป ผมจะไปคนเดียว” นายออกคำสั่ง

“ไป ๆ รอก่อน”

บทที่ 31 ศิโรราบแค่เพียงนายคนเดียว

-----เหนือ-----

ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใต้คอนโดฯ ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามิ เพราะที่ผ่านมาก็ไม่เคยสนใจที่จะมอง นายเดินนำเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ต หยิบตะกร้ามาส่งให้ผม บอด้การ์ดที่อยู่ด้านหลังจึงจะเข้ามารับ แต่นายก็ดึงมือหนีบ่บอกว่าคนที่ถือต้องเป็นผม

แน่นอนว่าผมยอม

ยอมแล้วจริง ๆ กับคำสั่งเมีย

เมื่อเห็นว่าผมยอมที่จะทำตาม นายก็ยิ้มกริ่มมีความสุข ความสุขของนายคือการใช้ผมได้สินะ เห็นนายยิ้มได้ผมเองก็พลอย

ยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว เสื้อเชิ้ตสีขาวตัวใหญ่ที่สวมใส่ กับกางเกงยีน
พับขาทางเกงตัวโคร่ง มองดูแล้วก็น่ารักจริง ๆ

นายเลือกซื้อของหยิบลงใส่ตะกร้า ทุกอย่างที่นายเอาใส่มาก็
จะถูกผมหยิบขึ้นมาดูด้วยความสงสัย ไข่ไก่ เนื้อหมู กุ้ง ไปจนเกลือ
น้ำปลา และพริกสด นายเลือกซื้อของอย่างชำนาญโดยไม่ต้องอ่าน
อะไรเลย เหมือนจะรู้อยู่แล้วว่าจะต้องซื้ออะไรบ้าง

ใช้เวลาซื้อของประมาณสามสิบนาทีได้ นายก็เดินตรงไปยัง
เคาน์เตอร์ นายหันมาแบมือตรงหน้าของผม ผมเข้าใจว่านายขอจับ
มือจึงได้วางมือของตัวเองลงไป

“ผมขอเงิน ไม่ได้ขอมือ” นายพูดพลางมองมาที่มือของผม

“เงิน!” นายพยักหน้า สายตาของผมมองไปที่พนักงานซึ่ง
กำลังคิดเงิน “ไม่มี!!!” เพราะผมไม่เคยพกเงินมาก่อน จะเอาเงินที่
ไหนมาให้ นาย

“มาซื้อของแต่ไม่มีเงิน!!” นายโวย คนที่กำลังจ่ายเงินที่
เคาน์เตอร์ข้าง ๆ และพนักงานแอบมองหน้าผมเล็กน้อย ความรู้สึกนี้
เองที่ผมรู้สึกกว่าไม่ใช่ตัวเองเอาเสียเลย

“มีเงินหรือเปล่า” ผมหันไปถามบอดี้การ์ดที่ยืนอยู่ด้านหลัง
ปกติจะเป็นพันรบบที่ดูแลเรื่องทุกอย่าง ผมจึงไม่เคยต้องพกเงิน แต่
การมีนายต้องเปลี่ยนเรื่องการพกเงินของผมด้วยใช่ไหม

เหล่าบอดีการ์ดที่ถูกผมถามรีบล้วงมือลงไปใว้กระเป๋าอย่างรีบร้อน แต่ละคนนำเงินออกมามีแต่แบงก์สีแดง ทุกคนยื่นเงินมาให้กับผมโดยไม่ลังเล ท่าที่หวาดกลัวต่อผมด้วย

“ทั้งหมดหนึ่งพันสามร้อยยี่สิบห้าบาทคะ” พนักงานร้องบอก

“.....” ผมกะพริบตาถี่ ๆ มองเงินที่อยู่ในมือ นับเงินที่ตัวเองกำลังถือยังไม่ถึงหนึ่งพันบาทด้วยซ้ำ “ฉันให้เงินเดือนพวกแกเท่าไร ทำไมพกเงินมาแค่นี้!” ผมหันไปต่อว่าบอดีการ์ดที่หน้าถอดสีตั้งแต่ผมนับเงิน

“อะ...ผมไม่คิดว่าคุณเหนือจะต้องใช้เงินครับ” บอดีการ์ดตอบเสียงสั้น แต่มีเสียงหัวเราะของนายแทรกเข้ามา ทำให้ผมหันไปเห็นนายที่กำลังยื่นเงินสองพันบาทให้กับพนักงาน

“นาย..” ผมพูดเสียงอ่อนเมื่อถูกนายแก้งเสียแล้ว

“คิดว่าผมจะออกมาซื้อของโดยไม่พกเงินหรอ” นายพูดยิ้ม ๆ ท่าทางจะพอใจมากที่แก้งผมได้ “แล้วก็เอาเงินคืนลูกน้องไป ด่าลูกน้องได้เงินเดือนก็บาทพกเงินแค่นี้ แล้วเหนือเป็นเจ้านายยังไง ไม่พกเงิน”

“.....” คราวนี้เป็นเหล่าลูกน้องที่ลอบยิ้มกัน แทบจะกลั่นหัวเราะเอาไว้มืออยู่เลยก็ว่าได้ ครั้งต่อไปนายจะไม่มีทางพูดแบบนี้ได้แน่ จะเอาก็บาทผมจะพกให้ดู

คนที่จ่ายเงินเรียบร้อยรับเอาของที่ซื้อมาส่งให้กับผม ผมรับและไม่กล้าส่งให้ลูกน้องถือด้วยซ้ำ หลังจากนั้นก็เดินตามคนที่กำลังมีความสุขก็รีบเดินนำหน้า ในมือของผมมีของที่เพิ่งซื้อ จะว่าไปก็เป็นกิจกรรมที่ผมไม่เคยทำเลยในชีวิตนี้ ครั้งหนึ่งเมื่อตอนที่เรียนมัธยมเคยซื้อของกับพัยค์ แต่ก็ไม่ใช่ของที่ เป็นเครื่องครัวแบบนี้ แม้แต่กับคุณเทียนพาแม่ของผมก็ไม่เคยพาไปซื้อของด้วยกันแบบนี้

เมื่อกลับมาที่ห้องนายก็ลงมือทำอาหารด้วยความชำนาญ ผู้ชายผิวขาวในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวแต่เอี่ยมสีชมพู ที่ห้องของผมมีเอี่ยมตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ทำทางการทำอาหารของนายดูชำนาญมาก น่าจะทำบ่อยแน่ ๆ

ผมยืนฟังกับประตูห้องครัวมองด้วยรอยยิ้ม เวลาที่เราเียนมองคนที่รักทำอาหารก็มีความสุขได้เหมือนกัน เรื่องง่าย ๆ ที่ตอนมีภรรยาก็ไม่เคยรู้ว่ามันมีความสุขรู้สึกนี้อยู่

ระหว่างที่กำลังมองนายด้วยความสุข หางตาของผมหันเห็น พันธเข้ามากในห้องพร้อมกับถุงกระดาษ นั่นก็น่าจะเป็นเสื้อผ้าของนาย ผมจึงเดินแยกตัวออกไปโดยไม่ได้บอกให้คนที่กำลังสนใจการทำอาหารได้รู้

“ตอนนี้คุณเทียนพาเดินทางกลับไปแล้วนะครับ” พันธรายงานเมื่อผมนั่งลงบนโซฟาด้วยาว เปิดดูถุงเสื้อผ้าของนายก็คิดว่า น่าจะถูกใจ เพราะมันเป็นสีเทาในแบบที่เจ้าตัวชอบใส่บ่อย ๆ คำ

รายงานของพันรบทำให้ผมเงยหน้ามองเล็กน้อยโดยไม่ได้พูดอะไร “ผมวางยาและเช่าเหมาลำไปครับ เป็นไปตามที่คุณเหนือคิดไว้ ไม่ยอมกลับง่าย ๆ และคราวนี้ก็ไม่ยอมทานอาหารที่คนของเราส่งไปให้ เพราะรู้ว่าจะถูกวางยา”

ผมพยักหน้าเล็กน้อย หันไปสนใจจุดบุหรี่ยี่สิบมาสูบ พันรบจะไม่ถูกพ่อของผมทำโทษแน่นอน ในบรรดาลูกน้องที่อยู่ไทย พันรบเป็นคนที่ไม่เคยทำงานพลาด พ่อของผมชอบพันรบมาก

“เรื่องของราชิต ผมคิดว่า...”

“เอาไว้คุยเวลาอื่น” ผมพูดหลังจากพ้นควันบุหรี่ยี่สิบออกมาแรง ๆ เวลานี้ผมไม่ต้องการพูดเรื่องที่หนักหัว “เอาเงินสดมาให้ฉันพกหนึ่งแสน”

“หนึ่งแสน???” เสียงของพันรบดูไม่เชื่อหู หรือว่าคนทั่วไปจะพกเงินมากกว่านี้ “สองแสนก็ได้”

“คุณเหนือจะพกเงินมากขนาดนั้นไปทำไมครับ?”

“...!!” ผมพ้นควันบุหรี่ยี่สิบออกมาแรง ๆ หนึ่งครั้ง จะว่าหงุดหงิดก็ไม่ใช่อับอายก็ไม่เชิงทั้งที่เป็นเงินของผมเอง “เอา ๆ มาเถอะ เอาแค่ที่กระเป๋าดังค์มันใส่ได้นะ!!”

“ครับ!!”

“เหนื่อ!!!” เสียงของคนที่อยู่ในครัวทำให้ผมตกใจเล็กน้อย ปากที่กำลังจะคาบดูดบุนหรือกรอบก็เป็นอันต้องหยุดชะงัก “มาชิม กับข้าวให้ผมหน่อย”

“วันนี้จะไปไหนก็ไป จัดการบ้านให้เรียบร้อย ฉันจะพานายกลับบ้าน” ผมยืนขึ้นเต็มความสูงก่อนที่จะเดินเข้าไปหานายในครัว ชักช้าเดี๋ยวจะพาให้นายไม่พอใจเปล่า ๆ

ผมเข้ามาในครัวด้วยความรวดเร็วและตรงเข้าไปหาคนที่ใส่ผ้ากันเปื้อน นายใช้ช้อนยื่นมาตรงหน้าของผม ไม่แน่ใจว่าเมนูที่นายทำคืออะไร แต่รสชาติที่ออกมาอร่อยดี อาหารที่ไม่เผ็ดก็ถือว่าเป็นอาหารที่อร่อยสำหรับผม แต่เมนูนี้อร่อยมากขึ้นเมื่อเป็นนายทำ

“อืม อร่อยมาก” ผมชมอย่างไม่อวย

“ดูดบุนหรืออีกแล้ว ไม่เห็นว่ามันจะดีต่อสุขภาพตรงไหน เหนื่อ ดูดเยอะเกินไปหรือเปล่า” ผมเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อนายพูดว่าผมดูดบุนหรือเยอะเกินไป แค่นั้นที่เรียกว่าเยอะเกินไปกัน “วันละ 2-3 มวนผมพอเข้าใจนะ แต่วันนี้ผมเห็นเหนื่อสูบมาเยอะแล้วนะ กว่าจะหมดวันนี้ก็คงอีกหลายมวน เหนื่อจะรักใคร่ได้ไหม..แค่ตัวเองเหนื่อยังไม่รัก”

“แต่เหนื่อรักนายนะ” ผมพูดพร้อมกับเอียงคอมองหน้าคนที่บ่น “ถ้าไม่ให้ดูดบุนหรือก็ต้องหาอย่างอื่นมาให้ดูดแล้วแหละ

คนฟังหันมามองหน้าผม และสายตาของผมมันก็ตอบคำถามของสายตานั่น ด้วยการมองนายตั้งแต่หัวจรดเท้า หากไม่ให้ดูบุญหรือก็คงต้องยอมพ्लीกายเป็นยาแก้เครียดให้ผมแล้ว

“อย่าแม้แต่จะคิด เราตกลงกันแล้ว”

“เหนือคิด แต่เหนือไม่ผิดคำพูดแน่” ผมยิ้มเล็ก ๆ มองคนที่แสดงแววตาเจ้าเล่ห์ให้ผม ตั้งแต่ที่เจอกัน วันนี้เป็นวันแรกหรือเปล่านะ ที่เราอยู่ด้วยกันโดยไม่มีเรื่องบนเตียง

“ให้จริงเถอะ!”

“.....” ใบหน้าของนายตอนนี้น่ารักอย่างบอกไม่ถูก ผมไม่ค่อยมีช่วงเวลาได้มองเห็นความน่ารักของใครบ่อย ๆ ทุกวันก็อยู่แต่กับลูกน้องที่หน้าหนึ่งเป็นหินไม่ต่างไปจากผม แต่การได้อยู่กับนายทำให้ผมรู้สึกตกหลุมรักซ้ำ ๆ อย่างไม่เข้าใจ

“เหนือยกจานสองใบนี้ออกไปนะ ผมจะยกกับข้าวออกไป เราจะได้กินข้าวเข้ากันได้แล้ว ผมหิวจนจะกินเหนือได้ทั้งตัวแล้ว” ผมมองจานในมือก่อนที่จะยิ้มกับประโยคท้ายของนาย “แต่ไม่กินครับไม่ต้องยิ้ม!”

“รู้ทัน...” พุดแล้วผมก็ยิ้มและเดินออกจากห้องครัวอย่างว่าง่าย

โบกมือไล่ลูกน้องออกไปจากห้องจนหมด เวลานี้ผมต้องการอยู่กับนายเท่านั้น ไม่รู้เลยว่าปล่อยให้ชีวิตของตัวเองเดินมาถึงทุก

วันนี้โดยเพียงจะรู้สึกมีความสุขได้อย่างไร ขอให้นายเป็นคนที่ผมตามหา
...ผมจะมีความสุขมากกว่านี้

บทที่ 32 บทบาทเมียหลวง

-----นาย-----

มีอาหารที่ผมเป็นคนเข้าครัวอย่างตั้งใจ เมนูวันนี้ก็เป็นเมนูง่าย ๆ ผัดกะเพราเด็กเพราะไม่ใส่พริกสักเม็ด กับไข่เจียวใส่กุ้งที่เหลืองน่ากิน ไข่มาเฟียเอาแต่ใจที่ดูไม่มีท่าทีว่าหิวกินข้าวอย่างอ่อย จะว่าไปก็เลี้ยงง่ายกว่าที่คิด กินก็ง่าย เชื้อฟังกดีอีกด้วย

คนทำอาหารเห็นคนกินเจริญอาหารก็พลอยมีความสุข นี่เป็นการตักข้าวจานที่สองแล้ว อาหารก็ดูธรรมดา มาก ๆ ทำไมคนกินดูอ่อยจัง ไม่รู้ว่ากินเอาใจหรือเปล่า แต่ผมมีความสุขมาก ในหัวเต็มไปด้วยเมนูอาหารที่อยากจะทำให้เห็นอกกินอีก ไม่เสียแรงที่แม่สอนทำมาหลายเมนู

จากการที่กินอาหารด้วยกันทำให้ผมเห็นว่านอกจากไม่กินอาหารรสเผ็ด ไขมันเพียเอาแต่ใจก็ไม่กินผักด้วย แค้ไบกะเพราใบเล็ก ๆ ก็ยังตักออกอย่างตั้งใจ

ตัวก็โตแค่ผักก็กินไม่เป็น มาเพียอะไรเนีย!!!

“ทำแบบนี้ครั้งหน้า ไม่ต้องใส่ผักได้ไหม” คนที่นั่งอยู่ตรงข้ามผมร้องบอก จะให้ผัดกะเพราไม่ใส่ไบกะเพรา??

“อืม! คราวหน้าผมจะไม่ใส่ละกัน” ปากก็รับปากทั้งทีในหัวอยากจะขำจนท้องแข็ง ไขมันเพียอนุบาลเอ๊ย!

นี่ไม่ใช่ความน่ารักเดียวที่ผมพบในตัวของเธอ เขามีความน่ารักอีกหลายอย่างที่ซ่อนอยู่ในตัว ยิ่งตอนที่ผมแก้มในซูเปอร์มาร์เก็ต มันน่ารักจนผมอยากจะดึงเขามาหอมแรง ๆ ภาพที่เห็นทำให้ผมคิดย้อนความทรงจำไปถึงใครบางคน แต่คิดว่าคงไม่ใช่และเป็นไปไม่ได้

ใครบางคนในความทรงจำของผม มันเนิ่นนานเสียจนใครคนนั้นน่าจะหายไปจากใจของผมได้แล้ว แต่ไม่เลย เขาเหมือนจุดเริ่มต้นของความรู้สึก จุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมได้คิดทบทวนในความเป็นตัวตนของตัวเอง มันจึงทำให้เขาอยู่ลึกสุดของหัวใจผม

“คิดอะไรอยู่?” เป็นเสียงของเธอที่ดึงให้ผมหลุดออกจากภวังค์

“คิดไปเรื่อย งานของผมยุ่งนิดหน่อย” เอาเรื่องงานเข้ามาพูดเสียอย่างนั้น ตอนนี้เรื่องงานไปอยู่แห่งหนตำบลไหนก็ไม่รู้ มีแต่ความเสียวซ่าที่เหนื้อมอบให้จนแทบจะร้องขอชีวิต “พูดถึงเรื่องนี้วันนี้ผมคงต้องไปซื้อของบางอย่างเข้าออฟฟิศ ยิ่งไงผมคงต้อง..”

“เหนือะจะพาไปซื้อ” เหนือพูดแทรกด้วยใบหน้าจริงจัง สายตาดูมีจุดประสงค์แบบสุด ๆ อย่าคิดนะว่าการที่พาผมไปซื้อของแล้วจะได้อะไรตอบแทน บอกเลยว่าไม่มีทาง ผมจะต้องตัดสินใจเอาใจให้รู้จักรอมากกว่านี้

อย่างน้อยมันก็ต้องเกิดจากความรู้สึกไม่ใช่แค่อารมณ์พาไปที่จะเอาผมตอนไหนก็ได้ คราวนี้แหละ น้องนายจะตัดพ้อเหนืให้อยู่หมัด

“แต่หลังจากซื้อของ เราไปอยู่ที่บ้านของเหนือะนะ”

“ห๊ะ! อะไรนะ?” บ้านในความหมายของเหนื มันดูจะไม่ใช่นี้นะ “บ้าน ที่ไหน แล้วผมจะไปอยู่ทำไม คอนโดผมก็มี”

“บ้านของเหนื เหนือยากพานายไปอยู่ที่นั่น แต่ถ้านายไม่ไปอยู่ด้วย เหนืก็จะรีโนเวทคอนโดของนายทั้งหมด ซื้อทุกห้องปรับให้ใหญ่และกว้างพอสำหรับเรา”

“.....” ผมกะพริบตาพริบ ๆ ในสิ่งที่ได้รับฟัง ไม่มีโอกาสให้ผมได้พูดปฏิเสธเลย “แต่ผมมองว่า...” ผมอยากจะทำปฏิเสธในการไป

อยู่บ้านของเหนือ โดยเอาคำที่ว่าห้ามขัดใจผม แต่อยู่ดี ๆ ชื่อน้ำแข็ง และผู้หญิงที่เจอที่ห่างๆ ก็เข้ามาในความคิด

ทำไมผมถึงอยากรู้เรื่องของเหนือจังเลย!

ความรู้สึกตอนนี้เป็นคล้ายกับตัวเองกำลังเล่นบทยืดหยุ่นที่ผวนนอกใจไปมีเมียบ่อย และผมก็กำลังทำเป็นแสนดีใส่ชื่อไม่สนใจ และกำลังรวบรวมหาข้อมูลเพื่อทำลายล้างทุกอย่าง

ผมคิดไกลไปมากแล้วจริง ๆ

“ก็ได้ ผมจะไปอยู่บ้านเหนือ” คนฟังยิ้มอย่างพอใจที่ผมไม่ปฏิเสธ รอยยิ้มนี้ดูน่ารักจริงๆ อย่างกับลูกที่โกหกแม่ไปเที่ยวและมันสำเร็จ

เมื่อตกลงกันเรียบร้อย อาหารมื้อเช้าในเวลาที่ย่ำแย่มาก ๆ ก็จบลง ผมอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยข้าวของที่พันรอบชื่อมา เรียกได้ว่าชื่อมาพอดีทุกอย่างแม้แต่กางเกงใน แถมยังเลือกทุกอย่างได้ถูกใจมาก

หลังจากนั้นผมกับเหนือก็มาอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งระหว่างที่กำลังเดินไปตามทางเดินผมก็เปิดรูตหน้าจอโทรศัพท์ เพราะเหมือนว่าจะยังไม่ได้ติดต่อไอ้วรุฒ มันเองก็ไม่ได้ติดต่อผมมาเลยที่ผมจะเป็นตายร้ายดียังไงที่ถูกไอ้มาเฟียเอาแต่ใจลากตัวออกมา

“สนใจเหนือหน่อย” ผมเอียงคอมองชายที่เดินข้างกาย ผู้ชายตัวสูงใส่เสื้อเชิ้ตสีดำสมส่วน เวลาไม่ยิ้มดูเป็นผู้ชายดีมาก แต่เวลาที่พูดแทนตัวเองว่าเหนือ ดูแสบสุดๆ

“ผมจะ....” ผมหยุดพูดเพียงเท่านี้เมื่อกำลังจะพูดออกไปว่า ‘โทรหาเพื่อน’ เดี่ยวไ้มาเพียเอาแต่ใจก็หาว่าผมไม่สนใจ โมโหอาละวาดห่างสรรพสินค้าแตกอีก “ผมจะหารายการของที่ต้องซื้อ”

“พี่เหนือ....” เสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นด้านหลัง เป็นเสียงของผู้หญิงที่ทำให้ผมหันหลังกลับไปทันที และมันก็ใช้อย่างที่นางสังหรณ์บอก เป็นผู้หญิงที่เคยเดินคู่กับเหนือนั่นเอง

เธอเดินเข้ามาและกอดแขนของเหนือเอาไว้ ส่งยิ้มหวานมาให้ผมด้วย หลังจากนั้นก็นั่งไปสบตากับเหนือตาหวาน ไกลออกไปมีพันรบบที่กำลังเดินเข้ามา จำได้ว่าเหนือบอกว่าไล่พันรบบไปพักฉอน แต่เขาเดินเข้ามาเหมือนว่าติดตามเหนือตลอดแม้ว่าจะถูกไล่ออกไป

“พี่เหนือมาทำอะไรคะ ลีลานัดกับเพื่อนเอาไว้ที่นี่ ไม่คิดเลยนะคะว่าจะบังเอิญมาเจอกัน” สายตาของเหนือมองมาที่ผม ซึ่งตอนนี้พันรบบมายืนข้างกายของผมแล้ว “อ้าว ขอโทษค่ะ พี่เหนือมากับเพื่อน สวัสดีค่ะ”

“คุณเหนือต้องการความเป็นส่วนตัวครับ” เป็นพันรบบที่พูดแทรกเสียงใสของคนที่คุณจะอารมณ์ดีมีความสุข ไม่ได้สังเกตเลยว่า

บรรยากาศของชายสองคนอย่างผมและเหนือจะเหมือนมีหิมะตกมา
ในเวลานี้แล้ว

“ฉันจะหักท่ายเพื่อนของพี่เหนือไม่ได้หรือไง!”

“พันรอบ พาผมไปซื้อของตรงนู้นหน่อยสิ” ผมพูดพลางมอง
หน้าผู้ชายที่ไม่เคยเป็นมิตรกับผมสักที แม้ครั้งนี้จะพูดด้วยก็ไม่หันมา
มองหน้าด้วยซ้ำ สองเท้าของผมจึงเดินแยกออกมาเอง

ผมคิดในใจว่า...ถ้าเหนือไม่ตามมานะน่าดู วันนี้ได้เป็นวัน
อาละวาดของผมอีกแน่ ไร่บ้านที่บอกว่าจะพาผมไปอยู่ก็จะพังให้
ราบเลย เดินออกมาได้สามก้าว มือของผมก็ถูกจับด้วยมือหนาของ
เหนือ ไม่คิดเลยว่าเขาจะกล้าจับมือของผมต่อหน้าผู้หญิงคนนั้น
เมื่อหันกลับไปก็เห็นว่าเธอกำลังยื่นหน้าถอดสีพูดอะไรไม่ออก

-----เหนือ-----

**มือที่ผมกำลังจับพยายามที่จะบิดออก นายไม่ยอมให้
ผมจับมือต่อหน้าคนอื่นหรอก เขาเองก็เป็นชายรักชายเปิดเผย
มีแฟนเป็นผู้ชายอยู่แล้ว แต่ทำไมถึงไม่ยอมให้ผมจับมือกันล่ะ**

“ปล่อยมือผม” นายสั่ง สายตามองไปด้านหลัง ซึ่งผมไม่ยอม
ปล่อยตามที่บอก แกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน “จะมาจับมือผมทำไม ไม่ไป
จับมือนิม ๆ นมอวบ ๆ นั้นเล่า!!” ผมมองกลับไปด้านหลังซึ่งเป็นลีลา

ที่ยังยืนนิ่งกับที่ ถ้าไ้ความอวบที่นายพูดถึงคือนมของผู้หญิงคนนั้น ผมไม่ได้พิศวาสเลย ผมคงจับมาเยอะจนไม่รู้สึกรว่ามันน่าสนใจ ก็แค่นม! แต่ถ้าเป็นนมของผู้ชายที่ผมกำลังจับมือละก็...มันแตกต่างชัดเจนและเร้าอารมณ์กว่าด้วย

“ก็ไม่ได้อยากจับ” ผมตอบพร้อมกับใบหน้าราบเรียบ

“แต่ผมว่าเธอ..อ้อ!...ลึลล!” นายเน้นคำว่าลึลลามาก “น่าจะอยากจับไปทั้งตัวของเหื่อนนะ” ทั้งท่าทางและน้ำเสียงที่พูดกับผมตอนนี้ มันบ่งบอกว่านายกำลังหึง มือที่ผมจับก็พยายามที่จะบิดมือออก

“เธอเข้ามาจับมือเหื่อนนะ เหื่อนไม่ได้อยากจับ”

“แต่ก็ไม่ปฏิเสธ!”

“แต่ก็ไม่ได้สนใจ!” ผมตอบกลับไป ชีวิตนี้ไม่เคยต้องมาเถียงกับใครกลางห้างฯ จริง ๆ แต่ทำไมนะ! ทำไมผมถึงรู้สึกว่ามันเป็นรสชาติของชีวิตที่ควรมี

“ไม่สนใจ แต่จำได้ว่าเดินเลือกซื้อของกันหน้าชั้นตาดาน ผมเหื่อนนะ” นายยังไม่จบกับเรื่องนี้ และมือที่ผมจับก็ถูกนายกระชากกลับไป เอาสองมือล้วงลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง สายตาจ้องมองหน้าผม “วันหลังถ้าเห็นว่าผมเดินเลือกซื้อของกับผู้ชาย ก็อย่ามาไ้วยผมนะ!”

พูดจบคนที่หาเรื่องก็เดินนำหน้าไปแบบก้าวยาวมาก มันทำให้ผมถอนหายใจออกมาเบา ๆ แต่ไม่รู้ว่าจะทำไม่ถึงยิ้มออกมาได้ หากไม่ใช่เพราะงานที่พอให้ทำเกี่ยวข้องกับลีลา ยิ่งเงเธอก็จะไม่ได้รับสิทธิ์อยู่ในสายตาของผมต่อแน่

“คุณเห็นোসนใจคุณนายมากเลยนะครับ” พันรบเอ่ยน้ำเสียงราบเรียบ แต่แน่นอนว่าคนที่อยู่ใกล้ชิดกับผมจะรู้ว่าผมไม่เคยสนใจใครได้มากขนาดนี้ “ถ้าผมหาข้อมูลได้ว่าสุดท้ายแล้วคุณนายไม่ใช่คนนั้น คุณเห็นจะไม่เสียใจนะครับ”

“ฉันมั่นใจว่าใช่!” ผมตอบพลางเดินตามหลังคนที่เดินหนี ต่อให้ปากนายจะบอกว่าจะไปเดินเลือกซื้อของกับผู้ชายอื่น แต่นายจะไม่มีโอกาสทำให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแน่

ผมรู้สึกได้ถึงสีหน้าแห่งความกังวลบางอย่างบนใบหน้าของ พันรบ แต่ผมก็ไม่อยากจะใส่ใจ เพราะในความรู้สึกของผมมันใช่... หากไม่มีหลักฐานยืนยันผมก็จะเชื่อแบบนั้น ส่วนเรื่องที่จะเสียใจใหม่...ผมเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน

หลังจากนั้นผมก็ไปช่วยนายเลือกซื้อของ แต่นายก็ยังไม่ยอมพูดด้วย ซอบส่งสายตามองค้อนกลับมาหาผมเป็นระลอก แต่มันทำให้ผมยิ้มเพราะผมเข้าใจว่านายกำลังหึงผม นั่นก็หมายความว่านายรักผมนั่นเอง

“เป็นเจ้าของบริษัทต้องมาเลือกแม่กระทิงแพ้มงานเองเลย
หรือ” ผมถามพลางหยิบแพ้มออกมาจากชั้นพลิกซ้ายขวา คนของ
ผมมีมากมายเกินกว่าที่จะต้องมาเลือกของพวกนี้ด้วยตัวเอง

“บริษัทผมมีแค่นี้ก็คน แค่นี้แต่ละคนก็ฟวงสองสามตำแหน่ง
ถ้าผมเอาแต่สิ่ง ลูกน้องได้ลาออกหมดพอดี ไม่ใช่เหนือนะที่จะใช้เงิน
ไปรอยเท่าไรก็ได้ ขนาดผู้หญิงก็ยังซื้อนี่!” น้ำเสียงยังคงกระทบกระ
เทียบไม่ยอมแพ้ แม้ปากจะคุยด้วยแต่นายก็ไม่ได้โยตีผม

“เป็นเมียเหนือไม่จำเป็นต้องทำงานนะ” ผมยื่นพียงชั้นสินค้า
มองหน้านาย มีผู้หญิงสองคนเดินผ่านและมองผมสลับกับนาย เธอ
ได้ยินคำพูดที่ผมพูดแน่นอนอยู่แล้ว

“คุยกับผมแต่ตามองผู้หญิงอื่น!”

“เหนือมอง เพราะเธอมองเหนือ!” ผมตอบยิ้ม ๆ ทุกเรื่อง
รอบตัวสินะที่นายจะหามาไม่พอใจ “อยากให้มองแค่นายก็อย่าพา
เหนือออกจากบ้าน จะมองแค่นายคนเดียว”

“เหอะ!” น้ำเสียงสบถในลำคอง่าจับมาจูบให้ลุ่มจริง ๆ แต่ผม
ก็เริ่มจะชินแล้วกับท่าทางของนายแบบนี้

เราเดินเลือกซื้อของได้ไม่นานก็ตรงกลับไปยังบ้านของผมทันที
พันรบได้บอกกับผมว่าทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว ผมดีใจเหมือน
พาเมียที่ถูกต้องกลับบ้านยังงั้นอย่างนั้น ไม่เคยรู้สึกดีเท่านี้มาก่อน
เลย

แอบเห็นว่าทันทีที่รถเลี้ยวเข้ามาในรั้วบ้าน นายก็ดูจะตื่นตาตื่นใจมาก คุณหาสน์หลังนี้ผมทุ่มเงินไปหลายร้อยล้าน ใช้มันเพื่อสร้างความสุขในการพักผ่อนของผมจริง ๆ แต่ผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาที่นี่เพราะแม่ ไม่เคยมีใครเข้ามาที่นี่ด้วยมือของผมเหมือนกับนาย

“แน่ใจหรือที่บ้าน” นายหันมาถามด้วยใบหน้าสเนกสนใจ “บ้านอย่างกับวัง ในบ้านนี้มีกี่คน แล้วคนในบ้านจะโอเคที่ผมเข้ามาอยู่หรือ ผมว่าผมไปอยู่ที่คอนโดตัวเองเหมือนเดิมดีแล้ว”

“ไม่มีใครอยู่หรอก มีแค่เราสองคน” ผมตอบในจังหวะที่รถจอดลงที่หน้าประตูบ้าน มีคนมาเปิดประตูรถให้เช่นปกติ ผมลงจากรถไปก่อนและยื่นรอนายที่กำลังจะออกมา เดินเข้าไปในบ้านด้วยกันอย่างรู้สึกพอใจที่สุด เมื่อคนที่เข้ามาเป็นนาย

“หลังใหญ่มาก ใหญ่สุด ๆ” นายเดินไปรอบ ๆ สายตากวาดมองไปทุกจุดอย่างสนใจ ใบหน้าของคนทีโกรธและเหวี่ยงผมมาตลอดก็ดูจะอารมณ์ดีขึ้นมา

ผมปล่อยให้นายได้เดินดูไปรอบ ๆ เดินตามนายห่าง ๆ และโบกมือไล่ทุกคนออกไปจากบ้าน บ้านหลังนี้จะไม่แม่บ้านให้รำคาญตา จะเข้ามาเป็นเวลาและห้ามเข้ามาบ่อย บ้านหลังนี้จึงเงียบสงบมากหากผมกลับเข้ามา

“ชอบใช่ไหม...” ผมถาม เมื่อเดินตามนายมาจนถึงห้องนั่งเล่นห้องใหญ่ “ไปห้องนอนกันดีกว่า ห้องนอนของเราไง”

“อย่าคิดอะไรเชียวนะ!!” นายชู

“ไม่ได้คิดอะไรเลย แค่จะพาไปดูเท่านั้น”

“.....” คนฟังหรีตามองหน้าผม จะว่ารู้ทันทีใช่นะ เพราะผมอาจทำให้นายจำยอมโดยที่ผมไม่ได้บังคับ “จั้นไปสิ ผมก็อยากเห็น”

เราเดินตรงไปยังห้องนอนชั้นสอง เป็นห้องที่ใหญ่ที่สุดของบ้านหลังนี้ เมื่อคุณเทียนพามา ก็จะพักห้องรองซึ่งก็ใหญ่โตกว้างขวางเช่นกัน

เมื่อเปิดประตูเข้ามาในห้องพบว่าภายในห้องถูกปรับเป็นโชนสีเทา ทั้งผนังของห้อง ฝ้าปูที่นอน ไปจนถึงข้าวของเครื่องใช้ภายในห้อง จะมีแค่อย่างเดียวที่โดดเด่นคือผ้าห่มซึ่งเป็นสีชมพู แต่กลับรู้สึกว่ามันเข้ากับโชนสีนี้

“เหนือใช้ผ้าห่มสีชมพูหรือ จะน่ารักไปไหน” นายตรงเข้าไปยังที่นอนที่หนานุ่ม จากน้ำเสียงดูจะชอบผ้าห่มสีนี้มาก คนที่จัดการห้องนี้คือพันรบ คนที่หาผ้าห่มสีนี้มาก็น่าจะเป็นพันรบเช่นกัน ตัวผมห่างไกลจากคำว่าสีชมพูมาก “ห้องนอนสวยมาก แค่ห้องนอนก็ใหญ่เท่ากับบ้านของผมทั้งหลัง”

“บ้านที่นั่น?” ผมเดินไปนั่งข้าง ๆ ประวัติของนายผมรู้หมดทุกอย่างแล้ว แอบผิดหวังอยู่บ้างที่นายไม่ใช่คนเชียงใหม่ เพราะใครคนนั้นที่ผมตามหาเขาเป็นคนที่นั่น

“ผมคงไม่ต้องเล่าว่าพ่อแม่ผมทำงานอะไรใช่ไหม” ผมยกไหล่เป็นคำตอบ ความจริงผมก็รู้หมดแล้ว แต่จะเล่าก็ได้ “ผมก็ไม่ได้กลับบ้านมาจะสองปีแล้ว ไม่รู้ว่าพวกท่านสบายดีหรือเปล่า ที่บ้านของผมสวยมากเลยนะ ไม่วุ่นวายเหมือนในกรุงเทพฯ อยู่ที่นี่เวลาเกือบครึ่งวันก็ใช้ไปกับการเดินทาง ผิดกับที่บ้านของผมนะ มันเป็นชีวิตที่ไม่ต้องมีเงินก็ได้”

“มีด้วยหรือชีวิตที่ไม่ต้องมีเงิน?” ผมเดินไปถอดเสื้อที่สวมใส่ โดยนิสัยผมไม่ชอบใส่เสื้อผ้าอยู่แล้ว ไม่ได้ถอดเพราะคิดว่าจะทำอะไรนาย

“มีสิ บ้านที่หลังบ้านมีเล้าไก่ อยากกินไข่ก็ไปเก็บไข่ ช้างบ้านมีแปลงผัก อยากกินผักอะไรก็ปลูก แถมยังเป็นบ้านที่ไม่มีเสียงรุดังให้หนวกหู ไม่มีกลิ่นควันรถด้วย”

“เหนือปากกลับบ้านเอาไหม?” ผมเห็นสายตาของนายที่พูดถึงบ้านแล้วรู้สึกอยากกลับบ้าน และเมื่อผมพูดว่าจะกลับบ้านใบหน้าของนายก็ดูจะดีใจมาก “แต่ขอเวลาเหนือทำงานบางอย่างให้จบก่อนแล้วจะพากลับนะ”

“ถ้าจะมาพูดให้ความหวังแล้วอ้างงาน ไม่ต้องก็ได้ล่ะ” นายล้มตัวนอนพร้อมกับผ้าห่มสีชมพูที่ทอดอยู่ “ผู้หญิงที่ชื่อลิลลาเป็นอะไรกับเหนือหรือ”

ผมเดินเข้าไปหาคนที่นอนอยู่บนเตียง นั่งลงข้าง ๆ และเอนตัวนอนข้างกายของนาย “เป็นผู้หญิงที่แม่อยากให้แต่งงานด้วย”

“แบบนี้เอง...” น้ำเสียงของนายดูเศร้า ผมขยับเข้าไปใกล้ก่อนที่จะกอดร่างนั้นเอาไว้ นายเองก็นิ่งยินยอมให้ผมกอด

สำหรับผม ลีลาไม่ได้สำคัญกับผมตั้งแต่แรกเห็น แต่ตอนนี้เธอยังต้องอยู่ในชีวิตของผมต่อไปเพื่อเหตุผลบางอย่าง ในงานที่พ่ออยากจะให้ผมทำให้สำเร็จ และมันก็ดูจะไม่ใช่งานยากอะไรเลย

บทที่ 33 จะเล่า...ถ่ายอมเป็นของเหนือ

-----นาย-----

ผมนอนกอดผ้าห่มสีชมพูและมีวงแขนของเหนือกอดจากด้านหลังเอาไว้หลวม ๆ อีกชั้น ที่แท้ผู้หญิงที่เดินเข้ามาหาที่ห้างสรรพสินค้าก็คือผู้หญิงที่แม่ของเขาอยากจะให้แต่งงานด้วย แต่ก็ไม่เพียงเท่านั้นเมื่อยังมีผู้หญิงที่ชื่อน้ำแข็งอีก

ตอนนี้ความคิดของผมวนอยู่แต่เรื่องของเหนือ ปากก็บอกว่าผมกับเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรมากไปกว่าเซ็กซ์ แต่ก็ห้ามความคิดของตัวเองไม่ได้เลย ยิ่งอยู่ใกล้หัวใจของผมก็ยิ่งถลำลึก ทั้งที่แผลที่แซมสร้างไว้ยังไม่หายดี ก็ถูกเหนือเย็บแผลสดจนมันไม่กล้าที่จะปรือออกมาอีก

ผมพลิกตัวกลับไปหาคนที่นอนกอด สายตาปะทะเข้ากับรอย
สักที่หน้าอกข้างซ้ายของเหนือ ร่างกายของผมขยับตัวถอยห่าง
เล็กน้อยจ้องมองมันใกล้ ๆ ภาพที่เห็นเป็นรูปเข็มทิศ แต่หากมอง
อย่างตั้งใจจะพบว่ามันมีความเป็นหน้าปัดนาฬิกา

“มันคือนาฬิกาภายใต้เข็มทิศ” เหนือพูด มันทำให้ผมเงยหน้า
มองเขาเป็นคำถาม “อยากรู้ใหม่ว่ามันมีความหมายอะไร”

มือชน ๆ ของเหนือลูบไปที่สะโพกของผม จากนั้นจึงได้
วงกลับมาที่มือ จับมันไปทาบไว้บนรอยสักราวกับหนังรักที่ฉีกต่อไป
จะต้องเป็นบทรักหวานซึ่งบนเตียงนอน

“อยากเล่าไหมล่ะครับ ถ้าอยากเล่าผมจะฟัง”

“เหนือสักเมื่อสิบปีก่อน หลังจากเหตุการณ์เฉียดตาย”

“ย่าเตือนว่าครั้งหนึ่งเคยผ่านความตายมาแล้ว” ผมออก
ความเห็นจากสิ่งที่เหนือเล่า มันเดาไปในทิศทางอื่นไม่ได้เลย
นอกจากเรื่องนี้

“ก็ถูกหนึ่งส่วน แต่อีกส่วนคือใครบางคน” คราวนี้เหนือขยับ
ร่างกายเข้ามาใกล้ จ้องตาของผมอย่างไม่วางตา สายตาที่คล้ายจะ
สื่อความหมายอะไรบางอย่างแต่ผมไม่เข้าใจ “มีใครคนหนึ่งที่เคยผ่าน
ความเป็นความตายมาด้วยกัน เป็นคนสำคัญ แต่เหนือตามหาใคร
คนนั้นไม่เจอ”

“ไม่รู้ชื่อเธอ” ระดับสี่บเรื่องของผมไปยังประวัติพนักงานในบริษัทก็ทำมาแล้ว แล้วทำไมการหาคนแค่นี้ถึงทำไม่ได้กัน

เหนือยังจ้องตามผมอย่างไม่วางตา ผมรู้สึกท้อว่าแววตาของเหนือมีความแตกต่าง ไม่ใช่แววตาที่จ้องมองเพื่อต้องการให้ผมยินยอมให้เขากระทำ ไม่ใช่แววตาที่รู้สึกกลุ่มหลงหยาดเยิ้ม แต่เป็นแววตาที่แฝงความสงสัยบางอย่างเอาไว้

“ผมถามผิดเธอ ก็ถ้ามีชื่อก็ไม่น่ายากที่จะหาไม่ใช่เธอ”

เหนือลุกขึ้นนั่งในทันที ท่าทางไม่ได้เย็นชาแต่ก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่เปลี่ยนไป ใบหน้าของเหนือมีความนิ่งเฉยและครุ่นคิดในเวลาเดียวกัน

ผมถอนหายใจออกมาเบา ๆ และไม่ได้ใส่ใจกับท่าทางเหล่านั้นของเหนือ เพราะผมเองก็มีเรื่องความสัมพันธ์ของตัวเองกับเหนือที่ต้องคิดเหมือนกัน ผมห้ามตัวเองไม่ให้รู้สึกเป็นเจ้าของไอ้มาเฟียเอาแต่ใจนี้ไม่ได้เลย แต่มองจากอนาคตอันใกล้หากผมไม่ห้ามใจตัวเองเอาไว้ก็มีแต่เจ็บกับเจ็บ ผู้หญิงที่ชื่อน้ำแข็งที่ไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร และผมก็ไม่กล้าถามด้วย อันนี้ไม่รู้ทำไมถึงไม่กล้า มันเหมือนเสียงของเธอคนนั้นฝังอยู่ในความรู้สึก เป็นเสียงที่รู้สึกว่าคุณค่ายิ่งกว่าผู้หญิงที่ชื่อลีลา

แม่ของเหนื่ออยากให้เห็นเฝ้าแต่งงานกับผู้หญิง หมายความว่า เขาก็คงไม่โอเคกับชีวิตชายรักชายแน่ เรื่องนี้ผมเข้าใจดี ต่อให้เห็นเฝ้าเลือกผม สุดท้ายครอบครัวก็เป็นเรื่องสำคัญ

ทางเดียวที่ผมต้องจัดการคือความรู้สึกของตัวเอง ต้องทำให้ได้ ต้องห้ามความรู้สึกตัวเองให้ได้

“นายพักผ่อนไปก่อนนะ เหนื่อจะออกไปคุยงานกับพันรบ” เหนื่อเดินไปหยิบเสื้อคลุมสีน้ำเงินมาคลุมตัว เวลาที่ชายตัวสูงมีผ้าคลุมแบบนี้ก็เหมือนอาเสี้ยที่เพิ่งเจอกับอีหนูเสร็จเลย ผมเพียงพยักหน้าและจ้องมองเหนื่อเดินออกไป

เหนื่อออกไปจากห้องแต่ผมยังอยู่ที่เดิม ลูกออกจากเตียงตรงไปยังห้องน้ำเพื่อจัดการธุระ จากนั้นก็ออกไปจากห้องเพื่อสำรวจโดยรอบ ผมเดินไปยังห้องหนึ่งที่อยู่ลึกสุด และเป็นห้องที่เป็นประตูบานใหญ่สีน้ำตาลเงา

เหตุที่เดินตรงมาที่ห้องนี้เพราะเห็นว่าบอดีการ์ดคนหนึ่งเดินหายเข้าไปในห้อง คิดว่าเหนื่อน่าจะอยู่ที่นี้ ผมจึงได้เดินตามมา และมันก็บรรจบพอดีเมื่อบานประตูของห้องปิดไม่สนิท ผมมองผ่านช่องเล็ก ๆ เห็นเหนื่อที่นั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้หนังตัวใหญ่ดูสง่างาม ในมือของเขามีบุหรี่ที่ดูคนเป็นนิสัย ข้างกายมีพันรบที่ยืนอยู่และมีใบหน้าเรียบเฉยปกติ

“ลุดมาเพียงสุด ๆ อย่าไปยุ่งกับเขาเลย เกิดไปรู้ความลับอะไร เข้าได้ถูกปิดปากกันพอดี” ผมพูดกับตัวเองและเตรียมที่จะหมุนตัวเดินกลับ

“ข้อมูลหลักฐานของใครคนนั้นที่ฉันให้ไปหาได้หรือยัง” ผมที่กำลังจะหมุนตัวกลับหยุดนิ่ง ใครคนนั้นที่เหนือพูด..หมายถึงคนที่ทำให้เหนือสับสนหน้าอกข้างซ้ายสินะ ความอยากรู้เรื่องของคนอื่นที่ไม่ค่อยมีในหัวผมเท่าไรหรอกก็กลับมา

“ยังไม่มีหลักฐานเพิ่มเติมครับ อีกอย่างคุณเหนือก็บอกว่าจะพิสูจน์เอง” เป็นพันรบที่ตอบ

“ฉันเริ่มไม่แน่ใจแล้ว” ทำไมเสียงของเหนือดูเศร้าจังเลย ผมมองเข้าไปเห็นแววตาเศร้า ๆ ของเหนือ ใครคนนั้นมีอิทธิพลกับเหนือมากเลยสินะ หรือใครคนนั้นจะเป็นผู้หญิงที่ชื่อน้ำแข็งแต่เหนือไม่มั่นใจ

ผมมองเห็นเหนือเงยไปและดูดูบุหรืหนัก ๆ ก็ทำให้ผมรู้สึกใจหายไปด้วย ทำไมความเศร้าของเหนือถึงดูมีผลกับใจของผมจังเลย

“บางที่ฉันอาจจะเข้าใจผิดไปเอง”

“แต่ถ้าเข้าใจแล้วมีความสุข ก็เข้าใจไปเถอะครับ เพราะบางครั้งความสุขมันก็สั้นกว่าที่คิด” ผมฟังสิ่งที่พันรบพูดก่อนที่จะขมวดคิ้ว ผมรู้สึกที่พันรบเกรงใจเหนือแต่ไม่ได้กลัวเหนือ ไม่เหมือนบอดีการ์ดคนอื่น ๆ ที่กลัวเหนือแบบไม่กล้าจะมองหน้าด้วยซ้ำ

หลายครั้งที่ผมเห็นว่าเหนือตะคอกใส่ รุนแรงใส่บ้าง แต่ก็ไม่เคยมีสักครั้งที่พันรบจะกลัว รวมถึงไม่เคยห่างออกไป ต่อให้ไล่เขาก็จะตามดูอยู่ห่าง ๆ และเข้ามาเมื่อมีปัญหา

ระหว่างที่กำลังใช้ความคิดผมก็คิดไปถึงสมุดบันทึกที่เคยถ่ายรูปไว้ ข้อความนั้นอาจทำให้ผมได้รู้เรื่องอะไรเพิ่ม มันอาจเกี่ยวข้องกับผู้หญิงที่ชื่อน้ำแข็ง หรืออะไรบางอย่างก็เป็นได้

คิดได้ดังนั้นผมก็รีบเดินออกมาเงยบ ๆ ตรงไปยังห้องหนึ่งของชั้นล่างเพื่อโทรติดต่อไอวูริ ส่งภาพไปให้มันก่อนแต่ไม่มีการตอบรับ ผมจึงได้โทรตามไปอีกที แต่ก็ยังเหมือนเดิมเมื่อยังไม่สามารถที่จะติดต่อได้

“รีบแปลแล้วส่งมาเลยนะ ค่อนข้างด่วน ต้องการด่วน” ผมส่งข้อความเสียงเพิ่มเติมเพื่อให้มันรู้สึกว่าคุณต้องการด่วนจริง ๆ

“แปลอะไรหรอ” เป็นเหนือที่เดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ดีที่ผมไม่ได้พูดออกไปว่าผมกำลังจะแปลอะไร ไม่อย่างนั้นเขาได้รู้แน่ ๆ ว่าผมแอบดูสมุดบันทึกของเขา

“เอิ่ม!! เอกสารส่งลูกค้าที่ฝรั่งเศสนะครับ” มีความเอางานมาอ้าง ทั้งที่ลูกค้าต่างประเทศของผมไม่มีเลย แต่ไทยก็เอาตัวให้รอดก่อนดีกว่า

“ให้เหนือช่วยไหม..” เหนือถามหน้าตาเฉย ใบหน้าราบเรียบ ตอนนี้อยู่คนเดียวตามติดมาสักคนเดียว

“ไม่ ๆ ผมได้คนแปลแล้ว”

“จ้ะเหวอ...”

“ใช่ครับ เอ็ม...เรื่อง” ผมเดินเข้าไปใกล้ก่อนที่จะเอานิ้วจิ้มไปที่รอยสักของเหนือ ผมอยากรู้เรื่องรอยสัก อยากรู้ว่าใครคนนั้นเป็นใคร

ชายที่ตัวสูงกว่าผมก้มมองตามนิ้วที่ชี้ไปที่หน้าอก แววดาที่หนึ่งเฉยของเขาตอนแรกก็ฉายแววดาซาบซ่านขึ้นมาในบัดดล แววดาที่คล้ายจะถามผมกบาย ๆ ว่า ต้องการใช่ไหม

“ผมไม่ได้ต้องการ แต่ผมอยากรู้เรื่องนี้” อ่อนใจกับไ้มาเพียเอาแต่ใจนี้จริง ๆ เลย “เรื่องใครที่ทำให้เหนือสัก”

“อยากรู้เหวอ” แววดาคนพูดฉายแววดาเจ้าเล่ห์

“ถ้าผมตอบว่าอยากรู้ เหนือจะเล่าใช่ไหม”

“แน่นอน นายอยากรู้ เหนือต้องเล่าแน่” ทำไมรู้สึกรว่าในคำพูดมันซ่อนอะไรบางอย่างอยู่ ในคำพูดมีความเจ้าเล่ห์ที่ยากจะคาดเดา

“จ้ะ...ผมอยากรู้”

“แลกกับ...” มือหนาของเหนือเซยคางของผมให้แขนหงายพูดมาเพียงเท่านี้ก็รู้เลยว่าต้องการอะไร “คืนนี้เป็นของเหนือ”

“เจ้าเล่ห์ ไหนบอกว่าอยากเล่า”

“ก็เห็นอยาก....” คนตอบตอบหน้าตาเฉย บทจะอยากก็พูดว่าอยากเอาดี ๆ คนเราจะอยากได้ดี ๆ อย่างนี้เลยหรอ “แค่เห็นปากนายมันก็อยากแล้ว”

“ทำให้เห็นอยากมาก ๆ น้ำมันแรงนะ”

“หยุดเลย” ผมเดินหนีไปที่โซฟา รู้สึกว่าถ้าจ้องหน้านานไปกว่านี้จะยอมหนีไปตั้งแต่ยังไม่ได้ฟังเรื่องนั้นแน่ เพราะถ้าถามว่าผมอยากไหม? ก็คงต้องตอบว่าอยาก ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน..การที่ผมได้อยู่กับเนื้อทำให้ความต้องการของผมมันทวีมากไปกว่าเดิม

“ถ้านายไม่อยากฟังก็แค่ไม่ต้องตกลง ก็แค่นั้น” ผมหันไปหาเนื้อที่เดินไปนั่งบนโซฟา ไขว่ห้างอย่างสบายใจเหมือนว่าจะรู้คำตอบของผมแล้ว สายตาแบบนี้ดูเจ้าเล่ห์และมีเสน่ห์มาก

“ฟัง ผมอยากฟัง” ผมตอบออกไปในที่สุด

“หมายความว่าคืนนี้ยอม ไข่ไหม?” เนื้อหันมาถามอย่างดีใจ

“ก็ไข่ไข่ เล่าสิ...ผมจะฟังเดี๋ยวนี้เลย!!”

“เริ่มจากตรงไหนดีนี่...” เนื้อลากเสียงยาว เขาเห็นว่าผมอยากรู้ก็เลยแกล้ง มันทำให้ผมตรงปรีเข้าไปหาคนที่นั่งอย่างสบายใจกึ่งตัวนั่งลงข้าง ๆ ก่อนที่จะสอดเข้าไปที่หน้าท้องของเขาเป็นการทำโทษ เนื้อเองก็ไม่ได้ป้องกันตัวจึงถูกผมสอดไปเต็ม ๆ “โอ๊ะ!! รุนแรงจัง ไม่กลัวคืนนี้เนื้อเอาคืนหรอ รับรองว่าคงเหลือแน่!!”

“ไม่ต้องนอกเรื่องเลย เล่า!! ผมอยากรู้!!!”

บทที่ 34 เรื่องเล่าในวันนั้นของความทรงจำ

-----เหนือ-----

ผมรวบรวมร่างกายของนายเข้ามากอด ให้นายนั่งอยู่ระหว่างหว่างขาและกอดนายเอาไว้แน่น ๆ มันจริงอย่างที่พันรอบบอก เมื่อผมรู้สึกว่ามันมีความสุขก็จึงใช้ความสุขจากมันให้เต็มที ความสุขมันอาจสั้นกว่าที่คิดจริง ๆ

คืนนี้ผมได้ตกลงเรื่องที่จะไปจัดการงานของพ่อให้เรียบร้อย ที่บอกว่าจะจัดการนายก็ไม่รู้ว่าจะได้กลับมاتอนไหน แต่แค่รู้ว่านายจะให้ผมเอาก็ดีใจจะแย่ แต่พันรอบนัดลילהไปแล้ว วันนี้ผมก็ต้องจัดการเอาข้อมูลที่พ่อส่งกลับมาให้ได้ ผู้หญิงอย่างลילהไม่ได้ยากอะไรหากผมจะจัดการ แค่มองตามผมก็รู้ว่าเธอต้องการเรื่องบนเตียง เสียยิ่งกว่าข้าวที่เข้าปากด้วยซ้ำ

“เหนือ!! จะเล่าได้หรือยัง ผมรอฟัง” คนที่อยู่ในอ้อมกอด
ของผมร้องประท้วง นายกำลังอยากรู้เรื่องของใครคนนั้น ได้เล่าให้
นายรู้ก็ดีเหมือนกัน เพราะจะได้แน่ใจว่านายใช้ใครคนนั้นหรือเปล่า

“เหนือคิดอยู่ว่าจะเริ่มเล่าจากตรงไหน” ผมอ้า

“เริ่มจากเจอกันที่ไหน?” ประโยคนี้เป็นคำสั่ง ไม่ใช่การอ้อน
วอน

“งั้นก็คงต้องบอกก่อนว่าเรื่องนี้นานมากแล้ว น่าจะสิบปี
ก่อน!!”

.....

.....

สนามกีฬาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ผมเดินทางมา
กับพัยค์พร้อมด้วยกลุ่มเพื่อน ๆ เพื่อแข่งฟุตบอล แต่ผมไม่ได้เป็น
นักกีฬา เป็นเพียงเพื่อนของนักกีฬาที่อยากจะมาเที่ยวฟรีก็เท่านั้น
ถึงบ้านจะมีเงินแต่ผมว่าเที่ยวแบบหนีเที่ยวหรือขอคนอื่นไปสนุกกว่า

ผมค้นข้อมูลบางอย่างเจอในสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดนี้
มันไม่ไกลจากที่นี่มากด้วย นั่นเองที่ทำให้ผมไม่รีรอที่จะเดินทางไป
ที่นั่นตัวคนเดียว

ชีวิตหนุ่มอายุสิบแปดปีแสนอิสระ ผมเป็นผู้ชายที่สูงเกินกว่า
มาตรฐาน ได้เป็นนักบาสเกตบอลของโรงเรียน ผมและพัยค์เป็นดาว

เด่นของโรงเรียนเลย ด้วยความที่เป็นนักกีฬาและเป็นลูกของครอบครัวที่มีฐานะด้วยกันทั้งคู่

แต่ผมยังไม่เคยมีแฟน ผิดกับพยัคฆ์ที่เปลี่ยนแฟนบ่อยไม่ซ้ำหน้า เพราะผมชอบการท่องเที่ยว ยิ่งสถานที่ที่เป็นป่าเขา ธรรมชาติ ผมจะชอบมาก ๆ ชีวิตของผมจึงมีเป้าหมายเพื่อการเที่ยวตั้งแต่อายุสิบหก ผมกับพีพันธ์มักหนีไปเที่ยวด้วยกันประจำ

แต่รอบนี้พีพันธ์ไม่มาด้วย เพราะพ่อเดินทางมาจากต่างประเทศและต้องการให้พีพันธ์ไปทำงานให้ พีพันธ์คือผู้ชายคนหนึ่งที่ผมเคยช่วยชีวิตเอาไว้ หลังจากนั้นเขาก็ได้เรียนหนังสือและอยู่บ้านเดียวกันกับผม ดูแลผมอย่างดีมาตลอด แม้จะชอบเรียกผมว่าคุณเหนือก็ตาม

“พี ๆ ไปสวนป่าครับ” ผมกระซิบกระปैयाไปที่สะพานอยู่ด้านหลังพร้อมกับร้องเรียกวินมอเตอร์ไซค์ รู้สึกตื่นเต้นที่จะไปเที่ยวที่นี่ เพราะรู้ว่าที่นี่จัดว่าเป็นเขตธรรมชาติที่ยังอนุรักษ์เอาไว้อย่างดี ภายในป่ายังมีทั้งร่องรอยของเสือโคร่งและสัตว์ป่าที่หายาก

“ไม่ไปหรอกน้อง น้ำมันก็เย็นแล้ว ไปตอนนี้เสือกัดตายกันพอดี” ชายผิวเข้มที่สวมเสื้อวินสีเขียวร้องตอบ น้ำมันเย็นแล้วเหอ ผมก้มมองนาฬิกาข้อมือของตัวเอง มันก็เพิ่งจะบ่ายสองโมงเองนะ

“แต่มันเพิ่งจะบ่ายสองเองนะครับ”

“กว่าจะไปถึงก็เย็นแล้ว ไม่คุ้มค่ารถ น่องไปเหมารถคันอื่นเถอะ!!! ไม่ไป ๆ” ชายคนเดิมพูดซ้ำด้วยความไม่พอใจเมื่อผมพยายามที่จะเช่าซี่ หลังจากนั้นก็พากันไปรับผู้โดยสารคนอื่นซึ่งเป็นผู้หญิง ทิ้งให้ผมยืนอยู่อย่างอ้างว้าง

“ผมไปพี!!” เสียงใสของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น เป็นผู้ชายตัวสูงที่น่าจะอายุน้อยกว่าผม ผมได้แต่เดาเพราะเขาสวมใส่หมวกไหมพรมปกปิดใบหน้า ผมเดาว่าอายุน้อยกว่าเพราะฟังจากเสียงแล้วเพิ่งจะแตกหนุ่ม “เมื่ออีกพี่บอกว่าจะไปสวนป่าไซ้ไหม ผมจะพาไป”

“จริงดี พี่จ่ายเยอะกว่าค่าจ้างปกติเลย ถ้าพาพี่ไป และถ้าออร์รับกลับด้วยจ่ายสี่เท่าเลย” ผมพูดด้วยความดีใจ เพราะผมจะไม่ออกมาเสียเที่ยวแล้ว อย่างน้อยได้ไปที่สวนป่าสักสามสี่ชั่วโมง กลับมาถึงโรงแรมสักสองทุ่มก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร มีไ้พัยค์ที่รับหน้าว่าผมไปเที่ยวเล่น อาจารย์ก็คงไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว

“เดี๋ยวจ้างไปและขากลับเลย แต่แลกกับนาฬิกาที่พี่ใส่ละ” ค่าจ้างหลุดออกจากปากของคนที่กำลังคร่อมอยู่บนรถมอเตอร์ไซด์ ผมมองนาฬิกาข้อมือที่สวมใส่ก็พบว่าไอ้เด็กนี่ตาแหลมไซ้ยอยนาฬิกาเรือนนี้มีแค่ไม่กี่เรือนในโลก เป็นของฝากที่แม่ซื้อมาจากอิตาลี ราคาของมันถือว่าซื้อรถที่ไอ้เด็กนี่กำลังคร่อมขี่ได้เลยแบบเหลือ ๆ

“.....” ผมยังเงิบและคิดไตร่ตรอง ที่เงิบไม่ใช่เพราะเสียตายน่าพิกาเรื่อนี้ แต่ที่กำลังคิดคือ....ค่าจ้างก็ขูดรีดผมขนาดนี้แล้วถ้าผมไปด้วยจะไม่ฆ่าผมหมกป่าเหอ

“ว่าไงพี่ เดี่ยวข้าไม่ได้เข้านะ มาทั้งที่ไม่ได้เข้าสวนป่าของเชียงใหม่ รับรองว่าพลาดนะพี่ วันที่ผมมาที่นี้วันแรก พุดเลยว่าไปที่แรก สวยโคตร!!!!” ไข่เด็กหนุ่มพีริเซนต์ อยากให้ผมไปเที่ยวที่นี้หรือมันอยากได้น่าพิกาของผมกันแน่ หากพี่พันรบมาด้วยไม่มีใครกล้ามาต่อรองแบบนี้แน่

“เออ ๆ ตกลง แต่จะจ่ายก็ต่อเมื่อกลับมาส่งที่หน้าโรงแรมแล้วนะเว้ย!!” ผมต่อรอง ยังไงก็จะไม่ยอมให้เสียตายน่าพิกาไปฟรี ๆ

“ไม่มีปัญหา ขึ้นเลยพี่!!!”

ต่อรองและตกลงทุกอย่างเรียบร้อย เด็กหนุ่มที่อยู่ภายใต้หมวกไหมพรมปิดบังใบหน้าก็พาผมขับรถไปตามท้องถนน ระหว่างทางที่ผ่านจุดสวย ๆ งาม ๆ มันก็จะแวะและบอกให้ผมถ่ายรูปกลายเป็นไกด์ของผมไปโดยไม่รู้ตัว และทุกที่ที่ผ่านก็สวยอย่างที่มันไม่เอาไว้

ใช้เวลาไม่นานพวกเราก็มาถึงที่สวนป่า แต่ตอนนี้เป็นเวลาทีทุกคนกำลังเดินทางออกไป มีเพียงแค่ผมกับไข่เด็กหนุ่มวินมอเตอร์ไซค์เถื่อนเท่านั้นที่กำลังเดินทางเข้า และไข่หนุ่มนี้ก็พาผมเข้าทางปกติ พาหลบสายตาของเจ้าหน้าที่เข้าไปอีกด้าน มันเอารถแอบไว้

ชายถนนและเอากิ่งไม้ปิดเอาไว้ จากนั้นก็พาผมเดินผ่านทิวป่าเข้าไป ดูเหมือนว่านี่จะไม่ใช่ครั้งแรกที่มันเข้ามาแน่ ดูชำนาญทางมาก แม้กระทั่งการหากิ่งไม้ปกปิดรถของตัวเองอย่างแนบชิด

“แบบนี้จะไม่โดนจับเหรอ?” ผมถามเมื่อเดินตามเข้าไปลึกเรื่อย ๆ ทั้งที่ความรู้สึกตื่นตื้นกว่าการไปเที่ยวแบบเดิม ๆ หลายเท่า

“ก็อย่าให้ถูกจับได้สิ เจียบไว้ อีกหนึ่งชั่วโมงเจ้าหน้าที่จะเดินทางออก นี่แหละวิเศษเลย” เสียงของไอ้เด็กหนุ่มตอบ มันเองก็ดูสนุกและตื่นตื้นมาก

“ชื่ออะไร่า...” ผมเดินตามและถ่ายรูปไปรอบ ๆ รู้สึกถูกชะตากับไอ้เด็กนี้ยังงชอบกล แต่หลังจากคำถามรู้สึกว่าคุณที่เดินนำกำลังคิดอะไรบางอย่าง “เฮ้ย! ถามว่าชื่ออะไร จะได้เรียกถูก”

“อะ..เอ๋ม วีน ผมชื่อวีน”

“.....” ผมยิ้มมุมปาก มันโกหกแน่ ๆ คนอะไรจะตอบชื่อตัวเองแบบอีก ๆ อีก ๆ แบบนี้ “พี่ชื่อเบ้” ผมเองก็โกหกเช่นกัน ไม่รู้จะทำไม่ถึงรู้สึกอยากเอาคืน โกหกมาโกหกกลับไม่โกง

“ชอบเดินป่าอยู่แล้วใช่ไหมพี่ เดินอีกไม่ไกลจะเป็นน้ำตกที่โคตรสวย นักท่องเที่ยวที่เข้าด้านหน้าได้เห็นห่าง ๆ แต่เดินลัดป่าทางนี้ได้เล่นน้ำเลยนะ”

“จริงดิ” ผมปล่อยกล้องที่คล้องคอและเดินเข้าไปหาวิน เดินคู่กันไปข้างหน้าผ่านป่าที่วินพยายามพาเดินลัดเลาะ มองจากมือและดวงตาที่มองเห็นทำให้ผมรู้ว่ามันขาวมาก ชาวชนแทบจะเป็นสีเขียวเลย

“จะโกหกทำไม เรื่องจริง เร่งเดินหน่อยละกันนะพี่ เพราะเราต้องออกจากที่นี่ก่อนห้าโมงเย็น ไม่งั้นเสียคาบไปแดกแน่!!”

ผมส่ายหัวเบา ๆ พร้อมกับรอยยิ้ม เสือมีแน่ ๆ ในป่านี้ แต่ไอ้หนุ่มวินนี่ก็ยังไม่ยอมเข้ามา นอกจากผิวขาว ๆ ที่ไม่น่าจะกล้าหาญก็ดูจะชาญชัยไม่ใช่น้อย

“แล้วทำไมมาซบวินล่ะ ไม่ได้เรียนหรอ” ผมถามระหว่างเดิน

“เรียน แต่ว่าตอนนี้อยากได้เงิน เลยมาหารายได้พิเศษ”

“อยากได้เงินแล้วเอานาฬิกาไปทำไม”

“ก็นาฬิกานี้มันแพงกว่าค่ารถ ก็ต้องเอานาฬิกาใหม่” คนตอบตอบแบบกวน ๆ แต่มันก็เข้าใจได้แบบตรงไปตรงมา

“ฉลาด!!”

หลังจากนั้นเราก็คุยเรื่องสัพเพเหระ เราคุยกันถูกคอทีเดียว ดูเหมือนว่าผมกับวินจะมีนิสัยหลาย ๆ อย่างที่คล้ายกัน อย่างแรกคือการชอบเดินป่า ความชอบธรรมชาติสีเขียวที่ทำให้รู้สึกว่ามันพิเศษ

แต่สิ่งหนึ่งที่ผมแปลกใจเมื่อเดินมาไกลพอตัว ผมเริ่มเหนื่อย และเนื้อตัวเต็มไปด้วยเหงื่อ แต่ใช้วันที่ใส่เสื้อแขนยาวขายาว และยังมีหมวกไหมพรมที่สวมใส่ กลับไม่รู้สึกร้อนเลยสักนิด

“ไม่ร้อนหรือวิน” ผมถาม พร้อมกับยกมือขึ้นมาปาดเหงื่อ เป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ “ทำไมไม่ถอดหมวกล่ะ”

“อย่าให้ผมถอดเลย ให้ผมใส่ไว้แบบนี้ดีแล้ว”

“ทำไมวะ!!” ผมถาม แต่เมื่อคุยเรื่องนี้รู้สึกว่ารันทันเดินเร็วกว่าเดิม เหมือนว่าจะเดินหนีและไม่ต้องการตอบคำถามของผม

ผมพยายามคิดว่าทำไมคนหนึ่งคนจึงไม่อยากจะถอดหมวกให้คนอื่นเห็นหน้า เหตุผลเดียวที่คิดขึ้นมาได้คือใบหน้าของตัวเองคงไม่น่าดู แต่เราเป็นเพื่อนกัน ผมถูกคอกับวินมาก ยังคิดว่ากลับไปทีไรโรงแรมจะต้องขอเบอร์ติดต่อเอาไว้เผื่อนัดมาเหมือนกัน ไข้พัยค์ก็ต้องรู้สึกไม่ต่างไปจากผมแน่

“เป็นเพื่อนกันนะเว้ย จะปิดบังทำไมวะ ถอดเหอะมันร้อน” ผมวิ่งเข้าไปหาและพยายามจะจับหมวกไหมพรมถอดออก จังหวะนั้นวินก็จับหมวกเอาไว้แน่นก่อนที่จะสะบัดตัวหนี

“ไม่ร้อน!! ถึงแล้ว” วินพยักหน้าไปทางด้านซ้าย มันทำให้ผมปะทะไอนเย็น ๆ ของน้ำตกที่มาพร้อมกับเสียงของน้ำที่กระทบกับโขดหิน เสียงของมันดังมาก แต่ผมมัวแต่สนใจและครุ่นคิดว่าเพราะอะไร

วินถึงไม่ยอมถอดหมวกใหม่พรม จึงทำให้ผมไม่ได้ยินเสียงของน้ำ
เลย

“สวยมาก!!!!” นั่นเป็นสิ่งเดียวที่ผมพูดออกมาได้ มันสวย
มากจริง ๆ ก่อนที่จะมาผมรู้ว่ามือน้ำตก แต่ผมไม่รู้เลยว่ามันจะสวย
ขนาดนี้ ในภาพดูธรรมดาไปเลยเมื่อได้มาเห็นของจริงแบบนี้

“พี่เบ๊ไปเล่นน้ำได้เลยนะผมจะนั่งรอแถวนี้” วินเดินเลี้ยวไปอีก
ด้าน ผมถอดกระเป๋าเบ๊และวางข้าวของอย่างรวดเร็ว เหลือเพียงแค่
เสื้อผ้าเท่านั้นที่ติดตัว หลังจากนั้นก็วิ่งเข้าไปหาวินที่กำลังเดินหนี
อย่างรวดเร็ว ใช้วงแขนโอบรอบลำตัวและพากระโจนลงน้ำไปด้วยกัน
“เฮ้ย!!! พี่ปล่อยผม!!!”

ตูม!!!!!!

ร่างกายของเราสองคนสัมผัสน้ำที่เย็นฉ่ำ แต่ที่ผิดคาดคือวิน
ว่ายน้ำไม่เป็น ร่างกายของวินกอดรอบลำตัวของผมเอาไว้แน่น กอด
ตัวของผมพร้อมกับกดลงต่ำตามสัญชาตญาณการเอาตัวรอด ดีที่ผม
เป็นหนึ่งในนั้นก็พาวว่ายน้ำจึงพอมีสติเอาตัวรอด พาตัวเองไปอยู่
ด้านหลังของวินและกอดตัวของวินเอาไว้แน่น

“วิน!! ตั๋งสติ ไม่จม ไม่จมแน่” ผมร้องตะคอกใส่หูของวินห
ลายรอบ กว่าที่วินจะได้สติและหยุดดิ้น น้ำตรงนี้ลึกมากเสียด้วย
ลึกไม่แพ้ป่าที่เราเดินเข้ามาเลย หากถูกวินกดน้ำตายก็คงเนาเปื่อย
อยู่ที่นี้ก่อนที่ใครจะเข้ามาเจอแน่

“แฮก! ผมกลัว ผมว่ายน้ําไม่เป็น” จากที่เป็นเด็กกวนตีน พุดจาียวนก็ดูน่าสงสารขึ้นมาทันที ผมเองนี่สิที่ผิด ดีที่ไม่คิดถึบมัน ลงมาคนเดียว ไม่งั้นมันได้ตายในน้ําแน่ “พาผมขึ้นฝั่ง ผมกลัว พาผมขึ้นฝั่งหน่อย”

“ใจเย็น ไม่จมน้ํา นิ่งไว้” ผมกอดรวบร่างกายของวิน หมุนตัวในน้ําให้ร่างกายหมุนเข้ามาหา เพียงร่างกายหมุนกลับมาวินก็กอดตัวของผมแน่น บ่งบอกว่ามันกลัวมากจริง ๆ “เล่นน้ําหน่อย พี่รับรองไว้ว่าจะไม่ปล่อยให้วินจมน้ําตาย”

“พี่นั่นแหละที่จะพาผมตาย” คนที่กอดคอผมแน่นหันมาต่อว่า ทั้งที่เห็นแค่ตาแต่กลับรู้สึกว่ามันจะต้องกำลังทำปากกลม ๆ ด่าผมแน่

“จะได้ตายแน่ถ้าไม่ถอดหมวกออก” พุดเพียงเท่านี้สองมือที่กอดผมไว้ก็ปล่อยออกมาจับที่หมวก พอผมเห็นว่ามันปล่อยผมก็ปล่อยมือที่โอบรอบเอาไว้ จากที่มันจะจับหมวกสองมือก็เปลี่ยนมาจับมือหนึ่ง และอีกมือกอดรอบลำคอของผมไว้ “ถอดเหอะ ใส่ทำไม อึดอัดตาย!”

“หน้าผมน่าเกลียด”

“ให้กูเป็นคนตัดสิน ถ้าเห็นแล้วรับไม่ได้จะบอกให้ใส่ละกัน” ดวงตาของวินกลอกมองบน มันทำให้ผมยิ้มกริมออกมา เพราะคำพูดของผมคงไม่ได้ทำให้มันรู้สึกดีเท่าไร “เราอยู่ด้วยกันในป่านะ

เว้ย อีกอย่างก็ผู้ชายด้วยกัน ถ้าเป็นสาว ๆ ก็ว่าไปอย่าง จะอายอะไร ถอดเหอะ ถ้าไม่อยากขาดอากาศหายใจตาย”

ดวงตาช่องเล็ก ๆ จ้องมองตาของผม แหวตามีความลังเล ผมกอดรวบร่างกายของวินเอาไว้ได้น้ำ อยากจะให้มันรู้สึกปลอดภัยสุดทำยมันก็ค่อย ๆ ถอดหมวกใหม่พรมออกช้า ๆ และก็พบว่าใบหน้าของมันมีแผลที่น่าจะเกิดจากคมมีดหรืออะไรสักอย่าง มันเป็นแผลยาวชัดเจนมาก แต่นั่นก็ไม่ได้บดบังใบหน้าหล่อ ๆ ของมันได้เลย ใบหน้าที่ขาวใสปากอมชมพู ยิ่งประกอบไปด้วยดวงตาที่ดูมีความหวาน ก็ทำให้มันดูดีหากมองข้ามรอยแผลนี้ไป

“น่าเกลียดใช่ไหมล่ะ” วินถามผม มันทำให้ผมได้สติในการพิจารณาใบหน้าของผู้ชายสักคนเป็นครั้งแรก มองแม้กระทั่งรูขุมขนที่รู้สึกว่าจะเนียนเรียบยิ่งกว่าผู้หญิง

“น่าเกลียดอะไร ก็แค่รอยแผล แผลแบบนี้ผู้ชายเขาชอบกันนะ มันบ่งบอกความกล้าของตัวเองนะเว้ย” ผมพยายามหาข้อดีให้ฟัง “ใครเห็นก็ต้องบอกว่าเป็นนักเลงหัวไม้ มีรอยฟันที่หน้า”

“ผมไม่ชอบ ผมไม่ได้อยากให้หน้าผมมีรอยแผลแบบนี้!! แล้วก็เล็กยี้ม ไม่งั้นผมจะใส่หมวกนะ”

“อะ ๆ ไม่ยี้ม ไม่ยี้มแล้ว” ผมยอมแพ้และพยายามเก็บรอยยี้ม พาวินว่ายน้ำเล่นโดยที่ผมโอบประคองเอาไว้ มันก็ไม่ได้

อยากจะเล่นน้ำแต่ผมอยากแก้มิ้ง น่ารักดี ไม่รู้ว่าผมรู้สึกแบบนี้ได้
ยังไง

.....

.....

“คุณเห็นอครับ จัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับ” เสียงของ
พันรบดังแทรกหลังจากที่ผมกำลังเล่าเรื่องราวของเรื่องในอดีตให้นาย
ฟัง

ระหว่างที่เล่าผมจ้องมองหน้านายตลอด ใบหน้าของนาย
ราบเรียบและดูสนอกสนใจเรื่องนี้มาก มันยิ่งตอกย้ำว่านายไม่ใช่วิน
ไม่ใช่วินในวันนั้นที่เราได้จากกันหลังจากความตาย

“เลยไม่จบเลย” นายพูดอย่างแข็ง ๆ ขยับตัวออกจากอ้อมอก
ของผมหลังจากที่ฟังผมเล่าเรื่องอย่างละเอียด

“ออกไปรอฉันข้างนอก” ผมออกคำสั่งไล่พันรบ คนฟังอย่าง
พันรบก็ออกไปทันที “ตอนหกโมงเย็นจะมีแม่บ้านจัดอาหารที่ห้อง
ทานอาหาร หลังจากนั้นก็ไปอาบน้ำรอเห็นอนะ เห็นอจะกลับมาให้
เร็วที่สุด”

“ไปไหนเหอ” นายถาม

“งานสำคัญ เห็นอจะกลับมาจัดนายแน่ อาบน้ำรอได้เลย”
พูดแล้วผมก็ยื่นหน้าเข้าไปจูบปากของนาย คนที่ถูกจูบตกใจในตอน
แรกแต่ก็จูบปากตอบสนองผมอย่างดี ผมจำใจต้องผละออกจากกรส

จูบนั้นและจึงเดินออกไปจากบ้านทั้งชุดคลุม พันรอบเตรียมการเอาไว้
ทุกอย่างแล้วรวมทั้งเสื้อผ้า

บทที่ 35 ลีลา..ไร้สรัก

-----เหนือ-----

ห้องอาหารสุดหรูบนตึกที่สูงที่สุดของประเทศ ถูกเหมา
ทั้งชั้นด้วยบรรยากาศที่แสนจะโรแมนติก ตรงหน้าของผมคือ
ผู้หญิงที่อยู่ในชุดเดรสเกาะอกสีดำกระโปรงสั้น เธอคือลีลาหญิงสาว
เป้าหมายของผมในคืนนี้ หลังจากที่พ่อแจ้งข้อมูลว่าเธอมีรายชื่อของ
นักธุรกิจที่พ่อของเธอหลบซ่อนเอาไว้ มันจะทำให้การทำงานด้านมืด
ของพ่อของผมง่ายขึ้น ทางเดียวคือผมต้องเอามาให้ได้

“ไม่คิดเลยว่าพี่เหนือจะโรแมนติกกับลีลาขนาดนี้นะคะ” หญิง
สาวที่อยู่ตรงหน้ากำลังส่งสายตาวานหายาดเยี่ยม เธอยกแก้วแชม
เปญหมุนวนอย่างดูมีเสน่ห์ภายใต้แสงเทียนสลัว แววดตาของเธอมัน
บ่งบอกว่ากำลังเข้ายวนไม่แพ้ชุดของเธอที่ตั้งใจใส่มาเพื่อปลุกเร้าผม

“พีมีความพิเศษมากกว่านี้อีก ที่จะมอบให้”

“อยากรู้แล้วสิคะว่าคืออะไร” แก้วแชมเบญแจแนบชิดกับริมฝีปากก่อนที่น้ำไวน์ชั้นดีจะถูกกลืนกินไปในริมฝีปาก สายตาของเธอยังมองเย้ายวนมาทางผมไม่วางตา “ห้องลีลาก็ได้นะคะ ถ้าบ้านพีเหนือไม่ว่าง!”

“เหอะ!” ผมสบถออกมาในลำคอ เพียงแค่บรรยากาศธรรมดาที่นั่นก็ทำให้เธอเชื่อเชิญผมไปขึ้นเตียงเสียแล้ว งานที่พ่อให้มาง่ายกว่าที่คิดจริง ๆ “จั้นไปกันเถอะ พี่นไม่ไหวแล้ว”

ผมลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนที่จะพาลีลาออกไปจากตึกนี้ พาเธอเข้าไปยังรถคันหรูที่จอดรออยู่ก่อนแล้ว เพียงแค่พาร่างกายของเธอเข้ามาในรถได้ ผมก็จับตราตรีงเธอไว้กับเบาะหนังสีดำเงา รถขับเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้าแต่ไฟในร่างกายของหญิงสาวกำลังลุกโชน

“ฮัส~ อืม...พีเหนือใจเย็นสิคะ..ฮัส!!” มือของผมสอดใส่เข้าไปในกระโปรงตัวสวยที่เธอสวมใส่ กดคลึงกลางก้นกุหลาบที่หยาดเยิ้มรอคอยตัวตนของผม ร่างกายที่พยายามร้องบอกให้ผมใจเย็นกลับแอนสะโพกโยกเข้าหานิ้วของผม เธอไม่กระดากอายพันรบทที่กำลังทำหน้าที่ขับรถสกนิด

ยิ่งแหวกชุดชั้นในสัมผัสกับก้นกุหลาบกลางกายหญิง เสียงครางกระเส้าของลีลาที่ตั้งระงมมากขึ้น ยิ่งปลายนิ้วดับบี้อ้อมกับริม

ผีปากของผมที่ซุกเข้าไปตามซอกคอ มันก็ยิ่งทำให้ความกระสัน
ต้องการของดีลามีมากขึ้นไปกว่าเดิม

ชั้นในตัวน้อยหลุดออกไปจากตัวด้วยการอำนาจของเจ้าของ
เธอยกสะโพกให้ผมถอดมันออกไปโดยง่าย ก่อนที่สมองเร็ววชาญจะ
ขยับกว้างรองรับสัมผัสจากนิ้วของผมที่ยอนแยงเข้าออกเร็วเร็ว รีม
ผีปากเล็กเผยอขึ้นมาจูบปากของผมด้วยความหื่นกระหาย สอดสาย
เร็ววชาญเข้ามาในโพรงปากตามความต้องการ มันได้รับการ
ตอบสนองจากผมเมื่อมือของเธอกำลังโยกขยับไปกับแก่นกายที่แข็ง
เต็มล่ำ

“อ๊าส์ ๆ พี่เหนื่อ เสียว อร๊าส์~ เสียวจังเลย”

แจะ ๆ ๆ

เสียงน้ำหยาดเยิ้มออกจากช่องทางรักจนเกิดเป็นเสียงของ
การกระทบกัน ยิ่งนิ้วของผมเร็วเร็วเท่าไรก็ยิ่งทำให้เสียงนั้นดังไปทั่ว
ทั้งรถ

“อร๊าส์ ๆ ๆ พี่เหนื่อ เสียวอ๊า ๆ ๆ ลีลาอยากได้คว-พี่เหนื่อ
อ๊าส์ ๆ อร๊าย!!!” และในที่สุดเธอก็เสริจสมไปด้วยนิ้วของผม ร่างกาย
กระตุกเกร็งพร้อมกับช่องทางรักที่บีบรัดเป็นจังหวะ ลมหายใจหอบ
รวยรินกับภาพหญิงสาวที่ชุดเดรสสีดำร่นขึ้นไปอยู่ที่เอว

“นิ้วยังเก่งขนาดนี้ แล้วคว-จะขนาดไหนคะ” เธอพูดเสียงแหบ
พร่าตรงเข้ามาหาแก่นกายของผม

ผมเอนตัวพิงราบบกับเบาะรถปล่อยให้เธอได้เชยชมรสชาติของ
แก่นกายของผมอย่างเต็มที่ โดยที่เธอไม่รู้เลยว่าผมได้ทำอะไร
บางอย่างลงไปกับแก่นกาย ยิ่งเธอกลืนกินลงไปมากเท่าไร ก็จะมี
ทำให้งานของผมง่ายมากขึ้น

ความมืดสลัวในรถทำให้ผมมองเห็นแค่หัวของหญิงสาวที่
กำลังโอบอมไปกับแก่นกายของผม แต่ในหัวของผมกลับรู้สึกไปถึง
ใครอีกคน ใครที่ใช้ปากเก่งเหลือเกิน ใครที่ใช้ความอุ่นร้อนในปาก
ทำให้ผมทานทนไม่ไหว อยากจะกระแทกกระทั้นลงไปในปากของเธอ
ให้ลึกสุดคอ

และการคิดถึงนายก็ทำให้ผมแต่งตัวสวนเข้าไปในปากของ
ลีลาแรง ๆ หลายครั้ง กับเสียงครางต่ำที่จินตนาการบอกว่าเป็นนาย
ที่อยู่ตรงนี้ ผมเร่งจ้วงหวะกระแทกเข้าไปในปากของลีลาเร็วขึ้น
ต้องการปลดปล่อยและทำให้เธอกลืนกินยาของผมลงไปในห้อง

“อ๊วบ อืม...บ๊วบ!” เสียงปากของเธอที่รูดไปกับแก่นกายของ
ผมดูได้อารมณ์ มือข้างหนึ่งของผมร่นเกาะอกที่แทบจะปกปิดอะไร
ไม่อยู่ ให้อกอบของลีลาได้ออกมาสัมผัสภายนอก เพียงแค่มือ
สัมผัสก็ทำให้หัวนมแข็งเป็นไต บ่งบอกความต้องการของเจ้าของที่
มากมายเหลือเกิน

และในที่สุดผมก็ปลดปล่อยน้ำรักเข้าไปในปากของเธอ ผม
กดหัวของเธอเอาไว้แน่นให้เธอกลืนกินทุกอย่างลงไป และเธอก็เชื่อ

ฟังอย่างดี กลืนกินน้ำรักรักของผมลงไปในห้อง จากนั้นก็ดูดีเสียทำ
ความสะอาดอย่างหมดจด

แต่แก่นกายของผมไม่เคยสงบลงง่าย ๆ เป็นเรื่องปกติ คนที่
กำลังดูดีก็ดูจะพอใจมาก เธอนั่งคร่อมบนร่างกายของผม กด
ลำตัวลงกับแก่นกายที่มันยังพองตัวเต็มที่ ช่องทางของหญิงสาวค่อย
ๆ กดตัวลงมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งความเป็นชายของผมสอดเข้าไปใน
ตัวของเธอจนเต็มลำ สายตาของผมมองไปนอกรถพบว่าอีกไม่ไกลก็
จะถึงคอนโดฯ ของลีลาแล้ว แต่ยายังไม่ออกฤทธิ์เท่าที่ควร มือข้าง
หนึ่งของผมจึงสะกดเข้าที่ต้นคอของพันรบทที่กำลังทำหน้าที่ขับรถ

ความเร็วของรถก็ช้าลงทั้งที่ผมไม่ได้พูดอะไร ลีลายังเมามั่น
ไปกับแก่นกายของผมเมื่อเธอขยับขึ้นลงอย่างพอใจ เสียงหอบของ
ลมหายใจหนัก ๆ และเสียงครางกระเสียดไปทั่ว ผู้หญิงอย่างเธอไม่
มีอะไรน่าดึงดูดจริง ๆ

ผู้หญิงที่ร้องครางใจแทบขาดกับความกระสันต้องการ สอง
มือบีบสองเต้าอวบที่ผมไม่ได้ต้องการแต่ต้อง เพราะเวลานี้เพียง
ต้องการรอให้ยาออกฤทธิ์ ยอมรับว่าเธอก็คือผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมเอา
ใจสนใจได้ แต่หากงานนี้ไม่ใช่งานสำคัญของผม ยังไงผมก็ไม่เอา
เธอ!!

ร่างกายของลีลาที่แม่จะโยกขยับไปกับแก่นกายของผม แต่
ผมก็รับรู้ได้ว่าเธอกำลังง่วงนอนแล้ว จากแรงกดกระแทกและเสียง

คราวที่เบาบางลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งร่างกายเอนซบกับอกของผมทั้งที่
แก่นกายยังฝังอยู่ในตัว

“ลีลาอย่าเพิ่งหลับ เราจะไปต่อกันที่ห้องไมใช่หรือ” ผมผลัก
ร่างกายของหญิงสาวออกไปจากร่างกาย ทั้งที่ผมก็เอากับผู้หญิง
บ่อย แต่ทำไมครั้งนี้ผมถึงรู้สึกว่ามันไม่ใช่ มันมีอะไรบางอย่างกอดอยู่
ในใจของผม เหมือนกับว่านายกำลังนั่งอยู่ในรถคันนี้ และกำลังมอง
มาที่ผมซึ่งกำลังเอากับผู้หญิงอื่น

“ไปสิคะ ถึงห้องหรือยัง ลีลาอยากกินคว-ยพีเหนือ...อริ๊วส์”

ผมจัดระเบียบร่างกายของผมขณะที่รถจอดนิ่งที่ข้างทาง มี
รถที่จะพาผมกลับบ้านขับตามมาตลอดทาง ส่วนปลายหางของลีลา
คืนนี้จะเป็นหน้าที่ของพันรบต่อไป และพันรบก็จะเป็นคนเอาข้อมูล
ทั้งหมดมา

“จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย อย่าทำให้เสียชื่อฉันล่ะ” ผมยก
ยิ้มมุมปากเมื่อพันรบต้องสวมรอยเป็นผมต่อ ผมลงจากรถโดยไม่ได้
สนใจหญิงสาวที่มีเพียงชุดเดรสอยู่ที่ช่วงเอว สองเต้าอวบเปลือย
เปล่าไร้การขวางกั้น เช่นเดียวกับความเป็นหญิงที่เธอพยายามเชื่อ
เชิญให้ผมทำต่อไป

“คุณเหนือครับ” พันรบตามมาก่อนที่ผมจะเข้าไปในรถอีกคัน

“ผมว่ามันมีความผิดปกตินะครับ พ่อของคุณลีลาเป็นนัก
ธุรกิจรายใหญ่ก็จริง แต่เรื่องรายชื้อต้องห้าม พ่อของคุณลีลาไม่

น่าจะได้เป็นคนเก็บ ดูเหมือนว่ามันจะมีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่นะ
ครับ”

“ใช่หรือเปล่า เตียวท้าว แค่ทำยังไงก็ได้...ไม่ให้ลีลามี่หลักฐาน
ว่าคนในห้องเป็นฉันทักพอ” ผมสั่งและเดินเข้าไปนั่งในรถ ไม่ใช่แค่พัน
รบที่คิด ผมเองก็คิดเช่นกัน คิดตั้งแต่ที่พ่อต้องการให้เป็นผมเท่านั้นที่
เป็นคนไปเอาข้อมูลนี้มา หวังเอาไว้ว่าจะไม่ใช่คุณเทียนพาที่คิดจะ
เอาพ่อมาชักใยของผม

บทที่ 36 เล่าเรื่องพาเสียว

-----นาย-----

(“บรรทัดแรกมีความหมายว่า...ความทรงจำ ในลมหายใจ ส่วนบรรทัดอื่น ๆ มีความหมายโดยสรุปว่า ในหัวใจของผมมีใครบางคนอยู่ในนั้นตลอดเวลา ไม่เหลือพื้นที่ว่างให้ใครต่อให้รอบกายของผมจะมีคนมากมาย มันก็ไม่ชัดเจนเท่าใครคนนั้น”)

ผมนอนพลิกตัวไปมากับความหมายที่ไอ้วรุธิ์โทรมาบอก ความหมายนี้บอกถึงใครบางคนที่อยู่ในใจของเหนือ ใครคนนั้นคือน้ำแข็งหรือวินกันแน่

จากเรื่องที่เหนือเล่าถึงวินก็ยังไม่รู้เลยว่าเหนือคิดยังไง แต่ความรู้สึกของเพื่อนที่เจอกันโดยบังเอิญ ใคร ๆ ก็มีกันทั้งนั้น

ความรู้สึกแบบนี้ แต่มันจะมากพอให้เก็บเอาไว้ในใจได้เป็นสิบ ๆ ปี
เลยหรือ

(“แล้วข้อความนี้มันของใครวะ”) คนที่อยู่ปลายสายถามขึ้นมา
อีกครั้ง แต่เมื่อผมกำลังจะอ้าปากตอบก็ได้ยินเสียงใครบางคนที่คุณ
ลอบตามมา (“คุยกับใครครับรูดี? มาบนอนเถอะ”)

“วะ...รูดีหรือ” ชื่อนี้ผมเคยได้ยินไอ้รูดีใช้พูดกับใครนะ มัน
ไม่ใช่ชื่อของมันจริง ๆ

(“แค่นี้ก่อนนะเว้ย ผัวเรียก!!”)

“ผัว! รูดีจ๋าหรือ อ๊ะ..อ้าว” สายถูกตัดไปด้วยฝีมือของคน
ปลายสายแน่นอน ผมมองหน้าจอโทรศัพท์อย่างคิดหมั่นไส้
พยายามคิดว่าใครกันนะที่ไอ้รูดีใช้ชื่อรูดี ก่อนที่ภาพเหตุการณ์ที่คุณ
พยัคเข้ามาทักจะชัดเจนในหัว “พีพัค!!!!”

หัวของผมอื้อตันที่ พอชื่อของคุณพยัคเข้ามาในหัว เสียงนั้น
ที่ตั้งแทรกมาจากปลายสายก็บ่งบอกว่าใช่ ผมเคยคุยกับคุณพยัค
บ่อย ทำไมจะจำไม่ได้ ยังคิดอยู่ว่าทำไมคุณรูดี แล้วคุณพยัคกับรูดี
เป็นอะไรกัน แล้วกับไอ้รูดี อะไรกันเนีย!

“สองคนนี้ไปกินกันตอนไหนวะ” ผมพลิกตัวเอาโทรศัพท์ไป
วางที่หัวเตียง หลังจากนั้นก็ปิดไฟเตรียมที่จะนอน นี่มันจะเที่ยงคืน
แล้ว ไม่รู้ว่าจะรอเหนือไปทำไม

แต่เมื่อพลิกตัวกลับมานอน ประตูห้องก็มีเสียงเปิดเข้ามาเบา ๆ เบามากด้วย หากผมหลับไปแล้วต้องไม่รู้แน่ว่าเหนือกลับมา ผมที่ยังไม่หลับก็แก้งนอนหลับตาให้เหมือนคนหลับที่สุด ได้ยินเสียงเหนือเดินเข้าไปในห้องน้ำโดยที่ไม่เปิดไฟในห้องด้วยซ้ำ เมื่อบานประตูห้องน้ำปิดลงก็ทำให้ผมยิ้มออกมา

“น่ารักจริง ๆ ใส่มากเพียเอาแต่ใจ” ผมพูดกับตัวเองเบา ๆ และดึงผ้าห่มสี่ชมพูเข้ามาปกคลุม หอนี้เป็นสี่เทาหลากโทนที่ดูเข้ากันอย่างลงตัว จะมีก็แต่ใ้ผ้าห่มผืนนี้ที่มันชมพูโดดเด่น มันทำให้ผมรู้สึกดีจนเหมือนจะรู้ตัวว่าแท้จริงแล้วผมชอบสี่ชมพู

วันนี้ดูเหมือนว่าเหนือจะใช้เวลาอาบน้ำนานกว่าทุกวัน เพราะผมที่อยากจะอยู่รอเพื่อให้เขาเล่าเรื่องของวินต่อก็เริ่มที่จะเคลิบเคลิ้มเตรียมที่จะหลับแล้ว แต่ในที่สุดเหนือก็ออกมาจากห้องน้ำโดยมีแค่ผ้าเช็ดตัวผืนเดียว

“ยังไม่หลับหรือ” เหนือเดินมาที่ข้างเตียง ใช้มือดึงผ้าเช็ดตัวที่พันช่วงล่างเช็ดไปตามเนื้อตัวที่มีหยดน้ำ จากนั้นก็โยนมันออกไปจากตัวไปที่มุมห้อง มันทำให้สายตาของผมมองไปยังแก่นกายที่เหมือนจะไม่ได้หลับไหลเอาเสียเลย

“เหนือ!!!” ผมคำรามเสียงต่ำ ถึงจะบอกว่าจะยินยอม แต่เรื่องที่เราจะไม่จับก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมาเจอกันดี ๆ แบบนี้นะ

“ไม่ทำอะไรหรอกหน้า เหนือไม่ชอบนอนใส่เสื้อ” พูดแล้วเขาก็แทรกตัวเข้ามาในผ้าห่มผืนเดียวกับผม ก็ใช้สีชมพูที่มันอยู่บนเตียงนี้แหละ “ชอบสีชมพูหรือ”

“อะ...อะไรนะ เปล่านี่”

“พันรบบอกว่านายชอบสีชมพู”

“..!?” ผมค่อนข้างงง ผมชอบสีชมพูอย่างนั้นหรือ เอาจริงก็...ไม่รู้ว่าคุณชอบสีอะไร แต่เพราะว่าแม่บอกว่าคุณใส่สีเทาแล้วดูดี ชีวิตของผมมันจึงมีสีเทาเป็นส่วนใหญ่ “ไม่รู้สิ ก็สวยดีนะ”

“กินข้าวอร่อยไหม” เหนือถามต่อเมื่อตั้งร่างกายของผมเข้าไปกอด สะโพกของผมชนเข้ากับอะไรแข็ง ๆ ที่ไม่ต้องคาดเดาเลยว่าเป็นอะไร มันแข็งและตื่นตัวมากแต่ท่าทีของเหนือก็ดูนิ่งเฉยไม่ได้แสดงความต้องการออกมา

“ก็อร่อยดีครับ แต่โต๊ะอาหารใหญ่ นั่งกินคนเดียวเหงาไปหน่อย” นั่นคือความจริง การดูแลดีอย่างกับตัวเองเป็นเจ้าของ แต่บ้านหลังนี้ใหญ่เกินไปหากต้องอยู่คนเดียว “ถ้าเหนือต้องออกไปทำงานไม่ต้องพาผมมาหรอก ให้ผมอยู่คนเดียวตัวเองยังดีเสียกว่า”

“คิดถึงหรือ” วันนี้ดูถามเก่งยิ่งงงชอบกล เหนือหันมามองหน้าผมภายใต้แสงสลัว หลังจากนั้นก็ยิ้มออกมาบาง ๆ

“ไม่คุยเรื่องนี้แล้ว เหนือเล่าเรื่องวินให้ฟังหน่อย” หลังจากพูดจบเหนือก็จับมือข้างหนึ่งของผมไปสัมผัสที่กลางแกนกายของเขา ซึ่ง

มันแข็งเป็นลำสู้มืออย่างที่ผมคิดเอาไว้ “ไหนบอกจะไม่ทำอะไรผม
ง!!”

“ก็ไม่ได้จะทำ แต่ก็ควรมีข้อแลกเปลี่ยนในการเล่าไม่ใช่หรือ”
คนเจ้าเล่ห์เริ่มจับมือของผมดูไปได้ไปตามความยาว ปลายส่วนหัวมี
น้ำเยิ้มออกมาบ่งบอกความต้องการของเจ้าของ และเหนือก็ปล่อย
ให้มือของผมทำงานด้วยตัวเอง

-----เหนือ-----

แก่นกายของผมถูกมืออุ่น ๆ ของนายรูตไปตามความ
ยาวอย่างแผ่วเบา ความรู้สึกที่เป็นนายเมื่อสัมผัสมันดีกว่าสีลามาก
จริง ๆ นี่เป็นการพิสูจน์แล้วใช่ไหมว่าคนที่ผมต้องการคือชายไม่ใช่
หญิง ต่อให้เขาได้แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะใช่

กลิ่นกายของผู้หญิงก็มีเอกลักษณ์ในตัวของมัน กลิ่นกายของ
ผู้ชายก็เช่นกัน ฮอริโมนในร่างกายที่แตกต่างก็สร้างกลิ่นออกมาที่ไม่
เหมือนกัน เช่นเดียวกับร่างกายของนายที่เหมือนเนื้อขนมที่ออกจาก
เตาร้อน มันส่งกลิ่นหอมโชยไปทั่วห้อง มันน่าลิ้มลองมากกว่าอาหาร
ฟาสต์ฟู้ดที่เหมือนจะเผ็ดร้อนแต่ไม่ได้มีรสชาติเป็นไหน ๆ

“เหนือ! ผมอยากฟังเรื่องของวิน” นายกระเส้าและรูตแก่น
กายของผมหนัก ๆ

“โอเค เล่าแล้ว อ่ารุนแรงกับมันสิ เกิดมันทนมไม่ไหวเล่าไม่
จบขึ้นมาละก็.....” ผมแก้มขู่ก่อนที่จะหอมแรง ๆ ไปที่แก้มของนาย

.....

.....

ผมกับวินเราเล่นน้ำกันอย่างสนุก แต่วินก็ยังคงเป็นสิ่งที่เกาะตัว
ของผมไม่ห่าง พยายามจะพาไปในที่ที่น้ำตื้นแต่ก็ไม่ยอมที่จะปล่อย
แก้มดำน้ำหลายครั้งก็ยังคงเกาะตัวของผมเอาไว้แน่น เมื่อขึ้นมาจาก
น้ำก็ดำผมเป็นการใหญ่ที่แก้ม

เราลืมนดูเวลาที่คุยกันว่า จะออกจากป่านี้ตอนไหน เล่นกันจน
เพลิน มารู้ตัวอีกทีก็เมื่อได้ยินเสียงอะไรบางอย่างจากในป่าที่บ
จากนั้นก็เห็นร่างกายของชายร่างสูงใหญ่หลายสิบคน แต่ละคนมีปืน
ติดตัวและกำลังจ่อมาที่ผมกับวิน จากชุดที่สวมใส่ผมแน่ใจว่าไม่ใช่
ทหาร มันเหมือนพวกค้ายาเสพติดมากกว่า

“ขึ้นมาสิ ถ้าไม่อยากตาย!!!” เป็นเสียงตะคอกที่ทำให้วิน
สะดุ้ง วินกำลังกลัว เขากอดรอบลำคอของผมเอาไว้แน่น

ผมที่ลอยตัวอยู่ในน้ำจึงค่อย ๆ เคลื่อนตัวเข้าไปหาคนเหล่านั้น
“ไม่ต้องกลัววิน เราต้องหาทางหนีได้แน่”

“หนียังไง พวกมันมีปืน” เสียงของวินพูดซัดหูของผมจน
ร่างกายผมสั่นสะท้าน จากตอนแรกที่มีความตกใจและตั้งเครียดก็
กลับไปรู้สึกซาบซ่านอย่างที่ไม่เคยรู้สึกกับใคร

“เราต้องรอด!!!” นั่นเป็นสิ่งเดียวที่ผมพูดออกไปเพื่อให้กำลังใจวิน ตัวผมเองก็ยังไม่แน่ใจ แต่ยังไงก็ต้องรอด จะเอาชีวิตมาทิ้งกลางป่าไม่ได้

หลังจากขึ้นจากน้ำ ผู้ชายคนหนึ่งก็กระซอกตัววินไปกองที่พื้น ทุกคนเอาปืนจ่อมาที่ผมกับวิน ใบหน้าของแต่ละคนโหดเหี้ยมและน่ากลัวมาก

“จับพวกมันไปที่กระท่อม อย่างน้อยได้ใช้หน้าบากนี่ก็ทำให้พวกมึงหายเครียดได้แน่” เสียงของชายคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง มันดูบุหรีและเดินเรียงออกไป

หลังจากที่มีคำสั่งพวกมันก็เอาเชือกมามัดตัวผมกับวิน พวกมันปิดตาของพวกผมด้วย หลังจากนั้นก็ผลักพวกเราเดินไปตามทาง ผมได้ยินเสียงของวินร้องหลายรอบ เหมือนจะถูกผลัก ล้ม ตัวผมเองก็ถูกกึ่งไม้ฟาดไปตามแขนจนเจ็บแทบไปหมด

“โ้ย! เจ็บ จะพาพวกผมไปไหน ปล่อยผมไปเถอะ!!” เป็นเสียงของวิน วินอยู่ด้านหลัง มันทำให้ผมหยุดเดินด้วยความเป็นห่วง ถ้าไม่ใช่เพราะผมที่อยากจะมาเที่ยวที่นี่ วินก็คงไม่ต้องมาเสียงอันตรรายกับผม”

“หุบปาก ถ้าไม่อยากตาย!!” เสียงคำรามของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น ก่อนที่จะตามด้วยของแข็ง ๆ ที่น่าจะปะทะเข้ากับวิน

“อึก!! โ้ย!!”

“เดินไปเส้!!” กระจกบป็นกระจกแตกเข้าที่ด้านหลังของมม มั่นทำให้มมต้องเดินไปข้างหน้า มมเจ็บใจที่ตอนนีมมคิดหาทางออกไม่ได้ มือถูกมัดแน่น ตาก็ถูกปิดไม่รู้ว่าเดินออกไปทางไหน แล้วแบบนีมมจะหาทางออกได้ย้งง

เราเดินออกมาจากน้ำตกไกลพอสมควร มมรู้สึกได้จากความเหนื่อยของตัวเอง มั่นน่าจะไกลพอ ๆ กับที่เดินเข้ามาในป่ากับวิน แต่รู้สึกเข้ามาในป่า ร่างกายของมมและวินถูกโยนเข้าไปในบ้านหรืออะไรสักอย่างอย่างแรง

“เอาใจต่อดีวะ จะฆ่าก็ไม่ฆ่าไม่รู้จะจับมันมาทำไม” เสียงเหยิ่ม ๆ ดังขึ้น “แต่ไอ้หน้าบากนี่อ่อนแอ่นดี น่าเย้-อยู่นะเว้ย ฮ่า ๆ”

“ปล่อยมมไป!!” มมตะโกนออกไปโดยที่ไม่แน่ใจว่าพวกมันจะสนใจไหม “ปล่อยมมกับเพื่อนไป จะเอาเงินเท่าไร? มมมีให้ สิบล้าน เอาไหม ปล่อยมมกับเพื่อนไป!!!”

“มันรวยนี้หว่า แบบนี้เองหัวหน้าถึงได้จับมันมา” เป็นเสียงที่มมได้ยินมันกระซิบพูดกัน หัวหน้าของมันเป็นใคร ต้องการจับมมมาเพื่อเรียกค่าไถ่อย่างนั้นหรือ

“พวกมึงออกไป!!!” เสียงของใครอีกคนดังขึ้น มมคิดว่ามันน่าจะเป็นหัวหน้า เพราะมันคือคนที่สั่งให้พามมกับวินมาที่นี่ มมพยายามจะเดินออกจากการมัดด้วยเชือกนี้ แต่มันยากมาก เชือกที่มัดแน่นมากจนเลือดแทบจะไม่เดิน

“พีเป้ ผมงกลัว” วินเบียดตัวเข้ามาหาผม จากเสียงเวลานี้ทำให้ผมคิดไปถึงหน้าของวินที่ต้องขาวซีดมากแน่ ๆ แต่ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดอะไร ร่างกายของวินก็ถูกกระชากตัวออกไปแรง ๆ “อึก!! เจ็บ! จะทำอะไรผม!”

ผมได้ยินเสียงอะไรตึงตังดังกึกก้องที่มุมห้อง รู้สึกได้ว่าร่างกายของวินต้องถูกเหวี่ยงแรง ๆ ไปชนกับมุมห้องแน่ หลังจากนั้นเพียงเสี้ยวจิตใจมือของผมก็ถูกเปลี่ยนไปมัดยึดไว้กับอะไรบางอย่าง ได้ยินเสียงบานประตูปิดแรง ๆ แต่ไม่ได้ยินเสียงของวินที่มักจะร้องออกมาด้วยความเจ็บ

“วิน วิน...เจ็บไหม” ผมถามด้วยความเป็นห่วง ทำไมไม่มีเสียงกัน หรือวินถูกพาออกไปจากห้องนี้

“หุบปาก ถ้าไม่อยากให้กูฆ่าเพื่อนมึง ไอ้เป้!!!” มันน่าจะจะได้ยินวินเรียกชื่อของผม “มึงแค่ทำตามที่ถูกสั่ง แล้วมึงจะรอด”

“อึก! แล้วจะให้ผมทำอะไร” คราวนี้เป็นเสียงของวิน

ผมพยายามดิ้นออกจากเชือกที่มัด พยายามจะทำอะไรสักอย่าง เท่าที่ผมพยายามจะควานหาว่าวินอยู่ที่ไหน แต่ไม่เลย ผมไม่พบวิน ผมได้ยินเสียงแต่ไม่รู้ว่าวินอยู่ที่ไหน

“อึก!!..เจ็บ!! อ้าส์! เจ็บ!! ผมเจ็บ!!”

ตีบ!! ตีบ!! ตีบ!!

หูของผมผึ้งกับเสียงที่ได้ยิน เป็นเสียงที่ทำให้ผมรู้ว่าวินกำลังถูกไอ้หัวหน้าทำอะไรแน่ ๆ ตัวของผมซาไปทั้งตัวพยายามดิ้นสุดชีวิตเพื่อช่วยวิน ไม่คิดเลยว่าตัวเองจะต้องพาเพื่อนมาเจอกับอะไรแบบนี้

“ไอ้เหี้ย!! ปล่อยเพื่อนกูนะ!! ปล่อย ปล่อยเพื่อนกู!!”

ปัง!!

เสียงป็นดังขึ้นแต่ไม่ได้ยินมาที่ร่างกายของผม เหมือนเป็นคำสั่งให้ผมหุบปากเสียที่

ต๊ับ!! ต๊ับ!! ต๊ับ!!

“อรั๊าส์ ๆ ๆ เสียว อรั๊าส์ จุก อรั๊าส์!!”

.....

“อืมนาย” ผมกดหัวของนายเมื่ออยู่ดี ๆ นายก็ก้มลงไปดูดูเลียแก่นกายของผม จากที่กำลังเล่าเรื่องของวิน นายก็มีอารมณ์ขึ้นมา กลางดึก เพราะเรื่องที่กำลังเล่าคือการฟังเสียงของคนที่เขาถนัด โดยที่ผมถูกมัดมือและปิดตาในห้อง

“เหนี่อก็เลยขอบวินจนเอามาเป็นรอยสักเหรออ” นายละออกจากแก่นกายของผมและถาม หลังจากนั้นก็ก้มลงไปดูดูเลียอีกครั้ง ยิ่งเวลาที่ปลายลิ้นไถวนไปบนหัวบานที่มีน้ำหยาดเอิ้ม ใช้ลิ้นไปกับร่องหยักยิ่งทำให้ผมกดหัวของนายแน่น

“ไม่ใช่ อรั๊าส์...อืม~” ผมยกสะโพกแดงเข้าหาปากอุ่น ๆ ของนาย เสียวซ่านไปทั้งตัวทั้งที่พยายามจะสงบตัวเองอย่างที่สุดแล้ว

มือข้างหนึ่งของผมเอื้อมเปิดไฟที่หัวเตียง อยากรู้อยากเห็นหน้าของ
นายชัด ๆ เมื่อปากของนายกำลังรูดไปกับแก่นกายของผม แสงจาก
แสงไฟทำให้มองเห็นริมฝีปากเล็กที่กำลังดูดไปกับเนื้อผิวอ่อนบางที่
เต็มไปด้วยเส้นเลือด มือขาว ๆ ลูบคลำก่อนเนื้อทั้งสองก้อนราวกับ
กำลังนวดเพื่ให้ผมแตกคาปากของนายให้ได้

บทที่ 37 เหนือ..เอาम्मเถอะ!!

-----นาย-----

म्मดูดเลียดุ่นยักษ์ของเหนือที่มันพองคับมือ ยิ่งฟังเรื่อง
ที่เหนือเล่าก็ยิ่งทำให้อารมณ์ของम्मพลุ่งพล่าน อดรนทนไม่ไหว
แทรกตัวลงไปใฝ่ห่มดูดเลียแก่้นกายนั้นอย่างเมามัน

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเรื่องเล่าที่ทำให้อารมณ์ของम्म
กระเจิดกระเจิง หรือเป็นเพราะแก่้นกายของเหนือที่เพียงใช้แค่มือ
ทำงานมันไม่เพียงพอจริง ๆ ในเวลาที่म्मกำลังดูดเลียแก่้นกายของ
เหนือกับแสงไฟที่สาดส่องจากโคมไฟข้างหัวเตียง เป็นภาพที่ดูเร้า
อารมณ์อย่างมากเมื่อเหนือกำลังร้องซี้ดอย่างทรมาน แอ่นอกยก
สะโพกเข้าหาปากของम्म

ยิ่งผมมองเห็นว่าเนื้อครางต่ำในลำคอ ผมก็ยิ่งได้ใจดูदनัก ๆ เอาใจ ทั้งดูตทั้งเลียจากโคนไปถึงปลายหัวหยัก โอบอ้อมก้อนเนื้อ ทั้งสองก้อนในบางจังหวะเพื่อกระตุ้นเนื้อมากกว่านี้ และมันก็ได้ผล เมื่อผมกลับมาดูตแก่นกายก็ถูกกระแทกเข้ามาหนัก ๆ ในลำคอ

“ทำทายเป็นไปแล้วนะ” เนื้อดึงผมเข้าไปจูบ เป็นจูบหนัก ๆ ที่เราจูบตบสนองกันอย่างรุนแรง เสียงของลมหายใจและมือของ เนื้อที่พยายามดึงทิ้งเสื้อชุดนอนของผมออก ยิ่งสร้างอารมณ์ที่ดิบเถื่อนออกจากตัวของกันและกัน

สองมือของผมผลักเนื้อออกจากตัว จากนั้นจึงถอดกางเกงนอนตัวยาวโยนออกไปข้างเตียง ตรงเข้าไปหาชายที่กำลังปรีเข้ามาหาผมเช่นกัน เนื้อจับขาของผมแยกกว้างก่อนที่เขาจะใช้ปากครอบครอบแก่นกายของผม มันเสียวสะท้านเมื่อมือของเขากดบีบแก้มก้นของผมแรง ๆ ตามด้วยเรียวนิ้วที่กดลงไปทีช่องทางด้านหลัง จากหนึ่งเป็นสองและหมุนวนสร้างความกระสัน

มันทำให้ผมครางออกมาอย่างไม่คิดอาย เป็นการฉลองคำคืนแรกของเราสองคนในศฤหาสน์สุดอลังการนี้ และเตียงนอนที่นุ่มนิ่มน่าเอากันที่สุด

ความต้องการของผมพลุ่งพล่านราวกับรอยคยเนื้อมาตลอด ใต้ปากที่บอกว่าไม่ต้องการมันไม่เคยจะจริงเลยสินะ เพราะเนื้อแค่ปลุกเร้าเพียงเล็กน้อย ผมก็กระเจิดกระเจิงไปหมดแล้ว

ร่างกายของผมยกตัวสวนเข้าปากของเหนื่อด้วยความปรารถนา ยิ่งเหนื่อสัมผัสแรง ๆ ถูกไปกับเนื้อตัวของผมก็ยิ่งรู้สึกว่ามันไช่ที่สุดแล้ว คนที่กำลังใช้ปากทำงานจึงมองผมด้วยแววตาเข็งเข็งแต่อารมณ์ของผมตอนนี้มันยากที่จะควบคุม มันมีเพียงความรู้สึกต้องการเท่านั้น

“อ๊ะ!! เหนื่อเอาผมเถอะ อืม!” ผมร้องขอเมื่อนิ้วของเหนื่อที่มันแยงเข้าออกในช่องทางด้านหลังดูจะไม่เพียงพอ ผมต้องการอะไรที่มันมากกว่านี้ ต้องการเพียงเหนื่อคนเดียวเท่านั้น

เหนื่อจับพลิกร่างกายของผมให้อยู่ในท่าโค้งงอ เขาก็ลงไปเลียที่ช่องทางด้านหลังของผม สัมผัสที่ปลายลิ้นแยงเข้าไปในช่องทางทำให้ผมกำผ้าปูที่นอนแน่น มันนุ่มนวลและเสียวซ่านเหลือเกิน

“ซี้ดส์!! อร๊าส~ เอาผมเถอะ ผมอยาก” ผมร้องขออย่างไม่อาย ไม่มีอีกแล้วนายคนเดิมที่ต้องการอะไรแบบเก่า มีเพียงนายคนใหม่หลังจากถูกทรมาน นายที่ต้องการความดิบเถื่อนที่ซาบซ่าน นายที่ต้องการการกระแทกกระทั้นที่รุนแรงเยี่ยงสัตว์ป่า

สัมผัสของแก่นกายของเหนื่อจกดจที่ช่องทางด้านหลัง มันค่อย ๆ หายเข้ามาในตัวของผมอย่างเชื่องช้าในตอนแรก ก่อนที่มันจะกระแทกเข้ามาสุดตัวในจังหวะท้าย จะเข้ามาก็ครั้งก็ยังไม่คุ่นชิน จะเข้ามาแล้วก็ครั้งก็ยังไม่สร้างความเจ็บระคนเสียวซ่านได้เสมอ

“อึก!! อ้าส์..เสียว อ้าส์!!”

ต๊ับ!! ต๊ับ!! ต๊ับ!!!

รสแรงของการร่วมรักของเหนือไม่เคยมีครั้งไหนไม่เร้าร้อน เช่นเดียวกับครั้งนี้ที่แก่นกายของเขาทำหน้าที่ได้อย่างดี ชายร่างหนาที่ถอดร่างกายของผมจากด้านหลัง เขาชอบขบกัดไปตามเนื้อผิวของผมทิ้งร่องรอยไปทั่ว รสชาติของเช็ทซ์ที่เหนื้อมอบให้ตราตรึงใจตลอด

จังหวะการโยกขยับกระแทกเข้ามาในตัวของผม มันทำให้ผมหัวสั่นหัวโคลน จับยึดผ้าปูที่นอนและขอบเตียงเพื่อพยุงตัว รongรับอารมณ์ของเหนือที่ต๊ับเถื่อนนี้

“อ้าส์~ เอามันจริง ๆ” เหนือครางในลำคอพร้อมทั้งแรงกระแทกอย่างบ้าคลั่ง มันรัวเร็วจนเสียงครางของเราสองคนดังกังวานไปทั่วห้อง สอดประสานกับเสียงเนื้อกระทบเนื้อที่ไม่ลดละ

ต๊ับ!! ต๊ับ!! ต๊ับ!!

“อ้าส์ อืม..อ้าส์!! อึก!!”

เหนือสาดกระแทกในทำนองนี้ไม่ยั้ง จากนั้นก็ถอดถอนแก่นกายและจับให้ผมนอนราบ กดกระแทกตัวตนเข้ามาในตัวของผมอย่างไม่รีรอ ขาข้างหนึ่งพาดไว้ที่ป่าและสาดจังหวะเข้ามาอย่างกับพายู

กระจกบานหนึ่งซึ่งติดอยู่ที่ผนังสาดส่องร่างกายของเหนือที่กำลังกระแทกเข้ามาในตัวของผม มันเป็นภาพที่ทำให้ผมเสียวจนแทบขาดใจ

“เหนื่อติดเอาไว้เพราะอยากเห็นเงาสะท้อนของคนทีนอนด้วย” เหนื่อพูดบอกเมื่อเห็นว่าผมมองไปทางกระจกนั้น

“กับเมียเหรอ อิ๊ก!! อีรัส เบาหน้อย ผมจุก” ผมร้องประท้วงเมื่อแรงกระแทกนั้นคล้ายจะทำโทษ

“เหนื่อไม่เคยเอากับใครในห้องนี้ นอกจากนาย” คนตอบกัดฟันแน่นและสาดเอวเข้ามาไม่ยั้ง

ไม่รู้ว่่าผมควรที่จะเชื่อไหม แต่จากที่ฟังก็ทำให้ผมรู้สึกดีมาก พายุของผมไม่ได้สงบลงง่าย ๆ หลังจากที่ลูกแรกยังหาทางจบไม่เจอ ทีนอนทีเคยเรียบตึงอยู่ไม่เป็นท่า ไม่ว่าจะหมอนหรืออะไรก็ถูกเหวี่ยงเอามาใช้รองรับร่างกายสรวปัดท่าในค้ำคืนนี้ เป็นค้ำคืนทีเร้าร้อนและรุนแรงมากจริง ๆ

-----เหนื่อ-----

ผมตื่นมาราวตีสี่ของวันใหม่ทีได้นอนไปเพียงแค่ชั่วโมงเดียว ข้างกายของผผมมีคนที่นอนขึ้ซาขาดตัวกอดรอบลำตัวของผมเอาไว้ ไฟข้างหัวเตียงก็ยังไม่ได้รับการปิดหลังจากผมกับนายเอากันไปหลายรอบ เอากันจนหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้ตัว

แต่เสียงของพัรบทีเข้ามาในห้องทำให้ผมตื่นจากความฝัน พัรบเข้ามาและยืนนิ่งทีข้างเตียง ผมจึงต้องเอาอ้อมกอดอุ่น ๆ ของ

นายให้พลิกตัวออก ห่มผ้าให้กับนายแล้วจึงเดินนำหน้าพันรอบไปพร้อมกับเสื้อคลุม

“ได้ข้อมูลมาหรือเปล่า” ผมถามเมื่อเดินเข้ามาในห้องทำงานแล้ว

“ได้ครับ” ซองเอกสารสีน้ำตาลวางลงบนโต๊ะทำงานของผม ผมไม่จำเป็นต้องเช็คเพราะเชื่อว่าพันรอบจะไม่ทำงานพลาดแน่ สิ่งเดียวที่ทำได้ตอนนี้คือการหีบบุหรือมวนหนึ่งขึ้นมาสูบบุหรี่นั้น

“ฉันคิดว่านายไม่ใช่คนที่ฉันตามหา มันเป็นความเข้าใจผิด” จะว่าความเข้าใจผิดของผมคนเดียวก็ไม่ได้ เพราะส่วนหนึ่งก็เกิดจากพันรอบที่พูดขึ้นมาว่า นายอาจเป็นคนเดียวกับคนที่ตามหา เพราะที่ข้อมือข้างซ้ายของนายมีรอยมีดแบบเดียวกัน

“ผมก็คิดแบบนี้ครับ คุณนายไม่ใช่คนที่คุณเหนือตามหา...” สายตาของผมมองไปยังพันรอบ นี่เป็นครั้งแรกที่พันรอบแสดงความเห็นเป็นความเห็นที่ไม่ได้เกิดจากการสั่งหรือการขัดใจ แต่เป็นความเห็นที่ผมรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ในคำพูดนั้น “บางครั้งการที่เลือกจะลืมคนในอดีต อาจทำให้ชีวิตปัจจุบันมีความสุขกว่านะครับ”

“.....” ผมเพียงสูบบุหรี่เข้าไปในปอดแรง ๆ เรื่องนี้ในยามเช้าไม่เข้ากันจริง ๆ ให้ผมลืมเรื่องของวินอย่างนั้นเหวอ ผมทำไม่ได้จริง ๆ แต่หากถามว่าฉันลดความสุขของผมในปัจจุบันไหมก็คงต้องบอกว่าไม่ วินไม่ได้เข้ามาเป็นส่วนเกินของนาย แม้ว่าในความรู้สึกแรก

นายจะให้ความรู้สึกเดียวกับวิน ทำให้ผมรู้สึกรักมาก....อย่างที่ไม่เคยรักใคร

“อีกเรื่องที่ผมยังไม่ได้บอกคุณเหนือ ประวัติของคุณนายไม่เคยมีแผลที่ใบหน้ามาก่อน ไม่เคยไปที่เชียงใหม่ และไม่ได้มีกรุปเลือดเดียวกับวิน”

“ไม่ใช่จริง ๆ ลินะ” ผมพนันวันบวหรือออกมาแรง ๆ คิดหวังมาตลอดว่านายจะใช่ แต่สุดท้ายก็ไม่ใช่ ตอนนี้วินจะยังมีชีวิตอยู่ไหมยังเป็นวินที่อยู่ในหัวใจของผมหรือเปล่า

“ผมมีอีกเรื่องที่ยากจะพูดครับ” พันรพบพูด ความจริงผมเองก็มองพันรพบเป็นเหมือนพี่ชายคนหนึ่ง แต่คงต้องยอมรับว่าเหตุการณ์ในชีวิตบีบบังคับให้ผมเปลี่ยนไปจากเดิม

“ว่ามา....”

“ผมคิดว่า นายท่านและคุณเทียนพาต้องการให้คุณเหนือแต่งงานอีกครั้ง” ดวงตาของผมที่มองไปทางอื่นพร้อมกับการสูบบุหรี่หันไปมองหน้าคนพูด หากเป็นคุณเทียนพาแม่ของผมคนเดียวนะใช่ แต่พ่อไม่เคยเข้ามายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของผมมาก่อน “ผมแค่แสดงความคิดเห็น ไม่อยากให้คุณเหนือต้องเสียใจ หากเรื่องของคุณนาย”

“ไปไหนก็ไป!!!” พุดจบผมก็เดินออกจากห้องทันที ไม่มี
ประโยชน์ที่ผมจะคิดเรื่องนี้ เอาเวลาของผมไปนอนกอดนายจะดีเสีย
กว่า

บทที่ 38 แค่นี้เหนียวยังยอมไม่พอหรือ?

-----นาย-----

เช้าวันใหม่ในอ้อมกอดของเหนียวที่แสนอุ่น ยอมรับเลยว่า การตื่นขึ้นมา มีใครอีกคนที่กอดเราไว้ตลอด มันเป็นความรู้สึกที่ยิ่งกว่าคำว่า..รัก เพราะในยามหลับเขาก็ยังโอบกอดเราไว้ข้างกาย มันเป็นความรู้สึกพิเศษที่หัวใจเท่านั้นที่รับรู้

ในชีวิตคู่ที่ผมเรียนรู้มา ผมกับแซมแสดงออกว่ารักกันมากก็จริง แต่เรื่องข้าวใหม่ปลาใหม่เราไม่มีเลย นับตั้งแต่วันแรกที่เราได้กัน เราก็ต่างคนต่างนอนแยกเช่นคนทั่วไป ใต้เรื่องการนอนกอดแบบนี้ นั่นเป็นเหนียวจริง ๆ ที่สอนให้ผมได้รู้จักความรู้สึกนี้

ผมมองกางเขียว ๆ ที่เริ่มมีหนวดขึ้น ตุ่มไตของหนวดที่ขึ้นใหม่จะแข็งมาก แต่เมื่อมันชูดไปกับเนื้อผิวก็ทำให้ขนลุกมากจริง ๆ

ผมมองหน้าคนที่นอนหลับใกล้ ๆ แล้วรู้สึกวุ่นวายเหมือนห่อหุ้มดี นับวันผม ยิ่งจะหลงลืมตัวรักเหนือเข้าไปเรื่อย ๆ ทั้งที่ไม่อยากจะรักแต่ก็ห้ามใจ ไม่ได้

ความเป็นตัวตนของเหนือที่ผมสัมผัสทำให้ลืมแซมไปโดยไม่ หลงเหลือ ไม่รู้เหตุผลเหมือนกันว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ มันยากที่จะ อธิบายแต่มั่นงายที่หัวใจรับรู้

“จ๋องนานแบบนี้...ไม่ได้ออกจากเตียงง่ายนะ” คนที่นอนหลับ ลืมตาจ๋องมองใบหน้าของผม ที่แท้เขาก็ไม่ได้นอนหลับจริง ๆ คนเจ้า เล่ห์คองหวังที่จะกอดผมเอาไว้กับเตียงและทำอะไรผมอีกแน่ ผมทำท่า จะเบี่ยงตัวหนีแต่ก็ถูกรั้งเข้าไปกอดและจูบหนัก ๆ ที่ริมฝีปาก

ฟันไม่แปรงก็ยังคงจะจูบ!!!

แต่ผมก็จูบตบตบสนองตามนิสัยของคนใจง่าย ผมคงใจง่าย จริง ๆ เพราะความสัมพันธ์ของผมกับเหนือมันรวดเร็วมาก มากจน ใช้คำว่าคนใจง่ายได้เลย!!

“อืม...พอแล้ว ผมยังไม่ได้แปรงฟันนะ” ผมโวยและผลักตัวของเหนือออกเบา ๆ รู้สึกว่าปล่อยไปแบบนี้คงได้กินข้าวต้มรอบเช้า แน่ มีเพียงรอยยิ้มของเหนือเท่านั้นที่ส่งกลับมา เวลาที่เหนือยิ้มเขาดู หล่อและใจดีมาก ไม่ได้ดูเป็นลูกมาเฟียโหดเหี้ยมเลย “ยิ้มทำไม ไม่ต้องมายิ้มเลยนะ ผมแดงไปทั้งตัวแล้ว”

“ก็ใครใช้ให้น่ากินแบบนี้เล่า”

“คนนะไม่ใช่ขนมปัง” ผมพยายามจะออกจากอ้อมกอดของ
เหนืออีกครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผลเช่นเดิม มือของเขานี้มันทากาวเอาไว้
หรือยังไง “เหนือปล่อยผม ผมหิวข้าว อาบน้ำแล้วไปกินข้าวกัน”

“กินข้าวแล้วไปบ้านนายกัน”

“ห๊ะ!!!” ผมร้องอย่างตกใจ

นั่นเป็นสิ่งเดียวที่ผมเปล่งเสียงออกมา เหนือกำลังจะพูดชวน
ผมกลับบ้านที่น่าอนอย่างนั้นแหละ และคนพูดก็ไม่ได้อธิบายอะไร
นอกจากลุกหนีออกไปจากเตียงและตรงไปเข้าห้องน้ำ ไข้วมาเพียงเอา
แต่ใจเริ่มออกฤทธิ์แล้ว แล้วทำไมจู่ ๆ ถึงอยากจะไปบ้านของผม
เรื่องแซมผมก็ยังไม่ได้บอกกับพ่อแม่ นี่เขาจะไปบ้าน แล้วผมจะบอก
ยังไงได้

เป็นไปอย่างที่เหนือพูดเอาไว้ คือเขาจะไปที่บ้านของผมจริง ๆ
ที่รู้แน่ชัดว่าเขาพูดจริง...ก็เพราะระหว่างทานอาหาร เหนือได้พูดสั่ง
การกับพันรบว่าจะเดินทางไปจังหวัดน่าน ให้เตรียมทุกอย่างให้
พร้อมเพื่อการเดินทางนี้ ทุกอย่างดูเร็วและไม่เปิดโอกาสให้ผมได้ตัด
ทานอะไร แม้แต่ข้าวของเสื้อผ้าก็ถูกคนของเหนือเตรียมให้จนหมด
การจะไปบ้านคนอื่นก็ไปได้ง่าย ๆ แบบนี้เลยแหละ

เป็นมาเพียงเอาแต่ใจจริง ๆ

“นี่เหนือจะไปบ้านของผมจริง ๆ หรือ” ผมถามเมื่อเหนือกำลัง
เปลี่ยนเสื้อผ้าสำหรับเดินทางไกลไปต่างจังหวัด ได้ฟังสิ่งที่เจ้านาย

กับลูกน้องตกลงกันว่า พันธจะเป็นคนเดียวที่ได้ติดตามไป และไป
ในฐานะของพี่ชาย ไม่ใช่ลูกน้อง เป็นเพื่อนของผมที่จะไปเที่ยวที่
บ้าน

“มีไปแบบไม่จริงด้วยหรือ” เหนือถามหน้าตาใสซื่อ เขาเคย
ไปบ้านคนอื่นไหมนะ เคยมีเพื่อนหรือเปล่า ตั้งแต่เข้ามาในชีวิตของ
เหนือ ผมก็ยังไม่เห็นว่าเขาจะมีเพื่อนสักคน

“อย่างน้อยก็ควรให้ผมได้โทรหาพ่อกับแม่ ให้พวกท่านได้
เตรียมตัว เตรียมที่หลับที่นอน บ้านผมไม่ได้หลังใหญ่และมีแม่บ้าน
ล้อมหน้าล้อมหลังแบบที่นั่นะ มันไม่ได้ง่ายซึ่กเป็นนกซึ่กไม้เป็นไม้
นะ” จะว่าผมระบายนใจก็ใช่ แต่มันเป็นสิ่งเดียวที่ผมทำได้
เพื่อว่าเหนือจะคิดถึงความลำบากที่มีแน่ ๆ และเปลี่ยนใจไม่ยอมไป

“แต่เหนือก็ไม่ได้ห้ามไม่ให้นายโทรหาพ่อแม่” เหนือยกไหล่
สายตามองไปยังโทรศัพท์ของผมซึ่งอยู่ที่หัวเตียง มันถูกปิดเครื่องวาง
ทิ้งไว้กับที่ เวลาไหนที่ผมต้องการจะใช้จึงได้เปิดเพราะไม่ยอมให้
ใครติดต่อเข้ามา โดยเฉพาะแซม!

“แต่มันไม่ใช่การที่อยากจะไปก็ไปได้เลยไง คือ..การไปเที่ยว
บ้านคนอื่นมันต้องยากกว่านี้สิเหนือ ถึงจะไปในฐานะเพื่อนของผมก็
เถอะ”

“แล้วมันต้องกี่วันถึงจะไปได้ เหนืออยากไปบ้านนาย อยาก
ไปหาพ่อแม่ นาย อยากทำให้นายเห็นว่าเหนือจริงจัง แค่นี้ยังไม่พอ

เหรอ แต่เหนื่อยอมที่จะไปในฐานะเพื่อน..แค่นี้เหนื่อยยังยอมไม่พออีก
เหรอ” ผมเหมือนถูกมัดติดเข้าที่ชั่วหัวใจจนขาดไปแล้ว ใ้มาเพียเอา
แต่ใจอยากจะทำอะไรก็ทำแบบนี้เลยเหรอ แต่มันก็เป็นความรู้สึกที่
ผมคิดว่าเหนื่อยอมมากแล้วจริง ๆ เพราะหากเขาบังคับไปในฐานะผัว
ผมก็ต้องยอมเขาอยู่ดี

แล้วทำไมผมต้องยอมออกมาด้วยก็ไม่รู้!!

ผมคงใจง่ายมากจริง ๆ

“ยอมแบบนี้ ถูกลากขึ้นเตียงไม่รู้ตัวนะ”

“...!!!!” ผมตาโตวาวจ้องมองใ้มาเพียเอาแต่ใจ เอะอะก็จะ
ลากผมขึ้นเตียงตลอด “แต่งตัวไปเลย ผมจะไปโทรหาแม่”

พูดจบผมก็รีบเดินออกจากห้องก่อนที่จะถูกลากขึ้นเตียงอย่าง
ที่เหนือบอก คนอย่างเหนือไว้ใจได้ที่ไหน ที่ไหนก็ได้เออะ...ถ้าอยาก!

ผมออกมาโทรหาแม่เพื่อบอกว่าจะเดินทางกลับบ้านในเวลาอัน
ใ้แม่เตรียมที่หลับที่นอนเอาไว้สำหรับเหนือซึ่งเป็นเพื่อน และเตรียม
อาหารที่ไม่เผ็ดเอาไว้ แม่พูดถึงแฮมบ้าง แต่ผมก็ไม่ได้ตอบอะไร ไม่
รู้จะตอบอะไรนั่นแหละเป็นเรื่องที่ถูกที่สุด คุยกันแค่พอเข้าใจผมจึงได้
กดวางสาย

“โอวัลตินอ่อน ๆ” เสียงทุ้มต่ำพร้อมกับแก้วโอวัลตินที่หอมฟุ้ง
ถูกยื่นมาตรงหน้า เป็นพันรอบที่ส่งมันมาให้กับผม เพียงแค่ได้กลิ่นก็

ทำให้ผมคิดไปถึงใครบางคน เหมือนมันจะนานมากแล้วที่ผมไม่ได้
ยินคำว่าโอวัลตินอุ่น ๆ

“คุณชอบกินโอวัลตินเหรอ” ผมถามพร้อมกับรับแก้วนั้น คนที่
ส่งมันมาให้ก็ยั้งนิ่งขรั่มและมีความไม่เป็นมิตรเหมือนเดิม สายตา
ของพันรบบางเวลาก็เหมือนมีความห่วงใย บางเวลาก็คล้ายจะเป็น
มิตร แต่บางครั้งก็มีความเป็นศัตรูที่จับจ้อง “คุณนี่มันเป็นโคตร...ของ
โคตรเสือยิ้มยากเลย แต่ผมว่าถ้าคุณยิ้มก็คงเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์มาก
แน่”

“ที่บางที่...อันตรายเกินไป บางครั้งการยื่นผิตที่ก็คือการเอา
ชีวิตไปทิ้ง” พันรบพูดจบก็เดินหนี แต่ผมวิ่งตามไปด้วยอยากรู้อะไร
บางอย่าง เขาพูดอะไรเข้าใจยากแบบนี้ ถึงเป็นนักธุรกิจก็ไม่ได้
หมายความว่า จะเข้าใจนะ “มีอะไร!!”

“ผมอยากรู้เรื่องของราชิต เขาหายไปหลายวันแล้วนะ”

“ยังไม่ตาย” พันรบพูดอย่างเย็นชาก่อนที่จะเดินออกไปจาก
ห้อง รอบตัวของพันรบเหมือนมีน้ำแข็งเกาะอยู่รอบ ๆ จะมีก็แค่
ความอบอุ่นในแก้วโอวัลตินนี้เท่านั้นที่ผมสัมผัสได้

